

НОРА РОБЪРТС

СПОМЕНИ В СМЪРТТА

Част 22 от „В смъртта“

Превод от английски: Валентина Атанасова, 2006

chitanka.info

СТИХЧЕ ЗА ДЕЦА

„Незнайно кога, живяла стара
дама,
домът ѝ бил ботуш, а челядта
голяма.
Децата си тя хранела с чорба
без залък хляб,
натупвала ги здраво и ги
слагала да спят.“

„Паметта е стражът на ума.“
Уилям Шекспир

1.

За смъртта нямаше почивен ден дори по празниците. Ню Йорк блестеше от безбройните коледни светлини и гирлянди в края на 2059-а, но Дядо Коледа бе мъртъв. Две от джуджетата му не бяха на себе си.

Лейтенант Ив Далас стоеше на тротоара сред обезумялата тълпа на Таймс Скуеър и оглеждаше останките на добрия старец. Две деца, достатъчно малки, за да вярват, че дебелакът с червени дрехи влиза през комина в дома им, за да им донесе подаръци, пиццата така пронизително, че биха могли да спукат нечий тъпанчета. Запита се с кого са тук и защо все още никой не ги е отвел настрана.

„Не е моя работа“, каза си тя. И слава богу. Предпочиташе да мисли за кървавата пихтия в краката си.

Погледна нагоре. Според доклада на първия полицай, пристигнал на местопроизшествието, Дядо Коледа бе паднал от тридесет и шестия етаж на хотел „Бродуей Вю“. Свидетели твърдяха, че извикал „хо-хо-хо“, преди да полети надолу и да се приземи върху някакъв нещастник, имал лошия късмет да мине пеша покрай хотела в разгара на купона.

Представи си колко неприятна работа ще бъде отделянето на двете размазани тела едно от друго.

Двама други минувачи се бяха отървали с леки наранявания — единият просто ударил главата си в тротоара, падайки в несвяст от шока при вида на ужасяващата смесица от кръв и мозък, която опръскала целите му дрехи. Засега Далас щеше да остави медицинският екип да се погрижи за пострадалите и после да се опита да събере по-свързани показания.

Вече знаеше какво се е случило. Виждаше го в уплашените очи на джуджетата.

Решително тръгна към тях и мразовитият вятър развя краищата на черното ѝ кожено манто. Късите ѝ кафяви коси обграждаха скулесто лице. Очите ѝ имаха цвят на отлежало уиски и бяха издължени като

всичко останало в нея. Изразът им, а и цялата ѝ външност и осанка бе типичен за ченге.

— Приятели ли сте на нещастния Дядо Коледа?

— О, господи, Тъбс! Мили боже!

Единият бе чернокож, а другият бял, но в момента и двамата изглеждаха позеленели. Не би могла да ги упрекне. Прецени възрастта им, малко под тридесетте, а екстравагантните им костюми издаваха, че заемат ръководни постове във фирмата, чийто коледен банкет бе грубо прекъснат.

— Ще изпратя някого да ви придружи до централното полицейско управление, където ще дадете показания. Надявам се, на доброволното ви съгласие да ви бъде взета проба за наличие на забранени вещества в кръвта. В противен случай... — замълча за миг и леко се усмихна. — ... Ще се наложи да упражним натиск.

— О, боже, мамка му! Тъбс е мъртъв. Мъртъв е, нали?

— Вече е официално потвърдено — отвърна Ив и се обърна да даде знак на партньорката си.

Детектив Пийбоди, чиито тъмни, чупливи коси сега бяха подстригани на права черта, се изправи от приклеknалата си поза до купчината телесни части. Дори тя изглеждаше потресена, но се държеше.

— Установих самоличността и на двете жертви — докладва тя. — Дядо Коледа се казва Макс Лорънс, двадесет и осем годишен. Адресът му е близо до централната част. Минувачът, неволно прекъснал полета му, е Лио Джейкъбс, на тридесет и три, от Куинс.

— Ще уредя тези двамата да бъдат отведени в управлението и проверени за забранени вещества и когато приключим тук, ще вземем показанията им. Предполагам, че ще настояваш да се качиш горе, да огледаш мястото и да разпиташ други свидетели.

— Аз...

— Случаят е твой.

— Добре. — Пийбоди дълбоко си пое дъх. — Успя ли да поговориш с тях?

— Оставям това на теб. Искаш ли да опиташ?

— Е... — Пийбоди се вгледа в лицето на Ив, сякаш търсеше правилния отговор. Не го получи. — Шокирани са, а и тук е истински

хаос, но... може би ще изкопчим повече сега, преди да се успокоят и да започнат да мислят какви неприятности могат да си навлекат.

— Кого избираш?

— Хм, чернокожия.

Ив кимна и се върна при тях.

— Хей, ти — посочи го тя. — Име?

— Стейнър. Рон Стейнър.

— Ще се поразходим, господин Стейнър.

— Гади ми се.

— Не се и съмнявам. — Подкани го с жест да се изправи, хвана го под ръка и се отдалечи с него на няколко крачки.

— Колеги ли бяхте с Тъбс?

— Да. Да. В „Тайро Къмюникейшънс“. Често... излизахме заедно.

— Бил е едър мъжага, а?

— Кой, Тъбс ли? А, да. — Стейнър изтри потта от челото си. — Около сто кила предполагам. Затова решихме, че е подходящ за Дядо Коледа на купона.

— Какви играчки носеше в чувала си той тази вечер, Рон?

— Господи! — Мъжът закри лицето си с ръце. — Боже мой!

— Все още не записваме това, което казваш, Рон. После ще го повториш, но сега просто ми разкажи какво стана. Приятелят ти е мъртъв, както и още един невинен човек.

Той заговори през ръцете си:

— Шефовете поръчаха шведска маса за обеден банкет. И дума не можеше да става за алкохол, нали разбирате? — Рон потръпна и отпусна ръце до тялото си. — Неколцина от нас събрахме пари и наехме апартамента за целия ден. Когато ръководството си тръгна, извадихме пиячката и... хапчетата за отпускане.

— Например?

Мъжът преглътна и най-сетне срещна погледа й.

— Малко „Екзотика“, малко „Пуш“ и „Джаз“.

— „Зевс“?

— Не съм опитвал това. Ще дам проба, ако искате. Взех само няколко таблетки „Джаз“. — Когато Ив не каза нищо, а просто продължи да го гледа в очите, той започна да нервничи. — И Тъбс никога не е употребявал нищо твърдо. Не и Тъбс, за бога! Кълна се.

Щях да зная. Но мисля, че днес взе, смесено с „Пуш“, или някой му е сипал. Негодник. — Захленчи, а по бузите му се стичаха сълзи. — Беше надрусан, личеше си. Но бяхме на купон, по дяволите. Просто се забавлявахме. Хората се смееха и танцуваха. Изведнъж Тъбс отвори прозореца. — Приятелят на жертвата не знаеше какво да прави с ръцете си. Докосваше ту лицето, ту врата или косата си. — Боже мой, боже мой! Помислих, че го прави, защото беше станало твърде задимено. В следващия миг се качи на перваза с широка глуповата усмивка на лицето и се провикна: „Весела Коледа на всички и лека нощ“. После скочи като гмуркач, с главата напред. Господи, просто излетя. Никой не успя дори да се сети да го хване. Стана толкова бързо, дяволски бързо. Хората се разкрещяха и разбягаха, а аз изтичах до прозореца и погледнах. — Той изтри лицето си с ръце и отново потръпна. — Извиках някой да позвъни на 911 и двамата с Бен хукнахме надолу.

— Откъде Тъбс е купил дрогата, Рон?

— Господи, шибан късмет. — Извърна глава и се загледа в улицата зад Ив. Очевидно се колебаеше. Обичайната борба между съвестта и страха. — Сигурно я е взел от Зиро. Събрахме пари за няколко пакетчета, да стане по-весело. Нищо твърдо, кълна се.

— Къде се подвизава този Зиро?

— Собственик е на клуб на Бродуей и Деветдесета. „Зирос“. Продава отпускащи хапчета под масата. Тъбс беше безобиден тип, кълна се. Просто завеян дебелак.

Вече остъргваха останките на завеяния дебелак и нещастника, върху когото се бе приземил, когато Ив стигна до мястото, където се бе вихрил купона. Изглеждаше според очакванията ѝ: нахвърляни дрехи, разлети питиета, разсипана храна. Прозорецът бе останал отворен, слава богу, защото все още се носеше мирис на дим, повърнато и секс.

Онези от купонджиите, които не се бяха разбягали като плъхове, бяха дали показания в съседните стаи и бяха освободени.

— На какво би заложила? — попита тя Пийбоди, докато пристъпваше като по минирано поле между парчетата от чаши и чинии върху килима.

— Освен че Тъбс няма да се прибере у дома за Коледа? Горкият идиот се е надрусал и навярно си е въобразил, че Рудолф кръжи навън с останалите елени и летящата шейна. Скочил е пред очите на повече от десетина свидетели. Смърт поради тотално оглупяване. — Ив не каза нищо, само продължи да гледа навън през отворения прозорец. Пийбоди престана да събира таблетките по пода. — Друго предположение ли имаш?

— Никой не го е блъснал, но някой му е помогнал да оглупее. — Ив вяло потърка хълбока си, където все още усещаше лека болка от заздравяваща рана. — Изследването за токсични вещества ще покаже нещо друго, освен хапчета за настроение, взето съзнателно или не.

— В показанията няма нищо, което да сочи, че някой му е имал зъб. Бил е просто наивник. Пък и той е донесъл хапчетата.

— Така е.

— Искаш ли да посетим онзи собственик на клуб?

— В таблетките се крие причината за смъртта му. Оръжието е било у негодника, който му ги е продал.

Осъзнала, че потърква хълбок, Ив престана и се обърна.

— Какво узна от свидетеля за навиците на жертвата във връзка с незаконни вещества?

— Не е употребявал. Само от време на време вземал нещо леко на купон.

Пийбоди остана неподвижна за миг.

— Една от страничните дейности, от които клубовете печелят, е някоя и друга далавера с дрога. Добре, да видим дали в отдел „Наркотици“ има нещо за този Зиро, а после ще поговорим с него.

Ив остави Пийбоди да ръководи вземането на показания и се залови да събира сведения за най-близките роднини. Тъбс не бе женен и нямаше приятелка, но имаше майка в Бруклин. Джейкъбс имаше съпруга и дете. Едва ли щеше да се наложи проучване за живота на която и да е от жертвите. Тя се свърза с психолог от отдела за работа с близки на жертви. Съобщаването за нечия смърт винаги бе тежка задача, а празниците я правеха двойно по-мъчителна.

Отново излезе на тротоара и се загледа в полицейските ограждения, тълпите зад тях и грозните петна по настилката.

Случилото се бе нелепо, чиста проба лош късмет с твърде много елементи на фарс, които не бяха за пренебрегване.

Но двама мъже, започнали деня живи и здрави, сега пътуваха в чували към моргата.

— Хей, милейди! Хей, милейди! Хей, милейди!

След третото повикване, Ив се огледа и забеляза хлапето, което се бе провряло под полицейската лента. Носеше куфар голям почти колкото него.

— На мен ли говориш? Нима имам вид на жена, на която подобава обръщението „милейди“?

— Имам хубави неща. — Докато тя гледаше, по-скоро впечатлена, отколкото изненадана, момчето щракна закопчалката на куфара. От дъното се показва сгъваема конструкция, а крилата се разтвориха и се превърнаха в отрупана с шалове маса. — Качествена стока. Сто процента кашмир.

Имаше кожа с цвят на хубаво черно кафе и неестествено зелени очи. На гърба му с каишки бе закачена плочка, изрисувана с ярък червен, жълт и оранжев спрей, така че да имитира пламъци. Докато ѝ се усмихваше, сръчните му пръсти изваждаха най-различни шалове.

— Този цвят ще ви подхожда, милейди.

— За бога, малкият, аз съм ченге.

— Ченгетата разбират от добра стока.

Ив махна с ръка на униформения, който забърза към тях.

— Заета съм. Разследвам смъртта на двама души.

— Вече ги откараха.

— Видя ли скока?

— Не. — Хлапакът поклати глава с очевидно отвращение. — Не бях тук, но чух за станалото. Когато някой се хвърли през прозореца, неизбежно се събира тълпа, така че вдигнах сергията си и дойдох. Добра възможност за търговия. Какво ще кажете за този червения? Ще подхожда на гаднярското ви черно манто.

Макар и впечатлена от куража му, тя запази суровото си изражение.

— Нося гаднярско манто, защото съм гаднярка, а ако тези неща са от кашмир, ще ги изям всичките до едно.

— На етикета пише „кашмир“, това е важното. — Малкият търговец се усмихна победоносно. — Ще изглеждате добре с червения.

Ще ви го продам изгодно.

Ив поклати глава, но един друг шал на черни и зелени карета привлече вниманието ѝ. Познаваше човек, който би го носил. Може би.

— Колко?

Повдигна кариения шал, който се оказа по-мек, отколкото бе очаквала.

— Седемдесет и пет. Без пари.

Тя го пусна и многозначително погледна момчето.

— Заслужавам отстъпка за това, че прекъснах важната си работа.

— Седемдесет и пет.

— Петдесет, нито цент повече. — Ив извади кредитите си и направи размяната. — А сега се разкарай отвъд лентата, преди да съм те погнала. Твърде дребен си, за да ме надбягаш.

— Вземете и червения, милейди. На половин цена. Добра сделка.

— Не. Ако напъхаш пръстите си в нечий джоб, ще те спипам. Тръгвай.

Хлапакът само се усмихна, сгъна масата си и щракна капака.

— Спокойно. Весела Коледа и всички подобни глупости.

— Да ти се връща.

Ив се обърна и щом видя Пийбоди да приближава, бързо натъпка шала в джоба си.

— Купила си нещо. Пазарувала си!

— Не съм пазарувала. Купих стока, която вероятно е крадена или менте. Потенциално доказателство.

— Да бе! — Пийбоди потърка подаващия се край на шала между пръстите си. — Не е лошо. Колко? Може би и аз ще харесам някой. Не съм приключила с коледното пазаруване. Къде отиде той?

— Пийбоди!

— По дяволите. Добре, добре. В отдел „Наркотици“ има досие на Мартин Гант, известен с прякора Зиро^[1]. Не беше лесно да придумам детектив Пиърс да ми съдейства, но новината за двамата мъртъвци го накара да прекъсне текущото си разследване. Ще го призовем за разпит. — Докато вървяха към колата си, Пийбоди погледна над рамото ѝ. — Имаше ли нещо в червено?

Клубът „Зирос“ работеше денонощно седем дни в седмицата както повечето подобни заведения. Бе малко по-люксов от долнопробна кръчма, с въртящ се кръгъл бар и сепарета. В интериора преобладаваше черното и металикът, които явно допадаха на младата работеща клиентела. Звучеше спокойна музика, записи на певец, чието невзрачно лице — за щастие полускрито зад одърпан лилав перчем — изпълваше екраните, заемащи целите стени. Пееше монотонно за безсмисления живот.

Ив би му казала, че за Тъбс Лорънс и Лио Джейкъбс алтернативата вероятно изглежда още по-безсмислена.

Охранителят бе огромен като макси бус, а черната му туника бе доказателство, че този цвят невинаги вталява. Очевидно разбра, че са ченгета, още щом влязоха. Ив забеляза блясъка в очите му и важното раздвижване на раменете.

Подът не завибрира под стъпките му, но определено не би нарекла походката му лека и пъргава.

Той намръщено изглежда и двете с тъмнокафявите си очи и оголи зъби.

— Някакъв проблем ли има?

Пийбоди малко се забави с отговора, по навик очаквайки Ив първа да вземе думата.

— Зависи. Искаме да поговорим с шефа ви.

— Зиро е зает.

— Тогава ще се наложи да почакаме. — Пийбоди бавно хвърли поглед наоколо. — Докато чакаме, не е зле да погледнем разрешителните ви. — На свой ред и тя показа зъбите си. — Не обичам да губя времето си напразно. Може би някои от клиентите ви ще бъдат словоохотливи. Създаване на контакти в общността и прочие. — Докато говореше, извади значката си. — Междувременно кажете му, че детектив Пийбоди и партньорката ѝ — лейтенант Далас, го чакат.

После се отправи към маса, на която седяха прегърнати мъж с официален костюм и жена, която едва ли бе съпругата му, съдейки по количеството пищна гръд, подаваща се над оскъдното ѝ розово горнище.

— Добър ден, сър! — поздрави тя с приветлива усмивка. Всяка капка руменина изчезна от лицето на мъжа. — Какво ви води на това изискано място днес?

Той бързо се изправи и промърмори нещо за уговорена среща. Когато клиентът ѝ офейка, жената стана. Бе с около петнадесет сантиметра по-висока от Пийбоди и набута внушителните си гърди в лицето ѝ.

— Развивам законен бизнес тук!

Все още усмихната, Пийбоди извади бележник.

— Името ви, ако обичате.

— Върви на майната си!

— Госпожо Върви на майната си, бих искала да видя разрешителното ви.

— Бул!

— Просто рутинна проверка.

— Бул — провикна се тя към охранителя, — това ченге навлезе в територията ми.

— Съжалявам. Бих искала да видя разрешителното ви за компаньонка. Ако всичко е наред, можете да продължите работата си.

Бул^[2], чието име подобаваше на външността му, застана от другата страна на Пийбоди, която се озова притисната между двамата като плънка за сандвич между дебели филии хляб.

Ив застана нащрек, за всеки случай.

— Нямате право да нахълтвате тук и да прогонвате клиенти.

— Оползотворявам времето си, докато чакаме господин Зиро, за да поговорим с него. Лейтенант Далас, струва ми се, че господин Бул не изпитва уважение към служителите на реда.

— Тук има по-подходяща работа за жени.

Ив се повдигна на пръсти и заговори с тон, хладен като декемврийския вятър:

— На мен ли ще я предложиш, Бул? — Тя забеляза с крайчеца на окото си движение по витата стълба към горния етаж. — Изглежда, шефът ти най-сетне е намерил време да слезе.

„Още един с подходящо име“, помисли си Ив. Мъжът бе висок едва метър и петдесет и тежеше не повече от петдесет килограма. Компенсираше ниския си ръст с уверена походка и яркосин костюм върху цикламена риза. Косата му бе права и късо подстригана на прическа, която ѝ напомняше за изображенията на Юлий Цезар.

Бе катраненочерна, както и очите му.

Когато им се усмихна, отпред проблесна сребърен зъб.

— Какво мога да направя за вас, полицаи?

— Господин Гант?

Той разпери ръце и кимна на Пийбоди.

— Наричайте ме просто Зиро.

— За съжаление получихме оплакване. Налага се да дойдете с нас, за да отговорите на няколко въпроса.

— Какво оплакване?

— Свързано с продажба на незаконни вещества. — Пийбоди погледна към едно от сепаретата. — Като тези, които някои от клиентите ви поглъщат в момента.

— Трудно е да държа под око всяко сепаре. — Отново разпери ръце и сви рамене. — Но, разбира се, ще наредя да изхвърлят онези хора. Клубът ми има добра репутация.

— Ще поговорим за това в централното управление.

— Арестуван ли съм?

Пийбоди повдигна малките си вежди.

— Искате ли да бъдете?

Приветливото изражение на очите му охладня.

— Бул, свържи се с Фийни, кажи му да дойде...

— ... в полицейската централа — довърши Пийбоди. — При детектив Пийбоди.

Зиро взе палтото си, дълго и бяло, вероятно от истински кашмир.

— Охранителят ти е кръгъл идиот, Зиро — каза Ив, когато излязоха.

Зиро повдигна рамене.

— Има и качества.

Ив тръгна по обиколен маршрут към централното управление и отегчено хвърли поглед към Зиро.

— Празници — промърмори тя, докато се придвижваха към поредния претъпкан ескалатор. — Всички бързат да приключат с докладите си, за да седнат вкъщи и да не вършат нищо. Ще бъде голям късмет да намеря свободна стая за разпити за повече от час.

— Загуба на време.

— Стига, Зиро. Знаеш каква е процедурата. Получаваме оплакване и действаме.

— Познавам повечето полицаи от отдел „Наркотици“. — Той я изгледа с присвити очи. — Не и вас, но има нещо...

— Доста хора преминават от един отдел в друг, нали?

Когато излязоха, Ив тръгна напред към една от по-малките стаи за разпити.

— Седни — покани го тя и посочи стола до малката маса. — Искаш ли нещо? Кафе, друго?

— Искам само адвоката си.

— Ще уредим това. Детектив Пийбоди, може ли за минута?

Двете излязоха и Ив затвори вратата.

— Тъкмо се канех да преровя джобовете му — сподели Пийбоди. — Защо заобиколихме?

— Няма смисъл да узнава, че сме от отдел „Убийства“, освен ако не попита. Нека мисли, че е просто рутинен разпит в отдел „Наркотици“. Познава системата и разчита на връзките си. Не е обезпокоен, че ще го поразпитаме. Предполага, че ако имаме сериозно оплакване, ще се отърве с глоба и ще продължи бизнеса си както обикновено.

— Самонадеян дребосък — промърмори Пийбоди.

— Да. Възползвай се от това. Заблуждавай го. Няма да му повдигнем обвинение в убийство. Но ако докажем връзката му с Тъбс, ще го накараме да повярва, че някой от клиентите му го е накиснал. Води разпита така, сякаш искаме да му припишем още едно престъпление. Уж Тъбс е посегнал на някого и сега се опитва да стовари вината върху него. Предложи му сделка, обещавай му, че няма да го обвиним в притежание на незаконни вещества, ако ни съдейства.

— Ясно, ще го поизнервим. Виновен или не, не ми пука. — Пийбоди потърка ръце в крачолите си. — Ще му прочета правата и ще се опитам да развържа езика му.

— Аз ще се погрижа за адвоката му. Със сигурност ще ни потърси първо в отдел „Наркотици“, а не в „Убийства“.

Ив се оттегли с усмивка.

Преди да влезе в стаята за разпити, Пийбоди си вдъхна кураж, щипна бузите си за руменина и влезе, свежа и уверена.

— Ще... ще включа на запис, господин Гант, и ще прочета правата ви. Моят... лейтенант Далас ще провери дали адвокатът ви е пристигнал.

Зиро я изслуша със самодоволна усмивка, когато тя прочисти гърлото си, стартира записа и изрецитира обновената версия на

правата при арест.

— Хм, разбирате ли правата и задълженията си, господин Гант?

— Разбира се. Вашата партньорка ви заряза, а?

— Не съм виновна, че иска да се прибере рано днес, а точно сега ни се стовари това. И така, имаме сведения за продажба на незаконни вещества в заведението, собственост на... Стоп, трябва да почакам адвоката. Извинете.

— Не се безпокойте. — Зиро наклони глава назад и властно й даде знак да продължи. — Нека по-бързо разрешим проблема, за да си спестим време.

— Е, добре. Едно лице е подало оплакване, в което заявява, че е закупило незаконни вещества от вас.

— Какво? Оплакал се е, че вдигам тарифата? Ако продавам дрога, което не е истина, защо е дошъл при вас? По-добре да се обърне към Икономическа полиция.

Пийбоди отвърна на усмивката му, макар и насила.

— Проблемът е, че това лице е наранило друго лице под въздействието на незаконните вещества, с които твърди, че се е снабдило чрез вас.

Зиро завъртя очи към тавана в израз на раздразнение.

— Значи се е надрусал и иска да лепне вината за факта, че е идиот, на онзи, който му е продал дрогата? Какъв свят!

— Това е, в общи линии.

— Не казвам, че търгувам с дрога, но никой не би натопил пласъора, който го снабдява, нали?

— Господин Лорънс твърди...

— Нима очаквате да се сетя за някакъв си Лорънс? Знаете ли с колко хора се срещам всеки ден?

— Е, наричат го Тъбс, но...

— Тъбс? Тъбс ме е насадил? Мръсен дебелак!

След като се погрижи да усложни нещата достатъчно, за да накара адвоката да се лута поне двадесет минути, Ив тръгна обратно. Но вместо в стаята за разпити, влезе в кабината за наблюдение. Видя как Зиро изруга и рязко стана от стола.

Не сдържа усмивката си.

Пийбоди изглеждаше колкото разтревожена, толкова и засрамена, но явно бе напипала подхода.

— Моля ви, господин Гант...

— Искам да разговарям с онова копеле. Искам да ме погледне в очите.

— Всъщност това не може да се уреди сега, но...

— Да не е загазил?

— Би могло да се каже. Да, би могло да се каже... хм.

— Добре, тогава му предайте да не стъпва повече в заведението ми. — Зиро размаха пръст срещу нея и трите му пръстена гневно заблестяха. — Не искам да виждам нито него, нито онези нахакани костюмари, с които се движи. Ще го обвините в притежание и употреба, нали?

— Всъщност при инцидента не открихме у него никакви незаконни вещества. Ще го подложим на токсичен анализ, за да установим употреба.

— Щом се е опитал да ме прецака, и аз ще го прецакам. — Търсейки сигурност в собствения си свят, Зиро седна и скръсти ръце. — Случайно се наложи да му посреднича за малко количество, за лична употреба, не за разпространение. Става дума просто за приятелска услуга.

— Естествено, сър.

— Защо не повикате Пиърс? Досега съм работил с него.

— О, мисля, че детектив Пиърс не е на смяна.

— Тогава свържете се с него. Той ще се погрижи за подробностите.

— Разбира се.

— Глупакът дойде и ме изнуди да му намеря незаконна дрога. Дебелакът често е давал дребни поръчки при мен, нали разбирате? Главно „Пуш“, нищо особено. Но се съгласих да му направя услуга, защото той и приятелчетата му са редовни клиенти. Поиска купонджийски пакет и аз наруших принципите си за тази услуга... и то срещу какво? Никаква изгода за мен. Това смъква глобата — напомни й той.

— Така е.

— Дори му уредих още нещо по специална рецепта.

— Специална?

— Коледен подарък. Не му взех нищо. Какво получавам в замяна? Трябва да мога да го осъдя. Онзи плъх заслужава да ми плати за времето и неприятните емоции. Ще се посъветвам с адвоката си по въпроса.

— Адвокатът ви ще дойде, господин Гант, но ще бъде трудно да осъдите господин Лорънс, защото е мъртъв.

— Какво искате да кажете? Как така мъртъв?

— Явно дрогата по специална рецепта не му е подействала добре. — Припряната и неуверена Пийбоди бе изчезнала и мястото ѝ бе заело хладнокръвно ченге. — Мъртъв е и е отнесъл със себе си невинен минувач.

— Какво става тук, по дяволите?

— Арестувам ви. Впрочем не съм от отдел „Наркотици“, а от „Убийства“. Мартин Гант, арестуван сте за убийството на Макс Лорънс и Лио Джейкъбс. За трафик на незаконни вещества, като собственик и управител на увеселително заведение, в което се предлагат такива.

Ив отвори вратата.

— Приключихме ли тук? — любезно каза тя. — Тези двама колеги са готови да придружат нашия гост до регистрацията. Изглежда, на адвоката ви му е трудно да се ориентира в управлението. Ще се погрижим да ви открие.

— А аз ще се погрижа да ви отнемат значките.

Ив го хвана под ръка от едната страна, а Пийбоди от другата и го принуди да се изправи.

— В някой друг живот — каза Ив, предаде го на униформените и го проследи с поглед до вратата.

— Добра работа, детектив Пийбоди.

— Мисля, че имах късмет. Голям късмет. Мисля, че е сключил сделка с някого от отдел „Наркотици“.

— Да, ще трябва да поговорим с Пиърс. Да оформим доклада.

— Няма да бъде съден за убийство. Ти каза...

— Не. — Вървейки, Ив поклати глава. — Може би непредумишлено. Може би. Но ще полежи на топло и ще му отнемат разрешителното за клуба. Глобите и съдебните такси ще му струват скъпо. Ще си плати. Това е най-доброто, което можем да направим.

— За тях — добави Пийбоди. — За Тъбс и Джейкъбс.

На прага на общата зала се разминаха с полицай Трой Трухарт — висок, с атлетично тяло, а лицето му излъчваше свежест, въпреки наболия мърмор по него.

— О, лейтенант Далас, една жена ви търси.

— Във връзка с какво?

— Каза, че е лично. — Полицаят се огледа и се намръщи. — Не я виждам. Едва ли си е тръгнала. Преди няколко минути ѝ донесох кафе.

— Име?

— Ломбард. Госпожа Ломбард.

— Е, ако я откриеш, обади ми се.

— Далас, аз ще напиша доклада. Настоявам — добави Пийбоди, — за да чувствам, че съм свършила работата си докрай.

— Ще ти го напомня, когато случаят стигне до съда.

Ив премина през общата зала и влезе в кабинета си.

Веднага забеляза жената в тясното, задушно помещение, в което едва имаше място за бюро и резервен стол, а единствената светлина проникваше през малък проце́п, жалко подобие на прозорец.

Бе седнала на резервния стол и пиеше кафе от пластмасова чаша. Червеникаворусите ѝ коси приличаха на облак от къдрици. Кожата ѝ бе млечнобяла, освен руменината на бузите и розовото червило на устните ѝ, а очите — яркозелени.

„Около петдесет и пет“, моментално прецени Ив възрастта ѝ. Едро тяло, облечено в зелена рокля с черна яка и маншети. Черни високи обувки и характерната огромна черна чанта, сложена на пода до краката ѝ.

Тя изпищя, когато Ив влезе, едва не разля кафето си и припряно го остави.

— Ето те и теб!

Скочи и руменината на бузите ѝ се засили, а очите ѝ засияха. Провлеченият ѝ говор накара Ив да настръхне.

— Госпожа Ломбард? В кабинетите не се допускат външни лица.

— Просто исках да видя къде работиш. Господи, погледни се, скъпа.

Втурна се и щеше да я сграбчи в прегръдката си, ако Ив нямаше бързи рефлексии.

— Почакайте. Коя сте вие? Какво искате?

Зелените очи се ококориха и в тях проблясваха сълзи.

— О, скъпа, не ме ли познаваш? Аз съм твоето мамче!

[1] Zero — нула (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Бик (англ.). — Б.пр. ↑

2.

Хладна тръпка скова корема на Ив и пропълзя нагоре към гърлото ѝ. Дъхът ѝ застина. Ръцете на жената я обгръщаха и бе безсилна да ги спре. Задушаваше се от тях, от натрапчивия аромат на рози. А треперещият глас с провлачен тексаски говор отекваше като удари на юмруци в слепоочията ѝ.

През него чуваше сигнала на видеотелефона върху бюрото си. Чуваше глъчката от общото помещение. Господи, не бе затворила вратата, всеки можеше...

Изведнъж сякаш в главата ѝ забръмча рояк стършели. Жилата им се забиха в гърдите ѝ и върнаха изгарящия огън, който я задушаваше и замъгляваше погледа ѝ.

„Не, не си. Не си.“

Нима това бе нейният глас? Струваше ѝ се толкова плах, като на дете. Дали бе изрекла думите, или бяха прозвучали само в съзнанието ѝ?

Най-сетне успя да се раздвижи и да отблъсне меките пълни ръце, които я стягаха като примка.

— Пуснете ме. Пуснете ме. — Залитайки, тя се отдръпна назад, почти готова да побегне. — Не ви познавам. — Взираше се в лицето, но вече не различаваше чертите. Цветовете и формите се сливаха пред очите ѝ. — Не ви познавам.

— Ив, скъпа, аз съм Труди! Виж, изплаках цяла локва. — Жената заподсмърча, издърпа от джоба си голяма розова носна кърпа и подсуши очите си. — Глупачка, аз съм една стара глупачка. Въобразих си, че ще ме познаеш, още щом ме видиш, както аз теб. Разбира се, не сме се виждали повече от двацет години. — Усмихна се на Ив през сълзи. — Сигурно моите вече личат.

— Не ви познавам — повтори Ив много предпазливо. — Вие не сте моята майка.

Миглите на Труди запърхаха. В очите под тях имаше нещо, което Ив не можеше да назове.

— Скъпа, наистина ли не ме помниш? Аз, ти и Боби в онази малка къщичка в Съмървейл? На север от Лъфкин.

В кътче от съзнанието ѝ се прокрадна смътен спомен, но не особено приятен, и тя нямаше желание да го търси.

— След...

— Ти беше толкова кротко момиченце, мъничко като мушица. Разбира се, беше преживяла нещо ужасно, нали, скъпа? Горкото агънце. Зарекох се да бъда добра майка на това невинно агънце и те прибрах в дома си.

— Приемното семейство. — Устните ѝ запариха, докато изричаше думите. — След...

— Ето, че си спомни! — Труди повдигна ръце към лицето си. — Кълна се, че през всичките тези години не е минал ден, в който да не съм мислила за теб и да не съм се питала какъв човек си станала. А само погледни! Полицайка в Ню Йорк. И омъжена. Но все още нямаш деца, а?

Стомахът на Ив се разбунтува. Страхът я сграбчи за гърлото.

— Какво искаш?

— Да узная как е момичето ми. — Гласът ѝ беше мелодичен, почти напевен. — Боби е с мен. Ожени се и Зейна е най-милото човешко същество. Дойдохме от Тексас, за да разгледаме града и да намерим нашето малко момиченце. Трябва да си устроим истинско семейно събиране. Боби ще заведе цялата компания на ресторант. — Жената отново седна на стола, приглади полата си и внимателно се вгледа в лицето на Ив. — Господи, колко висока си пораснала. Все още си слабичка, но ти отива. Бог ми е свидетел, че все се опитвам да смъкна няколко кила. Боби има фигурата на баща си. Всъщност нито той, нито аз сме получили нещо друго от онова нищожество. Само да те види!

Ив остана права.

— Как ме намери?

— О, шибана случайност, извини ме за израза. Мотаех се из кухнята. Нали помниш колко държа на чистотата в кухнята си? Бях включила телевизора за компания и говорех за убийството на онези доктори и онзи клонинг. Грях пред бога и човечеството, ако питах мен. Канех се да превключа на друг канал, но изведнъж видях нещо адски интересно. Така зяпнах, че зъбите ми щяха да изпаднат, когато те видях

да говориш по телевизията. Бяха изписали и името ти. Лейтенант Ив Далас. Нареккоха те героиня. Казаха, че си пострадала. Горкото агънце. Но сега си здрава. Изглеждаш в страхотна форма.

На стола за посетители седеше червенокоса жена със зелени очи и умилена усмивка, а Ив виждаше кръвожаден звяр с остри зъби и нокти, който не чака да настъпи нощта, за да ги покаже.

— Трябва да си тръгнеш. Веднага.

— Сигурно си ужасно заета, а аз ти досаждам с бърборенето си. Само ми кажи къде искаш да вечеряме и ще отида при Боби. Той ще направи резервация.

— Не, не. Помня те. — „Смътно, бегло.“ Лесно бе спомените да избледнеят напълно. Трябваше да се избави от тях. — Не проявявам интерес. Не желая да те виждам.

— Какво говориш? — Гласът издаде огорчение, но този път очите не трепнаха. — Що за отношение? Аз те приех в дома си. Бях твоя майка.

— Не, не беше.

Студени стаи, непоносимо студени. Студена вода. Държа на чистотата в кухнята си.

„Не, не мисли. Не си спомняй.“

— Ще си тръгнеш веднага, тихо. Вече не съм безпомощно дете. Затова ще си тръгнеш и няма повече да идваш тук.

— Стига, Ив, скъпа...

— Излез! Върви си! — Ив сви ръцете си в юмруци, за да прикрие треперенето им. — Иначе ще те затворя. Кълна се, че този път ти ще бъдеш държана в кафез.

Труди взе чантата си и черното палто, което бе окачила на облегалката.

— Как не те е срам!

Когато мина покрай Ив, очите ѝ бяха насълзени. И я погледнаха укорително.

Ив понечи да затвори и заключи вратата. Но стаята бе изпълнена с ухание на рози. Стомахът ѝ се сви и тя се подпря с ръце на бюрото, докато гаденето премина.

— Лейтенант, жената, която беше... Лейтенант, добре ли сте?

Тя поклати глава в отговор на въпроса на Трухарт и го отпрати с жест. Опитвайки се да възвърне самообладанието си, се изправи.

Трябваше да се опомни, трябваше да се овладее, докато се измъкне оттук.

— Кажи на детектив Пийбоди, че изникна нещо непредвидено. Налага се да изляза.

— Лейтенант Далас, ако мога да направя нещо...

— Току-що ти казах какво да направиш. — Подразнена от загрижеността в гласа му, тя забрави за бюрото си, неприетото обаждане по видеотелефона и купчината съобщения и документация. Втурна се като стрела през общото помещение, без да обръща внимание на подвикванията.

Трябваше да излезе. Да изчезне оттук. По гърба ѝ се стичаше пот, когато скочи на първия ескалатор. Би се заклела, че усеща треперенето на собствените си кости и търкането на хрущялите в подкосените си колене, но продължи. Дори когато чу Пийбоди да я вика, не се спря.

— Почакай, почакай! Хей! Какво има? Какво стана?

— Трябва да вървя. Ти се заеми със Зиро, прокурора и близките на жертвите. Вероятно ще поискат повече подробности както обикновено. Поговори с тях. Аз бързам.

— Почакай. Да не би да се е случило нещо с Рурк?

— Не.

— Ще почакаш ли само минута, по дяволите?

Вместо това, усетила нов спазъм в стомаха, Ив побягна към най-близката тоалетна. Не можеше да потисне гаденето, какъв избор имаше? Усети горчив вкус на стомашен сок, докато се бореше с паниката, страха и спомените, и в нея остана чувство за празнота.

— Добре, добре.

Трепереше и лицето ѝ бе обляно в пот. Но нямаше сълзи. Нямаше да допусне сълзите да направят унижението ѝ още по-голямо.

— Ето. Вземи. — Пийбоди ѝ подаде влажни носни кърпички. — Имам само това. Ще ти донеса вода.

— Не. — Ив опря глава на стената на кабината. — Не. Каквото и да погълна сега, ще излезе обратно. Добре съм.

— Да бе! Някои от гостите на Морис в моргата изглеждат по-добре от теб.

— Трябва да си тръгна.

— Кажи ми какво стана.

— Просто трябва да си отида. Ще ползвам отпуск до края на деня, неплатен. Можеш да се справиш сама с разследването, имаш достатъчно опит. — „Аз не съм в състояние“, мислено добави тя. — Ако възникне проблем... отложи разрешаването му за утре.

— По дяволите разследването. Слушай, ще те откарам у вас. Не си във форма за...

— Пийбоди, ако си ми приятелка, остави ме на мира. Просто си върши работата — каза Ив и се изправи, олюлявайки се. — Остави ме.

Пийбоди я пусна, но извади джобния си видеотелефон, докато вървеше обратно към отдел „Убийства“. Навярно бе най-добре да се оттегли, но познаваше човек, който би трябвало да знае за състоянието на Ив.

И който не би стоял настрана.

Първата мисъл на Ив бе да включи колата си на автопилот. Но ако се съсредоточеше върху управлението на превозното средство, щеше да дойде на себе си, докато стигне до покрайнините на града. По-добре бе да мисли за натовареното нюйоркско движение, изнервящите засичания и другите разгневени шофьори, вместо за личната си трагедия.

Към вкъщи — това бе целта ѝ. Щеше да се почувства добре, щом стигне там.

Усещаше слабост в стомаха и пулсиращо главоболие, но и друг път бе повръщала, и друг път се бе чувствала ужасно. Първите десет години от живота ѝ бяха бавно пътуване през ада, а и следващите не можеха да се нарекат приятни като пикник на плажа.

Бе превъзмогнала ужаса, бе оцеляла.

Отново щеше да оцелее.

Нямаше да допусне някой да я повлече в пропастта. Нямаше да се превърне в жертва заради един глас от миналото, накарал я да изпадне в паника.

Но ръцете ѝ трепереха на волана. Караше при отворени прозорци, през които нахлуваше мразовит въздух и всички градски миризми.

Димящи соеви хотдози на подвижна сергия, задушливи газове на макси бус, воня от отдавна непочистван контейнер за рециклиране на

отпадъци. Можеше да понесе цялата тази смесица, както и безбройните различни аромати, които изпълваха въздуха от тълпите по улиците и подвижните тротоари.

Можеше да понесе шума, пронизителното свирене на аларми и клаксони, които в хор нарушаваха законите за шумовото замърсяване. Приливната вълна от гласове се приближаваше, преминаваше през нея и продължаваше. Хиляди хора изпълваха улиците — забързани местни жители или туристи, които се влачеха и препречваха пътя им. Хора, едва крепящи кутии и пазарски чанти.

„Коледа наближава. Бързайте.“

Бе купила шал от едно остроумно улично хлапе, което я бе впечатлило. На зелени и черни карета, за съпруга на доктор Майра. Какво ли би казала Майра за днешната ѝ реакция при неприятното напомняне на миналото?

Много неща. Криминалната психоложка и психиатърка би говорила дълго в характерния си изискан стил, с искрена загриженост.

Ив не даваше пет пари.

Искаше да се прибере у дома.

Когато порталът се отвори пред нея, очите ѝ се премрежиха от умора и облекчение. Отвъд оградата се простираше обширна тревна площ, акри спокойствие и красота, които бе превърнала в свой дом.

Рурк имаше идеите и енергията да създаде това свещено кътче за себе си — а за нея убежището, от което не бе осъзнавала, че се нуждае.

Приличаше на красив замък, но бе дом. Просто дом, въпреки размерите и красотата, вдъхващи страхопочитание. Зад стените от камък и стъкло бе животът, който бяха изградили заедно. Техният живот, техните спомени, които изпълваха всяка от огромните стаи.

Той ѝ бе дал дом, трябваше да помни това. И да вярва, че никой не може да ѝ го отнеме и да я върне обратно във времето, когато не бе имала нищо, когато бе никоя.

Никой не можеше да ѝ стори това, освен самата тя.

Но усещаше вледеняващ студ, а главоболието драскаше по черепа ѝ като нокти на демон.

Измъкна се от колата и раздвижи ханша си, в който сега чувстваше ужасна болка. Бавно запристъпва по стъпалата към входната врата.

Почти не забеляза Съмърсет, личния секретар на Рурк, който я посрещна във фоайето. Нямаше енергия за размяна на хапливи реплики с него, но се надяваше да събере достатъчно сили, за да се качи по стълбите до горния етаж.

— Не казвай нищо.

Парапетът стана хлъзгав от студената пот по дланите ѝ. Придвижи се нагоре, стъпка по стъпка.

Задъха се от усилието. Сякаш стоманени обръчи стягаха гърдите ѝ.

Щом влезе в спалнята, свали мантото си, остави го да се свлече на пода, свали дрехите си и се отправи към банята.

— Гореща струя — задейства душа с гласова команда тя. — Докрай. Петдесет градуса.

Влезе в пълната с пара душ-кабина и изтощена, седна на пода със свити колене, очаквайки топлината и силата на водата да прогонят студа.

Рурк я откри там, сгушена върху мокрите плочки, под плющящата струя. Парата замъгляваше всичко като завеса. Гледката разкъса сърцето му.

— Спри душа — нареди Рурк, грабна хавлиена кърпа и приклепна, за да вдигне Ив от пода.

— Не, недей — възпротиви се тя инстинктивно, без неприязън. — Просто ме остави.

— За нищо на света. Престани! — Тонът му бе рязък и ирландският акцент звучеше по-натрапчиво. — Още минута и щеше да се свариш. — Повдигна я и я притегли в прегръдката си, когато тя отново се опита да се свие. — Спокойно. Шшт. Само се успокой.

Ив затвори очи. Не желаше да му се довери, Рурк знаеше това. Но я отнесе в спалнята, до подиума, върху който се намираше леглото им, седна и я задържа в скута си, загърната с кърпата.

— Ще ти донеса халат и успокояващ чай.

— Не искам...

— Не съм те питал какво искаш, нали? — Повдигна брадичката ѝ с ръка и обиколи с пръст леката трапчинка. — Ив, погледни ме. — В очите ѝ имаше умора и негодувание, което почти го накара да се

усмихне. — Твърде зле си, за да спориш с мен, и двамата го знаем. Каквото и да те е разстроило... е, ще ми кажеш, а после ще решим какво да правим.

После докосна с устни челото, бузите и устните ѝ.

— Вече се погрижих. Направих каквото трябва — отвърна тя.

— Е, това ще ни спести време.

Повдигна я и стана да ѝ донесе затоплен халат.

Ив забеляза, че е намокрила костюма му. Проклетият костюм навярно струваше повече, отколкото бе годишният доход на шивача. А сега раменете и ръкавите му бяха мокри. Тя мълчаливо се загледа в него, когато той свали сакото и го окачи на облегалката на един стол.

„Грациозен като тигър — помисли си тя — и двойно по-опасен.“ Навярно бе прекъснал поредното седмично съвещание за закупуване на нова слънчева система, за да дойде тук и да рови в гардероба за халат. Висок и строен, със закалени мускули и лице на млад ирландски бог, би съблазнил всяка жена само с един поглед на тези келтски сини очи.

Не го искаше тук. Не искаше никого.

— Искам да остана сама.

Рурк повдигна вежди, леко наклони глава и буйните лъскави коси с цвят на нощно небе обградиха лицето му.

— За да умуваш и да се самосъжеляваш? Далеч по-приятно занимание е да се караш с мен. Ето, сложи това.

— Не искам да се карам с никого.

Той остави халата до нея и се наведе, за да я погледне в очите.

— Ако имам възможност, ще хвана виновника за този отчаян израз на лицето ти, скъпа моя Ив, и ще го одера до кости. На тънки пластове. Облечи халата.

— Пийбоди не биваше да ти се обажда. — Гласът ѝ стана писклив, преди да го овладее, и нова сълза засили унижението ѝ. — Зная, че тя се е свързала с теб. Трябваше да ме остави на мира. Бързо щях да се оправя.

— Глупости. Ти не се разстройваш лесно. Партньорката ти го знае, както и аз. — Отскочи до автоготвача и програмира чай. — Това ще облекчи главоболието и спазмите в стомаха. Никакви успокоителни — добави той и хвърли поглед към нея. — Обещавам.

— Глупаво е. Допуснах онази жена да ме извади от равновесие, а е глупаво. — Разроши косите си. — Просто ме върхлетя неочаквано. — Когато се изправи, почувства слабост в краката. — Трябваше да се прибера у дома за малко.

— Нима мислиш, че ще се задоволя с това?

— Не. — Макар да ѝ се искаше да се сгуши в леглото и да се завие презглава, Ив застана срещу него и срещна погледа му, докато ѝ носеше чая. — Не. Оставих Пийбоди да се справи сама с хаоса. Позволих ѝ да ръководи разследването, и се справяше добре, но в най-напрегнатия момент я оставих сама. Глупаво. Безотговорно.

— Защо го направи?

Ако не изпиеше проклетия чай, Рурк щеше да го налее насила в гърлото ѝ, и затова тя бързо го погълна на три пъти.

— В кабинета ме чакаше една жена. Отначало не я познах. Отначало. — Остави празната чаша. — Каза, че била майка ми. Не беше — побърза да добави Ив. — Знаех, че не е, но думите ѝ ме разтърсиха. Беше достатъчно възрастна и в нея имаше нещо познато, което ме накара да затрепера.

Той хвана ръката ѝ и я притисна между дланите си.

— Коя беше?

— Казва се Ломбард. Труди Ломбард. След като... след като излязох от болницата в Далас, попаднах в системата. Неизвестна самоличност, никакви спомени, психическа травма, сексуално посегателство... Сега зная как действа, но тогава не бях наясно какво става, какво ще стане с мен. По-рано той, баща ми, казваше, че ако ченгетата и социалните работници ме спипат, ще ме хвърлят в черна яма, ще ме заключат на тъмно. Не го направиха, но...

— Понякога местата, на които те пращат, не се оказват много по-добри.

— Да. — „Той знае — каза си Ив. — Разбира.“ — Прекарах известно време в държавен детски дом. Може би няколко седмици. Спомените ми са откъслечни. Предполагам, че са издирвали родители или попечители, за да открият откъде съм дошла, какво съм преживяла. После ме настаняха при приемно семейство. Това трябваше да ми помогне да стана нормална. Дадоха ме на Ломбард. Някъде в Източен Тексас. Тя имаше къща и син с няколко години по-голям от мен.

— Била е жестока с теб.

Думите му не прозвучаха като въпрос. Явно знаеше и разбираше и това.

— Никога не ме е удряла както баща ми. Не ми е оставила нито един белег.

Рурк изруга и тихата ярост в гласа му облекчи напрежението повече от успокояващия чай.

— Да, по-лесно е да превъзмogneш болката от удар, отколкото хитрия психически тормоз. Не знаеха какво да правят с мен — продължи Ив, зарови пръсти във влажните си коси и ръцете ѝ най-сетне престанаха да треперят. — Нямаше какво да им дам. Не можеха да извлекат никаква полза от мен. Може би социалните работници са решили, че ще се чувствам по-добре в дом без авторитетно мъжко присъствие заради изнасилването.

Рурк не каза нищо, а само я притегли към себе си и плъзна устни по слепоочието ѝ.

— Никога не ми е крещяла, не ме е била, освен някой и друг шамар. Грижеше се да съм чиста, с прилични дрехи. Сега съм наясно колко извратено е било всичко това, но тогава нямах дори девет години. Когато ми казваше, че съм мръсна и ме караше да се мия със студена вода всяка сутрин и вечер, не разбирах. Винаги изглеждаше толкова тъжна и разочарована. Когато ме заключваше на тъмно, твърдеше, че го прави само за да ме научи да бъда послушна. Всеки ден имаше наказания. Ако не изям всичко в чинията си, ако се храня твърде бързо или твърде бавно, трябваше да търкам кухнята с четка за зъби.

„Държа на чистотата в кухнята си.“

— По цял ден бе заета не с домакинска работа, а с мен. Винаги бях прекалено бавна, глупава, неблагодарна, или бог знае каква. Наричаше ме „никаквица“, „тъпа хлапачка“ и винаги говореше с тих, нежен глас и израз на озадачение и разочарование на лицето. Внушаваше ми, че съм нищожество. Жалко нищожество.

— Не е трябвало да получава одобрение.

— Случва се. И по-лоши от нея са го получавали. Имах късмет, че не се оказа по-лоша. Сънувах кошмари почти всяка нощ. А тя... господи, идваше при мен и казваше, че няма да порасна здрава и силна, ако нямам здрав сън нощем. — Възползва се от близостта на

Рурк и протегна ръка, търсейки опора в настоящето, докато мислено се връщаше назад. — Угасяше лампите и заключваше вратата. Държеше ме заключена на тъмно. Ако заплача, щяло да стане по-лошо. Да ме върнат обратно в дома и да ме затворят в килия за луди. Това правели с непослушните момичета. Използваше ме и като пример за назидание за сина си Боби. Караше го да ме гледа и да помни какво сполетява лошите деца без истински майки, които да се грижат за тях.

Рурк я докосваше, разтриваше гърба ѝ и галеше косите ѝ.

— Не правеха ли проверки?

— Да, разбира се. — Ив изтри сълзите. И сега не помагаха, както и тогава. — Привидно всичко беше идеално. Приличен дом, красив двор. Имах своя стая, дрехи. Какво можех да им кажа? Тя твърдеше, че съм зла. Щом се будя от кошмари, в които съм обляна в кръв, значи имам зли помисли. Когато казваше, че са ме наказали жестоко и са ме изхвърлили на боклука, защото съм лоша, аз ѝ вярвах.

— Ив... — Рурк хвана двете ѝ ръце и ги повдигна към устните си. Искаше му се да я завие с нещо меко и красиво, да я държи в прегръдката си, докато всеки ужасяващ спомен избледнее. — Истинско чудо е, че си станала такава, каквата си.

— Труди беше подла садистка. Един от многото хищници по света. Вече знаех това. — „Не бива да го забравям“, помисли си Ив, докато си поемаше дъх. — Но тогава знаех само, че тя решава съдбата ми. Избягах, но градът беше малък, не като Далас, и ме откриха. Съставих по-добър план и при второто си бягство отидох в Оклахома, а когато ме намериха, се бих с тях.

— Браво на теб.

Каза го с такава комбинация от гордост и гняв, че Ив се разсмя.

— Разкървах нос на една от социалните работнички. — Този спомен не бе толкова неприятен. — Заради това попаднах в изправителен дом за малолетни, но там беше по-добре, отколкото при нея. Опитвах се да забравя, Рурк. Почти успях. А тя изведнъж се появи в кабинета ми и отново започнах да треперя от страх.

Рурк изпита желание да разбие носа на Труди Ломбард, тя заслужаваше дори повече.

— Никога вече няма да те нарани.

Ив се обърна с лице към него.

— Побърках се. Не бях на себе си. Най-сетне се опомних достатъчно, за да се ядосам. Случаят „Айкоув“.

— Какво?

Тя закри лицето си с ръце, енергично потърка бузи и отново вдигна глава.

— Каза, че ме видяла да говоря по телевизията за убийствата на Айкоув, фиаското със „Спокойно раждане“. Попитах я как ме е открила и каза, че гледала репортажа.

Той раздвижи все още неоздравялото си рамо.

— Едва ли в цялата вселена има човек, който да не е чул досега. Значи е дошла тук, специално за да те види?

— Каза, че искала да узнае как е малкото ѝ момиченце. Да си устроим семейно събиране. — Бе възвърнала спокойствието си и говореше с язвителен, ироничен тон. Това бе музика за ушите на Рурк. — Довела е сина си и снаха си. Изритах я. Намерих сили да го сторя. Хвърли ми онзи поглед на озадачение, разочарование и зле прикрита злоба.

— Ако искаш, ще се погрижа да се разкара и повече да не се появява. Мога...

— Не, недей. — Ив се отдръпна назад и стана. — Не искам да се забъркваш. Искам да я забравя, да забравя всичко. Каквото и да се надява да спечели, като ме върне назад към изчистените и излъскани спомени, няма да го получи. Ако Пийбоди не си бе пъхала носа, щях да съм във форма, когато се прибереш. Нямаше да водим този разговор.

Рурк изчака няколко минути и стана.

— Значи така възнамеряваше да се справиш с положението? Като криеш от мен?

— Този път, да. Всичко е минало. Проблемът е мой. Допуснах да ме разтърси. Вече съм на себе си. Това няма нищо общо с теб. Не искам да се отразява на отношенията ни. Ако искаш да ми помогнеш, просто ще изчакаш да отшуми.

Той поиска да каже нещо, но размисли и сви рамене.

— Е, добре.

После обхвана ръцете ѝ и ги разтри. Притегли я към себе си и почувства как тялото ѝ се отпусна до неговото.

„По-разтърсена е, отколкото предполага — помисли си той, — щом вярва, че онази жена е прекосила половината страна, за да я

открие след толкова години без определена цел.“

Бе само въпрос на време целта ѝ да стане ясна.

— Стъмнява се — промълви Рурк. — Да включим празничното осветление.

Тя потърка глава в рамото му и заедно се загледаха в огромната жива елха до прозореца и примигващите ѝ лампички.

— Винаги се престараваш с украсата — тихо каза Ив.

— Никога не е достатъчно по Коледа, особено за хора като нас, преживели толкова перипетии. Освен това имаме традиция, нали? Коледна елха в спалнята.

— Поръчал си елха за почти всяка стая в къщата.

Рурк се усмихна.

— Твърде сантиментален съм, а? — Целуна я нежно и отново обви ръце около нея. — Какво ще кажеш за спокойна вечеря тук горе? Никой от двамата ни няма да мисли за работа. Ще погледаме телевизия, ще пийнем вино. Ще се любим.

Тя го притисна в прегръдката си. Имаше нужда от дом и той бе тук.

— Ще кажа само: благодаря.

Най-сетне Ив заспа. Рурк я остави за малко и отскочи до домашния си кабинет. Пристъпи по плочките и сложи длан на екрана за идентификация.

— Рурк — каза той. — Захранване.

Когато компютърната система забръмча и запримигова, звънна на Съмърсет по видеотелефона.

— Ако някой на име Ломбард търси Ив тук, прати го при мен. Където и да се намирам.

— Разбира се. Добре ли е лейтенант Далас?

— Да. Благодаря.

Изключи връзката и въведе команда за търсене. Трябваше му малко време, за да открие мястото, където е отседнала Ломбард в Ню Йорк. Но винаги, винаги бе важно да знае местонахождението на врага.

Скоро щеше да разбере какво точно иска тази жена... всъщност бе почти сигурен, че вече знае.

3.

„Нормално“, помисли си Ив, докато закопчаваше кобура на колана си. Отново се чувстваше нормално. Може би малодушниците, които говореха за изразяване на чувствата, донякъде имаха право.

„Пази боже“, каза си тя. Ако всички даваха воля на чувствата си, улиците щяха да са осеяни с обезобразени трупове.

Важното бе, че отново е уверена в себе си достатъчно, за да се намръщи при вида на ужасната виелица, която вилнееше отвъд прозорците на спалнята.

— Как точно се нарича този вид валеж? — попита Рурк, когато застана до нея. — Нито дъжд, нито сняг... Сигурно...

— Гадост — каза тя. — Нарича се студена, мокра гадост.

— Аха — кимна той и нехайно плъзна кокалчета нагоре-надолу по гърба ѝ. — Разбира се. Може би ще накара хората да стоят по домовете си и ще имаш спокоен ден.

— Хората извършват убийства и на закрито — напомни му тя. — Особено когато им писне да гледат тази гадост навън.

Ив отново говореше като жената, която той обичаше. Приятелски я потупа по рамото.

— Е, значи тръгваш за работа. Аз ще ръководя конференция по видеотелефона около час, преди да се наложи да изляза в това време. — Накара я да се обърне, хвана реверите на сакото ѝ и страстно я целуна. — Пази се.

Ив посегна към мантото си и когато го облече, усети издутината в джоба.

— А, избрах това за Денис Майра. Нали се сещаш, нещо като коледен подарък.

— Ще му отива. — Рурк кимна към шала в ръката ѝ и я погледна с насмешка. — Умееш да избираш подаръци.

— Взех го ей така, случайно. Мислиш ли, че може да бъде опакован?

Рурк протегна ръка към шала с лека усмивка.

— Ще съобщя на джуджетата. Ще им кажа да го сложат до старинния чайник, който си купила за Майра... също случайно, без да си излизала да пазаруваш, доколкото си спомням.

— Добра идея, умнико. Чао.

— Лейтенант, нали не сте забравили за коледния ни прием?

Ив рязко се завъртя.

— Какъв прием? Нали не е тази вечер?

Рурк се почувства малко гузен заради злорадството си, когато долови паниката, изписана на лицето ѝ при опита да си спомни кой ден е.

— Утре. Затова, ако искаш случайно да избереш още някой подарък, направи го днес.

— Добре. Няма проблем.

„Мамка му“, изруга тя, докато слизаше по стълбите. Дали имаше още нещо за купуване? Къде бяха всички имена, срещу които трябваше да сложи отметки? Нима трябваше да започне да съставя списък за коледни покупки?

Реши, че може би е най-добре коренно да промени старите си навици.

Можеше да остави всичко на Рурк, разбира се. Той наистина обичаше да купува подаръци. Излизаше специално, за да пазарува — нещо, което тя би избегнала при първа възможност. Но щом в живота ѝ вече имаше толкова много важни хора, можеше да отдели поне по минута, за да избере нещо лично за всеки от тях. „Освен това — помисли си тя, — ето още един ритуал.“

В отношенията между хората имаше безброй ритуали, които вече бе усвоила. За нея бе лош късмет, че обикновено се стараяше да ги спазва.

Един от любимите ѝ ритуали бяха неизбежните словесни двубои със Съмърсет, преди да излезе сутрин. Разбира се, че и сега този скелет в черен костюм стоеше там, във фоайето.

— Дано колата ми е там, където я оставих, Нанси.

Съмърсет стисна устни.

— Ще откриете предмета, който наричате кола, да препречва входа на къщата. Настоявам да получа последните промени и допълнения към личния ви списък с гости за утрешното парти най-късно днес до два следобед.

— Така ли? Ще се обадя на личния си секретар. Аз ще бъда твърде заета да пазя обществения ред и сигурност, за да се занимавам със списъци.

Излезе и просъска. Списък? Нима трябваше да съставя списък и за това? Какво лошо имаше просто да покани някого, когото е срещнала случайно?

Приведе се под ужасната виелица и се качи в колата си. Отоплението вече бе включено. Навярно дело на Съмърсет, което трябваше да добави към списъка с причини да не го удуши, докато спи.

Поне този бе кратък.

Потегли по алеята, включи видеотелефона и позвъни на Рурк.

— Липсвам ли ти вече?

— Всяка секунда без теб е ад за мен. Слушай, толкова ли е важно да имам списък за всичко? Като онзи с гостите за приема например?

— Само ако искаш.

— Не. Не искам никакъв списък, по дяволите, но...

— Погрижил съм се за всичко.

— Е, добре тогава. Чудесно. — В съзнанието ѝ се въртеше още една мисъл. — Може би трябва да си купя и нов тоалет и дори бельо специално за утре вечер, а?

— Елегантен, шикозен... бельото не е задължително.

Последното я разсмя.

— Винаги намираш какво да кажеш. Чао.

Пийбоди вече работеше на бюрото си. Ив влезе в управлението и отново почувства вина. Приблужи се и изчака, докато партньорката ѝ вдигна поглед от документацията.

— Би ли дошла в кабинета ми за минута?

Последва изненадано примигване.

— Разбира се. Идвам веднага.

Ив кимна, продължи към кабинета си и програмира две кафета, едното — дълго и подсладено — за Пийбоди, която отново запримига изненадано.

— Затвори вратата, ако обичаш.

— Добре. Хм, готова съм с доклада за... благодаря — добави тя, когато Ив ѝ подаде кафето. — За Зиро. Прокурорът иска най-тежкото

обвинение: две непредумишлени убийства, оръжие: наркотични вещества, с които е търгувал незаконно...

— Седни.

— Господи, да не би да ме преместват в Лонг Айленд или нещо подобно?

— Не. — Ив седна и изчака, докато Пийбоди вяло се отпусна на другия стол. — Искам да ти се извиня, че те зарязах вчера. Вместо да свърша работата си, те оставих да се справяш съсем сама.

— Почти бяхме приключили случая, а ти се чувстваше зле.

— Не бяхме приключили, а че се почувствах зле, си беше мой проблем. Неволно те забърках. Обадила си се на Рурк. — Ив изчака няколко мига, докато Пийбоди замислено се взираше в стената и отпиваше кафе. — Бях готова да те напляскам за това — продължи тя, когато Пийбоди поиска да каже нещо. — Но може би си постъпила, както е редно да постъпи един партньор.

— Изглеждаше ужасно. Не знаех какво друго да направя. Добре ли си сега?

— Да. — Ив се загледа в кафето си. За партньорството също имаше куп правила. — Когато вчера се върнахме тук, в кабинета ми ме чакаше една жена. Познавах я преди много време. Срещата ме разтърси. Здравата. Беше първата ми приемна майка... думата „майка“ е крайно неподходяща. Спомените са мъчителни и когато тя се появи така внезапно след толкова години, просто няхах...

„Не, винаги си имала сили“, помисли си Ив, и се поправи:

— Не успях да овладеея положението. Затова побягнах. Ти се справи със случая почти сама, Пийбоди. Свърши добра работа.

— Какво искаше тя?

— Не зная и не ме интересува. Изритах я. Ще държа вратата си затворена. Ако отново нахълта, няма да бъда изненадана. И ще запазя самообладание.

Стана, отиде до прозореца и го повдигна. Вътре нахлу влажен и студен въздух, когато тя се облегна на перваза и откачи плика за доказателства, който бе залепила на външната стена. Съдържаше четири неразопаковани лакомства.

— Държиш плик с шоколадчета, залепен отвън? — промълви Пийбоди със смесица от насмешка и удивление.

— Досега го криех — поправи я Ив. Бе решила да се откаже от скривалището, в което бе успяла да ги опази от загадъчния крадец на сладкиши. Отвори плика и подаде шоколадче на онемялата Пийбоди. — Ще измисля друго място, където да съхранявам тайните си запаси, когато излезеш оттук и заключи вратата.

— Добре. Ще сложа това в джоба си, преди да ти кажа, че на този етап не можем да повдигнем обвинение в убийство.

— Така и предполагам.

Пийбоди, която рядко си позволяваше сладко, пъхна шоколада в джоба си.

— Прокурорът ми каза, че нямаме шанс, преди да узнаем всички подробности за сделката. Искаше да закопае Зиро повече, отколкото аз. Доста пъти му се е изплъзвал.

Ив се облегна на бюрото си.

— Харесва ми, когато прокурорът има ясна цел.

— Това е от полза — съгласи се Пийбоди. — Сплашихме го с приказки за две доживотни присъди, изпращане в космическа затворническа колония, вдигнахме шум за очевидци. — Пийбоди потупа по джоба си, за да се увери, че шоколадчето все още е там. — Получихме заповед за претърсване и затваряне на заведението и се натъкнахме на доста незаконни вещества и в клуба, и в жилището на Зиро. Дребни неща, всъщност, и твърденията, че са били за лична употреба, може да са истина, но добавихме и тях към обвиненията. Когато приключихме, Зиро и адвокатът му гледаха на думата „непредумишлено“ като на дар от висшите сили. От пет до десет години, навярно няма да излежи цялото минимално време, но...

— Осигурили сте задържането му, което е точка в наша полза. Губи разрешителното си, а когато плати всички глоби и такси за възстановяване, ще затъне до гуша в дългове. Задръж шоколадчето.

— Беше страхотно. — Лакомството в джоба ѝ сякаш крещеше нейното име и Пийбоди се предаде — извади го и го разопакова така трескаво, че щеше да си счупи пръстите. — Свършихме работата изключително бързо — продължи тя доволно с пълна уста. — Жалко, че го пропусна.

— И аз съжалявам. Благодаря ти, че ме прикри.

— Няма проблем. Можеш отново да закачиш плика отвън, в безопасност е от мен. — Срещна недоверчивия поглед на Ив и

припряно добави: — О, където и да го сложиш, ще бъде в безопасност, не твърдя, че имам нещо общо с изчезването на сладки неща от тази стая.

Ив я изгледа заплашително като ченге при разпит на заподозрян.

— Да проведем ли малък тест с детектора на лъжата?

— Какво? — Пийбоди сложи ръка до ухото си. — Чу ли това? Някой ме вика от общата зала. Докато си говорим празни приказки тук, може би навън стават тежки престъпления. Трябва да вървя.

С все още присвити очи Ив пристъпи към вратата и я заключи след партньорката си. Какво искаше да каже Пийбоди с израза „празни приказки“? Прие последните й думи като признание за вина.

Разклати плика с останалите шоколадчета и се замисли къде да бъде следващото й скривалище.

Между съвещание с висшите началници на едно от предприятията си и работен обяд с инвеститори в столовата за ръководството служебният видеотелефон на Рурк звънна.

— Да, Каро.

Той рязко повдигна вежди, когато забеляза, че секретарката му е включила режим „Поверително“.

— Лицето, за което споменахте тази сутрин, е долу във фоайето и моли да му отделите минута.

Беше се обзаложил със себе си, че жената ще го потърси преди обяд. Сега бе готов да заложи всичко, че ще разкрие картите си, преди да я изрита.

— Сама ли е?

— Очевидно.

— Задръж я долу десетина минути и я доведи. Не отивай лично. Изпрати някоя помощничка. Моля те, Каро, някоя млада. Прави й компания, докато ти позвъня.

— Ще се погрижа за това. Да ви съобщя ли, когато дойде в кабинета?

— Не. — Усмивката на Рурк не изразяваше добри намерения. — Ще се отърва от нея лично.

С нетърпение очакваше този момент.

Погледна часовника си и застана до стъклената стена, през която се откриваше изглед към градските кули и небостъргачи. Забеляза, че снеговалежът е преминал в кротък дъжд. Навън бе мрачно сиво и по улиците се образуваха грозни кални локви.

И двамата с Ив знаеха какво е кал. Никой от тях не бе галеник на съдбата и не бе получавал подаръци от нея. Всеки по свой начин бяха постигнали невероятна победа. С хитрост и блъфиране, поне в неговия случай, бяха спечелили високия залог в края на играта.

Но винаги предстояха нови игри, в които съперникът бе готов на подли машинации, за да получи дял от печалбата. Или да я отмъкне цялата.

„Е, добре, давай“, помисли си той. Не само бе способен на подли ходове, а и имаше готовност да ги предприеме в отговор.

Жалко, че не можеше да се върне в миналото на Ив и да направи жестокия ѝ баща на кървава пихтия. Не можеше да накара мъртвия да страда, а Ив все още страдеше. Но сега съдбата му бе поднесла на тепсия компенсираща възможност.

Жив враг. Закръглена руменобуза натрапница, решила да смъкне нечия кожа.

Труди Ломбард щеше да получи неприятна изненада.

Вярваше, че когато бърза да изпълзи оттук, нямаше да иска отново да потърси Ив.

Обърна се и огледа кабинета си. Сам бе създал обстановката в него. Знаеше какво ще види тя, когато влезе от студа и сивотата навън. Щеше да я порази просторът и луксът, създаващи впечатление за богатство и власт. Щеше да надуши пари, въпреки че ако не бе празноглава, навярно вече бе добила представа с кого си има работа.

Едва ли предполагаше, че това е само малка част от състоянието му. От известно време Рурк имаше законен бизнес, но това не означаваше, че се чувства длъжен да прави всичко, което притежава, обществено достояние.

Държеше книгата в домашния си кабинет и на всяко тримесечие ги актуализираше. Ив имаше достъп до тях, ако някога проявеше интерес. „Едва ли“, каза си той с лека усмивка. Бе свикнала с парите му, но все още я караха да се чувства малко неловко.

Би искал да узнае имената на боговете, проявили благосклонност към него в деня, когато я бе срещнал. Ако можеше да постави всичко

натрупано и постигнато от другата страна на везната, дарът, който представляваше тя за него, винаги би натежал.

Докато чакаше минутите да се изнижат, плъзна ръка в джоба си и потърка копчето, което винаги носеше със себе си като талисман. Онова, което се бе откъснало от самото ѝ при първата им среща.

Когато се замисли за Ив, се запита колко скоро ще възстанови равновесието си. Колко скоро ще разбере защо този призрак от миналото я е разтърсил така.

„Когато се отърси от шока — помисли си той и стисна копчето в шепа, — ще бъде бясна.“

Преценил, че е настъпил подходящият момент, Рурк се върна на бюрото си и позвъни на секретарката.

— Каро, доведи я.

— Да, сър.

В миговете на очакване овладя това, което се надигаше в него — желание да усети вкус на кръв и кости.

Напълно отговаряше на представата, която си бе изградил за нея при направеното проучване. Жена, която някои биха нарекли „пищна хубавица“ — с едро тяло, старателно направена прическа и не особено привлекателно, но умело разкрасено с грим лице.

Бе облечена в лилав костюм с лъскави златисти копчета и пола до коляното. Обувки със средно висок, удобен ток. Силен аромат на рози.

Рурк се изправи, но остана на мястото зад бюрото си, вдъхващо страхопочитание. Любезно ѝ се усмихна и ѝ подаде ръка.

— Госпожо Ломбард.

Ръката ѝ бе гладка и мека, но силна.

— Толкова съм ви благодарна, че се съгласихте да ме вместите в навярно претоварения си график.

— Няма за какво. Винаги бих проявил интерес да се запозная с... човек, свързан със съпругата ми. Благодаря, Каро.

Знаеше, че резкият тон ще подсказва на секретарката да не предлага кафе. Тя само кимна и се оттегли, като затвори вратите.

— Седнете, ако обичате.

— Благодаря. Много благодаря. — Тонът ѝ издаде вълнение и очите ѝ засияха. — Не бях сигурна дали малката Ив... извинете, все още мисля за нея като за дете, дали Ив ви е споменала за мен.

— Нима сте се съмнявали?

— Е, нали разбирате, почувствах се ужасно заради постъпката си вчера.

Сложи ръка на гърдите си.

Рурк забеляза дългия ѝ, добре поддържан маникюр с яркочервен лак. На дясната ѝ ръка имаше пръстен — едър аметист, вграден в масивно злато. Обиците изглеждаха подходящи, но комбинацията не бе оригинална.

— Как постъпихте вчера? — попита той.

— Е, зле, признавам. Осъзнавам, че първо трябваше да ѝ се обадя, а вместо това просто се появих без предупреждение, по навик. Твърде импулсивна съм, особено ако е въпрос за чувства. Ив е преживяла ужасни неща и когато ме видя неочаквано като гръм от ясно небе, сигурно изведнъж се е върнала към миналото. Разстроих я. — Притисна ръка към устните си и в очите ѝ проблеснаха сълзи. — Нямате представа как изглеждаше горкото дете, когато го доведоха в къщата ми. Като призрак и толкова уплашено, че се боеше дори от тънката си сянка.

— Да, представям си.

— Чувствам се виновна, че не предвидих това. Сега разбирам, че когато ме видя, отново си е спомнила за ужасните дни, преди да бъде отведена в безопасност.

— Значи сте дошли, за да поднесете извиненията си. С удоволствие ще ѝ ги предам. Макар и да мисля, че надценявате въздействието си върху жена ми. — Рурк седна и лениво се завъртя на стола си. — Предполагам, че е била подразнена от неочакваното ви посещение, но разстроена... не бих избрал тази дума. Затова, моля ви, успокойте се, госпожо Ломбард. Надявам се, че краткият ви престой в нашия град ще бъде приятен, преди да се приберете у дома.

Това бе отпращане, прямо и учтиво. Зает човек, който нехайно изтупва прашина от ревера си.

Жената явно бе схванала намека. Рурк долови злобата, която се прокрадна в погледа ѝ като змийски език.

„Ето какво се крие зад този консервативен тоалет и захаросан тон“, помисли си той.

— О, не, не мога да се върна в Тексас, без да се видя с моята малка Ив, без да си поговорим и да се уверя, че е добре.

— Добре е, можете да сте спокойна.

— А Боби? Моят Боби няма търпение да я види. Беше ѝ като брат.

— Така ли? Странно, че никога не го е споменавала.

Този път усмивката ѝ бе леко дяволита.

— Мисля, че мъничко си падаше по него. Сигурно не иска да ревнувате.

Смехът му бе гръмогласен и дълъг.

— О, моля ви... Е, ако желаете, оставете името и адреса си при секретарката ми. Ако лейтенант Далас иска да се срещне с вас, ще ви се обади. Иначе...

— О, не, няма да стане. — Труди изправи гръб и тонът ѝ стана леко заядлив. — Грижих се за това момиче повече от шест месеца, приех я в дома си само от човечност. А, повярвайте ми, не беше лесно дете. Мисля, че заслужавам нещо повече.

— Така ли? И какво мислите, че заслужавате?

— Е, добре. — Раздвижи се на стола си и зае навярно любимата си поза за пазарлък. — Щом смятате, че за нея не е добре да се вижда с мен и сина ми, тогава... зная, че разговарям с бизнесмен, мисля, че би трябвало да получа обезщетение. Не само за времето, усилията и неприятностите, които преживях заради това момиче преди толкова години, когато никой не желаше да я вземе, а и заради неудобството и всички разходи, които ми коства пътуването дотук, само за да видя как е.

— Разбирам. И каква да бъде стойността на това обезщетение?

— Честно казано, изненадана съм от въпроса ви. — Зарови червените си нокти в червените си коси. — Не зная как бих могла да поставя цена на онова, което ѝ дадох, и на раздялата си с нея завинаги.

— Сигурен съм, че можете.

Руменината на бузите ѝ стана по-ярка не от срам, а от гняв. Рурк спокойно продължи да я гледа с израз на сдържано любопитство.

— Предполагам, че човек във вашето положение би могъл да си позволи щедрост към някого в моето. Момичето щеше да свърши в затвора, вместо да праща други хора там, ако не бях аз. А не пожела дори да разговаря с мен, когато я посетих вчера.

Тя извърна глава и примигна, за да сдържи сълзите, които явно можеше да пролива, когато пожелае.

— Мисля, че вече обсъдихме този въпрос. — Рурк си позволи раздразнението да прозвучи в гласа му. — Назовете цената си.

— Мисля, че два милиона долара са разумна сума.

— Два милиона долара... за щатска валута ли говорим?

— Разбира се. — Сълзите бяха изчезнали и вместо тях се бе появил израз на нетърпение. — За какво ми е чуждестранна?

— И това е сумата, срещу която вие и вашият Боби ще се върнете обратно там, откъдето сте дошли, и ще оставите жена ми на мира?

— Тя не иска да ни вижда? — Жената тръсна ръце, сякаш е съкрушена. — Ще изчезнем.

— А ако размерът на обезщетението ми се стори твърде голям?

— За човек с вашето състояние — едва ли, но... тогава ще съм принудена да спомена вероятността да... колкото и да ми е мъчно, да поговоря с някого. Може би с някой репортер.

Рурк лениво се завъртя на стола.

— И това трябва да ме засяга, защото...

— Сантиментална жена съм и пазя папка със сведения за всяко от децата, минали през дома ми. Имам историите им, с подробности... някои от тях са тежки и дори срамни за вас и Ив. Знаехте ли, например, че е имала сексуални контакти, преди да навърши девет години?

— Наричате изнасилванията „сексуални контакти“? — Тонът му бе все така любезен, въпреки че кръвта му кипеше. — Много непросветено от ваша страна, госпожо Ломбард.

— Както и да ги наречете, предполагам, че някои хора биха решили, че жена като нея не е достойна да бъде лейтенант в полицейското управление. Лично аз не съм сигурна — добави тя. — Може би гражданският ми дълг изисква да се свържа с медиите, а може би и с висшите началници в управлението.

— Но два милиона, в щатска валута, биха натежали над гражданския ви дълг.

— Просто искам това, което ми се полага. Знаете ли, че е била окървавена, когато са я открили? Тя... или някой друг... е измил повечето кръв, но са направили тестове. — Очите ѝ заблестяха по-силно и погледът им стана остър като ноктите ѝ. — Не всичката е била нейна. Сънуваше кошмари, в които намушква някого, както ми се струваше. Какви ли изводи биха могли да се направят, ако се разстроя и разбърба? Със сигурност има хора, които биха платили добри пари за

подобна история, като се има предвид какъв пост заема тя сега. И за кого е омъжена.

— Може би — съгласи се Рурк. — Мнозина обичат да се наслаждават на чуждото страдание.

— Затова не мисля, че обезщетението, което назовах, е твърде голямо. Просто ще взема парите и ще се върна в Тексас. Ив ще може напълно да ме забрави, въпреки всичко, което направих за нея.

— Не се изразявате правилно. След всичко, което сте й причинили, а не направили за нея. Явно не разбирате, госпожо Ломбард, че в момента получавате достатъчно обезщетение.

— По-добре помислете, преди...

— Компенсирам ви — прекъсна я той, — като седя на бюрото си, вместо да стана и да ви откъсна главата, като извия врата ви с голи ръце.

Труди драматично въздъхна.

— Заплашвате ли ме?

— Всъщност не — продължи той със същия спокоен тон. — Обяснявам ви по какъв начин ви обезщетявам за това, че ще се откажете от намеренията си. Няма да ви описвам какво би могло да ви сполети, но повярвайте ми, коства ми огромно усилие да се сдържа да не ви сграбча заради отношението ви към съпругата ми, когато е била беззащитно дете.

Рурк бавно се изправи. Този път нямаше въздишки и драматични преструвки. Тя просто застина и всяка руменина изчезна от лицето ѝ. Рурк реши, че е видяла какво се крие зад изтънчената му обвивка, зад стила и маниерите, които бе добил благодарение на парите си.

Дори усойница би затреперила пред него.

Не откъсвайки поглед от нея, заобиколи бюрото и се облегна с гръб на ръба. Бе достатъчно близо, за да чуе учестеното ѝ дишане.

— Знаете ли какво мога да направя ей така? — Той щракна с пръсти. — Мога да ви убия, тук и сега, без окото ми да мигне. Мога да накарам толкова хора, колкото поискам, да заявят под клетва, че сте напуснали тази стая жива и здрава. Мога да наредя записите от охранителните камери да бъдат монтирани така, че да го докажат. Никога не ще открият тялото ви... по-точно останките му, когато приключи с вас. Затова смятайте живота си, който предполагам оценявате на значителна сума, за свое обезщетение.

— Вие сте луд. — Труди плахо се прегърби на стола си. — Загубили сте ума си.

— Знайте — ако някога ви хрумне отново да се пазарите с мен... ако решите да използвате мъченията на едно дете, за да напълните гушата си... ако се опитате да се свържете със съпругата ми... треперете от страх. Треперете — повтори той и заплашително се приближи към нея, — защото въздържането да не ви накълцам бавно, парченце по парченце, ме вбесява. Мразя да се вбесявам. — Направи още крачка и накара Труди да стане и да запристъпва заднишком към вратата. — А, не е зле да предадете това послание на сина си, в случай че и на него му хрумне да подложи търпението ми на изпитание. — Когато тя потърси дръжката на вратата зад гърба си, Рурк продължи почти шепнешком: — Няма място на този свят, където можете да се скриете от мен, ако направите нещо, което би накарало съпругата ми да страда. Ще ви преследвам навсякъде, докато разчистя сметките си с вас. — Изчака няколко мига, усмихна се и каза: — Бягайте.

Труди побягна и писъкът ѝ достигаше до ушите му, докато стъпките ѝ заглъхнаха. Той пхна ръце в джобовете си, отново стисна копчето на Ив в шепа и се загледа в навъсеното декемврийско небе.

— Сър?

Рурк не се обърна, когато секретарката влезе в кабинета му.

— Да, Каро.

— Искате ли охраната да претърси госпожа Ломбард?

— Не е необходимо.

— Явно тя много бърза.

Рурк леко се усмихна.

— Направи внезапна промяна в плановете си. — Обърна се и погледна часовника на ръката си. — Е, време е за обяд, нали? Ще се кача горе да посрещна гостите ни. Днес имам страхотен апетит.

— Предполагам — промълви Каро.

— А, Каро — каза той, докато вървеше към личния си асансьор, — уведоми охраната, че не желая нито госпожа Ломбард, нито синът ѝ, чиито отпечатащи се надявам да получа, да имат достъп до сградата.

— Ще ги предупредя още сега.

— И още нещо. Отседнали са в хотел „Уест Сайд“ на Десета улица. Искам да узная, когато прекратят престоя си.

— Ще се погрижа и за това, сър.

Той хвърли поглед назад, щом вратите на асансьора се отвориха.
— Ти си истинско съкровище, Каро.

„В моменти като този се радвам, че мисли така“, каза си тя,
докато вратите се затваряха.

4.

За да държи ума си зает, Ив се заложи да подрежда документи. Допълнителна полза от монотонната работа щеше да бъде разчистването на бюрото ѝ, преди да се занижат празници и да я налегне мързел.

Бе постигнала значителен напредък, когато Пийбоди застана на прага на кабинета ѝ.

— Резултатът от токсичната проба на Тъбс е положителен за „Зевс“ и още няколко вещества. Другата жертва е чиста. Телата ще бъдат предадени на близките утре.

— Добра работа.

— Далас?

— Ммм, ще изпратя бележки за разходите на отдела. С Бакстър трябва да си поговорим сериозно.

— Далас.

Ив вдигна поглед и видя изражението на Пийбоди.

— Какво има?

— Трябва да се явя в съда. За Селина.

Ив се изправи.

— Вече дадохме показания.

— Прокурорката ме повика отделно, не помниш ли? Като една от жертвите.

— Да, но... мислех, че няма да те призоват толкова скоро, най-рано след седмица-две. Задават се празници и...

— Делото върви доста бързо. Трябва да отида.

— Кога?

— След малко. Няма да трае дълго, но... ще дойдеш ли с мен? — попита Пийбоди, докато Ив вземаше мантото си.

— Ти как мислиш?

С дълга въздишка Пийбоди затвори очи.

— Благодаря. Благодаря. Макнаб ще ме чака там. На оглед е, но ще се опита... Благодаря.

На излизане Ив се спря до автомат за напитки.

— Вземи си вода — каза тя на Пийбоди. — За мен нещо студено, с кофеин.

— Добра идея. Гърлото ми вече е пресъхнало. Подготвена съм — продължи Пийбоди, когато въведе кода и избра напитките. — Прокурорският екип ми даде добри напътствия, а и не за първи път ще свидетелствам в съда.

— Но за първи път ще се явиш като жертва. Различно е. Знаеш, че е различно.

Подаде на Ив чаша пепси и отпи глътка вода в движение.

— Селина не е човекът, който ме преби. Не знаая защо съм толкова нервна.

— Била е замесена. Знаела е какво става, а не е направила нищо. Неслучайно е обвинена като съучастница, Пийбоди. Влез, разкажи какво си преживяла и не допускай защитата да те обърка. После спокойно си тръгни и забрави.

„Човек може да си тръгне — помисли си Ив, — но не и да забрави.“ Пийбоди щеше да помни всеки миг от нападението. Щеше да помни болката и страха. Може би справедливостта щеше да възтържествува, но дори тя нямаше да заличи спомените.

Излязоха през главния вход. Въпреки ужасното време, кратката разходка щеше да успокои Пийбоди.

— Ти си ченге — отново заговори тя — и си пострадала сериозно. Това ще трогне заседателите. Освен това си жена. — Ив пхна ръце в джобовете си, за да ги стопли. — Независимо дали е редно да го имат предвид, ще им повлияе. Фактът, че онзи огромен смахнат кучи син, убил или осакатил много жени, те е ритал и подмятал... е от огромно значение.

— Ще изгние в лудницата. — Това бе огромно облекчение. — Твърде умопобъркан е, за да изтърпи съдебно дело. Ще го държат в отделение за агресивни и опасни пациенти, докато хвърли топа.

— Твоята задача е да убедиш съдебните заседатели в престъпното бездействие на Селина. Да помогнеш на прокурорите да докажат вината ѝ.

— Ще я осъдят за убийството на Анализа Сомърс, извършено от самата нея. Ще лежи за него. Може би това е достатъчно.

— Нима наистина ти се струва достатъчно?

Пийбоди се загледа пред себе си и отново отпи глътка вода.

— Опитвам се да се примиря.

— Явно опитите ти са по-успешни от моите. Ти оцеля, за разлика от други. Тя е гледала. Носи вина за всяко убийство, извършено след телепатичното ѝ свързване с Джон Блу. За всяка минута, която ти прекара в болница, докато се възстановиш. За всеки мъчителен момент, който си преживяла. За мен е дяволски важно да си плати.

Докато се изкачваха по стъпалата до входа на съда, Пийбоди с мъка преглътна.

— Ръцете ми треперят.

— Стегни се — каза Ив.

След като преминаха през охраната на входа, би могла да покаже значката си и да получи достъп до съдебната зала. Вместо това изчака с Пийбоди, докато помощник-прокурорът Шер Рио дойде при нея.

— Имаме кратка почивка — заговори Рио. — Ти си следващият свидетел.

— Как върви? — попита Ив.

— Адвокатите ѝ са добри. — Рио хвърли поглед назад към вратите. Бе привлекателна блондинка с проникателни сини очи и леко провлачен южняшки говор. Освен това бе непоклатима като стомана. — И двете страни се опитваме да използваме телепатичните ѝ способности като коз, по различен начин. Тяхната теория е, че виденията, които е имала Селина, на убийствата и насилието, са довели до психическа травма и умствено увреждане. Експертите им го потвърждават под клетва и се опитват да припишат цялата вина на Блу. Той е луд, прониквал е в съзнанието ѝ и така нататък.

— Глупости.

— Да, разбира се. — Рио разроши косите си. — А ние знаем, че е стояла спокойно в уютния си дом и е наблюдавала как Блу измъчва жени, докато ѝ е хрумнала блестящата идея да извърши същото, прилагайки неговите методи, с годеницата на бившия си любовник. Под прикритието на сътрудничка на полицията е укривала информация, докато той е продължавал да убива, а детектив от нюйоркското централно управление е бил опасно ранен — отлична полицейска служителка, която смело се е борила и е изиграла важна роля за приключването на случая.

Рио сложи ръка на рамото на Пийбоди, което Ив прие като жест на женска подкрепа.

— Искаш ли отново да обсъдим показанията ти? Имаме няколко минути.

— Може би. Добре. — Пийбоди се обърна към Ив. Блясъкът в очите ѝ издаваше лека уплаха, а устните ѝ бяха стиснати. — Можеш да влезеш. Аз ще получа няколко последни съвета от Рио, а после вероятно ще ми се повръща. Най-добре е да бъда сама тогава.

Ив изчака, докато Рио заведе Пийбоди в една конферентна зала, а след това извади видеотелефона си и се свърза с Макнаб.

— Къде си?

— На път съм. — На екрана се появи красивото му лице и дългите руси коси, вързани на опашка. — Три преки на юг. Наложил се да тръгна пеша. Кой е пуснал всички тези хора на улицата, по дяволите?

— Обявена е почивка, почти свършва. Имаш няколко минути. Ще бъда на задния ред. Ще ти запазя място.

Затвори, влезе и седна, както безброй пъти в кариерата си. „Залата, в която се раздава справедливост“, помисли си тя, докато оглеждаше подсъдимата скамейка, местата за съдебните заседатели и любопитните репортери, които се тълпяха на входа. Понякога — искаше ѝ се да вярва, че по-често — справедливостта наистина възтържествуваше.

Искаше Пийбоди да я получи.

Бяха вкарали топката в кош с арестуването и повдигането на обвинение. Сега тя бе в ръцете на адвокатите, съдията и дванадесетте граждани, които заеха местата си на заседатели.

Вгледа се в лицата им, докато влизаха в колона.

След миг влезе и Селина Санчес с адвокатите си.

Погледите им се срещнаха и те останаха втренчени една в друга за миг като хищник и жертва. Всичко отново изплува — всички трупове, кръв, жестокост и незачитане на живота.

„От любов — бе казала Селина накрая. — Направих го от любов.“

Това според Ив бе най-голямата глупост на света.

Селина седна на мястото си с лице срещу съдията. Буйните ѝ коси бяха пригладени и прихванати високо, без нито един стърчащ

кичур. Вместо предпочитаните ярки цветове, бе облечена със старомоден сив костюм.

„Просто опаковка“, забеляза Ив. Знаеше какво се крие под нея. Ако съдебните заседатели имаха капка ум в главите си, и те го знаеха.

Рио влезе и се приближи към нея.

— Пийбоди ще се справи. Добре е, че си тук.

После продължи към предната част на залата, за да заеме мястото си.

Когато приставът помоли заседателите да станат, през вратите се втурна Макнаб. Лицето му бе зачервено от студа и бързането, но все пак с няколко нюанса по-бледо от цикламената риза, която носеше под самото си на сини и розови зигзагообразни шарки, толкова ярка, че ако човек се взира дълго в нея, биха го заболяли очите. Пристъпвайки между редовете с ботушите си в същия цвят, той стигна до Ив и заговори шепнешком, все още задъхан:

— Не искаше да поседя при нея... имала нужда от минута насаме. А мислехме, че е готова. По дяволите!

— Пийбоди знае как да се държи.

Ив нямаше смисъл да споделя с Макнаб, че стомахът ѝ е свит на топка. Нямаше смисъл да му казва, че вижда картината, която изплува в съзнанието му, когато прокурорът призова Пийбоди.

Той видя себе си да тича с разтуптяно сърце, чу гласа си да крещи във видеотелефона: „Ранен полицаи!“, преди да се втурне надолу по стълбите в жилищната кооперация, за да стигне до нея.

Ив не бе присъствала, но сякаш тази сцена стоеше пред очите ѝ. Не бе видяла Пийбоди да лежи окървавена, с изпотрошени кости на улицата. Но си представяше гледката.

Искаше и всеки съдебен заседател да си я представи.

Следвайки наставленията, Пийбоди съобщи името, ранга и номера на значката си. Прокурорът задаваше кратки и ясни въпроси. Добра стратегия според Ив. Подход на ченге. Преповториха част от вече дадените ѝ показания и той и адвокатите на подсъдимата започнаха малкия си съдебен танц.

Когато я помолиха да разкаже за вечерта на нападението, заговори спокойно. Хронологията, всяка стъпка, докато се бе свързала с детектив Иън Макнаб, с когото живеела като семейство, на път от метростанцията към дома. Затова когато гласът ѝ затрепери, съдебните

заседатели чуха и видяха борбата на една жена да остане жива, борбата на един полицай за оцеляване.

— Успях да извадя оръжието си.

— Били сте тежко ранена в битка на живот и смърт с мъж доста по-едър от вас, но сте успели да посегнете към оръжието си?

— Да, сър. Стрелях веднъж. Той ме хвърли за пореден път. Помня, че полетях във въздуха и стрелях. После съм паднала на земята. Не помня нищо друго, преди да се събудя в болницата.

— Ето списък на нараняванията, които сте получили, детектив Пийбоди. С разрешението на съда ще ги прочета за вашето потвърждение.

Когато започна, Макнаб потърси ръката на Ив със своята.

Тя му позволи да се държи за нея, докато слуша изреждането, потвърждението, възраженията и въпросите. Не каза нищо в началото на кръстосания разпит на защитата и пръстите му започнаха да стягат нейните като тънки телчета.

Пийбоди вече не изглеждаше така уверена и адвокатите се възползваха. „Но това може да се окаже грешка“, помисли си Ив. Заседателите биха могли да ги сметнат за безчувствени хора, които унижават жертвата, единствената оцеляла в поредица брутални убийства.

— Според собствените ви показания, детектив Пийбоди, както и тези на други свидетели на нападението, Джон Джоузеф Блу е бил сам, когато ви е нападнал.

— Да.

— Госпожица Санчес не е присъствала, когато сте пострадали.

— Не, сър. Не физически.

— Според предишни показания госпожица Санчес никога не се е срещала, разговаряла или поддържала връзка с мъжа, който ви е нападнал, Джон Джоузеф Блу.

— Това е неточно. Поддържала е връзка с Джон Блу. Телепатична.

— Ще изясня какво имам предвид под „поддържала връзка“. Госпожица Санчес е наблюдавала чрез телепатичните си способности зверските убийства, извършени от Джон Джоузеф Блу, за които той призна. Не е ли истина, че госпожица Санчес е дошла при вас доброволно, за да ви предложи помощта си при разследването?

— Не, сър, не е.

— Детектив Пийбоди, имам сведения, които ясно разкриват доброволното намерение на госпожица Санчес да ви сътрудничи без възнаграждение, както и че помощта ѝ е била приета. Всъщност именно тя е разпознала Блу, следователно е изиграла ключова роля за залавянето му.

Докато прокурорът говореше, Пийбоди повдигна чашата с вода и отпи голяма глътка. Когато продължи, тонът ѝ отново бе уверен и делови:

— Не, сър, тя не помогна нито на разследващия екип и отдела, нито на жертвите или града. Всъщност възпрепятства разследването, като премълча съществена информация, с цел да убие Анализа Сомърс, което е било истинската ѝ цел.

— Ваша чест, призовавам това субективно и емоционално твърдение на свидетелката да бъде зачеркнато от показанията ѝ.

— Възраavam. — Прокурорът стана. — Свидетелката е опитен полицейски служител и една от ключовите фигури в разследващия екип.

Танцът продължи, но Ив забеляза, че Пийбоди вече е спокойна. Бе схванала ритъма.

— Имаш две секунди да пуснеш ръката ми, преди да те цапардосам с другата — тихо промърмори Ив.

— О! Извинявай. — Макнаб я пусна и нервно се засмя. — Вече е добре, как ти се струва?

— Справя се.

Последваха още въпроси и отново кръстосан разпит. Когато слезе, Пийбоди изглеждаше малко бледа, но Ив я видя да поглежда Селина право в очите и изпита задоволство.

„Ще запомни и това — каза си Ив. — Ще помни, че е застанала срещу нея и я гледала.“

— Браво, моето момиче — каза Макнаб на Пийбоди, миг след като излязоха от съдебната зала, и я прегърна. — Разби ги!

— За малко те да ме разбият, но мисля, че успях. Господи, радвам се, че свърши. — Потърка корема си и искрено се усмихна. — Благодаря ти, че дойде и остана — каза тя на Ив.

— Няма проблем. — Ив погледна часовника. — Тръгвайте и двамата. Почини си.

— Добре съм, ще...

— Положението е спокойно. — Ив забеляза Надин Фърст, напористата репортерка от Канал 75, да бърза към тях, трачайки с тънките токчета на ботушите си, следвана от оператора. — Поне в служебен план.

— Ето я. Как мина, Пийбоди?

— Добре. Мисля, че мина добре.

— В състояние ли си за едно бързо интервю?

Ив поиска да възрази категорично, но замълча. Може би за Пийбоди бе по-добре да каже думата си извън съдебната зала. А и имаше доверие на Надин.

— Добре. Има сили за това.

— Навън времето е ужасно, но мисля, че ще изглежда по-добре на екрана, ако разговаряме на стъпалата. Ще се наложи да се разделиш с момичето си за минута, Макнаб.

— Не ми се иска, но можеш да я вземеш назаем.

— Далас, очаквай ме утре. — Отправиха се към вратите. — И ти би могла да кажеш няколко думи. Трезво заключение, че справедливостта е възтържествувала, нещо от този род.

— Не. Това шоу е на Пийбоди. Почини си — каза Ив на партньорката си и вдигна поглед към небето, преди да слезе по стъпалата.

Когато стигна долу, се обърна и погледна назад. Надин имаше право, щеше да изглежда добре на екрана — Пийбоди, с леко влажни от дъжда коси на стъпалата пред съда. Бе нещо, което тя би искала близките ѝ да видят — как стои там и говори за работата си и справедливостта.

Ив се загледа за няколко мига. Отново се обърна, тъкмо навреме, за да види блъсването, грабването и побягването.

— Чантата ми! Чантата ми! — изпищя една жена.

— Мамка му! — промърмори Ив. Въздъхна и подгони крадеца.

Рискувайки да счупи врата си, Надин се втурна надолу по стъпалата.

— Хвани я! — извика тя на оператора си. — Дръж я в кадър. След нея! — Когато Пийбоди и Макнаб притичаха покрай нея, Надин

едва не затанцува. — Не ги изпускай, за бога!

Крадецът бе висок около метър и осемдесет и навярно тежеше поне сто килограма. По-голямата част от ръста му се падаше на краката, благодарение на които постигна преднина. Поваляше хората по пътя си като клечки и принуждаваше Ив да ги прескача.

Вятърът развяваше коженото ѝ манто.

Нямаше смисъл задъхано да му извика да спре и да се представи като полицай. Очите му бяха срещнали погледа ѝ — като на Селина, и бяха разпознали хищника.

Той сграбчи една подвижна сергия на ъгъла и я блъсна. Хотдозите нападаха по земята, напитките се разплискаха от спуканите бутилки.

Ив избегна сблъсъка с пешеходец, който крадецът почти хвърли към нея, а после с още един. Преценявайки разстоянието, тя се засили и скочи. Повали го и го довлече до мокрия тротоар, на сантиметър от бордюра, където спирачките на макси бус изскърцаха като женски писък.

Болката в неоздравелия ѝ хълбок крещеше.

Той успя да ѝ нанесе удар, след като избегна премазването под плъзгащите се гуми. Ив усети вкус на кръв, когато лакътят му се стовари върху челюстта ѝ.

— Това беше глупаво. — Изви ръцете му назад и му сложи белезници. — Ужасно глупаво. Сега можеш да бъдеш обвинен и в нападение на полицай.

— Откъде да зная, че си ченге? Освен това ти ме подгони и едва не ме повали пред автобус. Полицейско насилие! — изкрещя той и се преви надве, докато се оглеждаше за някой състрадателен минувач. — Просто си гледам работата, а ти се опитваш да ме убиеш.

— Работата, значи.

Ив извърна глава и изплю кръв. Поне пулсиращата болка в брадичката отклони вниманието ѝ от хълбока.

Издърпа чантата, както и три други, плюс няколко портфейла.

— Добър улов — отбеляза тя.

Крадецът се надигна, сви рамене и заговори философски:

— Празници. Хората излизат да купуват това-онова. Нали няма да ми лепнете и нападение? Хайде, смилете се над мен. Беше просто инстинкт.

Ив потърка брадичката си.

— Имаш бързи рефлексии.

— И ти си бърза, не може да се отрече.

Тя зарови пръсти в мокрите си коси, когато дотичаха Пийбоди и Макнаб.

— Разпръснете тълпата и докарайте кола да натоварим този приятел. Поредица грабежи. Тъй като наближава Коледа, ще отървеш кожата за нападението.

— Безкрайно благодаря.

— Хайде да... разкарай тази камера от лицето ми — сопна се Ив. Макнаб се зае да събира чантите и портфейлите.

— Устната ви кърви, лейтенант.

— Не е устната — плъзна ръка по нея. — Прехапах си езика, по дяволите.

— Колата идва, лейтенант — докладва Пийбоди. — Впрочем добра си в бягането с препятствия.

Ив приклепна да размени още няколко думи с крадеца.

— Ако беше побягнал в обратната посока, щяхме да бъдем в управлението, а не навън в този ужасен дъжд.

— Да, не съм чак такъв глупак.

— Глупак си, щом ти е хрумнало да крадеш точно пред сградата на съда.

Погледна я с тъга.

— Не можах да се сдържа. Чантата на онази жена просто висеше от рамото ѝ, докато тя си бърбеше с другата. Сякаш казваше: „Ела и я вземи“.

— Разбира се. Ще разкажеш това при разпита.

— Лейтенант Далас? — Надин най-сетне се добра до тях, малко запъхтяна. Водеше под ръка жена с ококорени кафяви очи. — Това е Лиан Петри, чиято чанта бе открадната.

— Не зная как да ви се отблагодаря, госпожо.

— Като за начало не ме наричайте „госпожо“. Налага се да дойдете с нас в управлението, госпожо Петри, за да дадете показания за посегателството върху собствеността ви.

— Никога не съм имала толкова вълнуващо преживяване. Господи, онзи тип буквално ме повали на земята! Отраснала съм в малко градче на име Уайт Спрингс, близо до Уичита, Канзас.

Ив не се сдържа да изтъкне:

— Тук не е Канзас.

Тъй като бе наредила на Пийбоди да си отиде у дома, изясняването на бъркотията с грабежите я задържа в управлението след края на смяната ѝ. Със стъмняването бе захладняло и непрестанният ръмеж бе преминал в суграшица. Хлъзгавите улици превърнаха шофирането към дома в изнервящ маратон.

При едно задръстване тя отпи глътка вода, за да успокои парещия си език, и потъна в размисъл. На няколко преки от дома ѝ мислите ѝ се насочиха към Труди Ломбард и настроението ѝ помръкна.

— Не е търсила мен. Какво може да изкопчи от мен, по дяволите? Мамка му!

Включи сирените. Изруга по адрес на разгневените шофьори, заради които маневрата бе почти самоубийствена, и натисна бутона на видеотелефона.

— Рурк прибра ли се вече? — рязко попита тя, когато чу гласа на Съмърсет. — Свържи ме с него.

— Току-що влезе през портала, не е стигнал до къщата. Ако е спешно...

— Кажи му, че пристигам след десет минути. Трябва да поговоря с него. Ако го търси жена на име Ломбард, не я свързвай. Чува ли? Не я свързвай.

Затвори, удари по волана и се спусна обратно на улицата, на сантиметри от броните на три коли.

Кучка! Какво друго би могла да иска, освен пари? Купища от тях. А кой имаше най-много във вселената?

Нямаше да се отърве безнаказано. А ако дори му хрумнеше да ѝ плати, за да я разкара, Ив собственоръчно щеше да го одере жив.

Пришпори двигателя и профуча през портала. Рурк отвори вратата, когато тя спря пред къщата.

— Арестуван ли съм? — извика той и размаха пръст във въздуха. — Сирените, лейтенант.

Тя ги изключи и затръшна вратата.

— Толкова съм глупава! Кръгла идиотка.

— Престани да говориш така за жената, която обичам, или няма да ти предложа питие.

— Ломбард е набелязала теб. Не мен. Ако не бях допуснала да ме разтърси до мозъка на костите, веднага щях да се досетя.

— Добре. Какво е това?

Рурк нежно прокара пръст по синината на брадичката ѝ.

— Нищо. — Гневът я бе накарал напълно да забрави за всяка физическа болка. — Слушаш ли ме? Познавам я. Познавам този тип хора. Не прави нищо без цел. Може би една от целите ѝ да ме сплаши, но не би вложила толкова труд и средства, за да дойде тук само за това. Дошла е да търси теб.

— Трябва да се успокоиш. Да отидем в гостната. — Хвана ръката ѝ. — Има хубав огън. Ще пийнеш вино.

— Престани.

Отблъсна ръката му, но той само се отдръпна крачка назад и издърпа мокрото ѝ манто.

— Поседни за минута, поеми си дъх — посъветва я Рурк. — Може би не искаш питие, но аз бих пийнал. Нечовешко време.

Ив вдиша дълбоко и притисна ръце към лицето си, за да се опомни.

— Не можех да мисля, това бе проблемът. Реагирах, без да мисля. Но вече зная. Решила е да дойде при мен, уж за да се видим. Била съм дете, при това доста объркано, и може би се е надявала, че не помня как се е държала с мен. Възнамерявала е да играе ролята на отдавна изгубената ми майка, на милостив ангел и каквото и да е, да ми разказва изопачени истории, и когато поиска пари, да те помоля да ѝ ги дадеш.

— Подценила те е. Заповядай.

Подаде ѝ чаша вино.

— Резервен план. — Ив взе виното и закрачи към камината, където пращеше огън, а после обратно. — Човек като нея винаги има такъв. Не се поддадох, така че ще се наложи да дойде право при източника. При теб. Ще направи опит да те трогне с разказ за тежка участ. Ако не успее да те одруса, ще премине към заплахи. Ще поиска хубава тлъста сума, а по-нататък ще се върне за още, но получи ли

едно сочно парче... — вгледа се в лицето му за миг — ... очевидно не ти казвам нищо ново.

— Както изтъкна, самата ти веднага би се досетила, ако беше на себе си. — Той се наведе и плъзна устни по брадичката ѝ. — Ела, седни до камината.

— Почакай, почакай. — Ив го задърпа за ръкава. — Нали не си отишъл да я сплашиш?

— Не съм имал и нямам намерение да ходя при нея. Освен ако продължи да те тормози. Знаеш ли, че през годините са ѝ били поверени още единадесет деца? Колко ли от тях е измъчвала като теб?

— Проучил си я? Разбира се, че си я проучил. — Бавно се обърна. — Изпреварил си ме.

— Проблемът е решен, Ив. Забрави за това.

Тя остана с гръб към него и отпи глътка вино.

— Как така е решен?

— Тя дойде в кабинета ми днес. Дадох ѝ да разбере, че за всички засегнати е най-добре да си замине обратно за Тексас и да не прави никакви опити да се свърже с теб.

— Разговарял си с нея? — Ив стисна клепачи, докато безполезно се опитваше да сдържи напирания гняв. — Знаел си коя е и си я приел в кабинета си.

— Влизали са и по-лоши от нея. Какво очакваше да направя?

— Да оставиш тази работа на мен. Да разбереш, че проблемът е мой и трябва да се справя сама.

— Не е твой, а наш... беше наш. Засягаше и двама ни. Вече е отстранен.

— Не искам да се ангажираш с моите проблеми, с моите дела. — Ив се завъртя и преди който и да е от двамата да осъзнае какво се кани да стори, хвърли чашата. Виното се разля и по пода се разпиляха стъкла. — Беше си лично моя работа.

— Не мога да стоя настрана от личните ти дела, нито пък ти от моите.

— Нямам нужда от закрила. Не понасям някой да ме закриля и да се грижи за мен.

— О, разбирам. — Гласът му стана по-тих, което бе опасен знак. — Значи нямаш нищо против да свърша нещо дребно, например, да се

заема с опаковането на подаръците. Но когато става дума за сериозен проблем, не бива да си пъхам носа, така ли?

— Не е едно и също. Ужасна съпруга съм, зная. — Гласът ѝ пресипна при тези думи. — Забравям някои неща, не съм се научила да върша други и нямам желание, но...

— Не си ужасна съпруга, никой не би могъл да прецени това по-добре от мен. Но си жена с доста труден характер, Ив. Тя дойде при мен, заплаши ме, но няма да опита отново. Имам пълното право да защитя теб и своите интереси. Затова, ако искаш да се цупиш, прави го сама.

— Не ме зарязвай! — Сърбяха я ръцете да грабне нещо ценно и да го запрати към него, докато вървеше към вратата, но би било наивна женска реакция. — Не се подигравай с чувствата ми.

Той се спря и я погледна с гневно святкащи очи.

— Скъпа Ив, ако чувствата ти не бяха толкова важни за мен, нямаше да водим този разговор. Предпочитам да изляза и да те оставя сама пред алтернативата, която в момента би била да блъскам главата ти в стената, докато влея капка разум в нея.

— Щеше ли поне да ми кажеш?

— Не зная. Все още не бях претеглил аргументите „за“ и „против“. Тя те е накарала да страдаш и няма да ѝ го простя. Просто е. За бога, Ив, когато узнах истината за майка си и бях шокиран, нима ти не направи всичко възможно да ме изтръгнеш от самосъжалението? Нима не се грижеше за мен и не се опитваше дори да ме закриляш?

— Не е същото. — Паренето в стомаха ѝ продължаваше. — Какво откри ти, Рурк? Попаднал си на хора, които са те обикнали и приели. Добри, почтени хора. Какво искат от теб? Нищо. Да, имал си тежък жребий. Баща ти е убил майка ти. Но какво друго откри? Че тя те е обичала. Била е младо, невинно момиче, което те е обичало. С мен не е същото. Никой не ме е обичал. Никой от хората, с които съм живяла, не е бил почтен, невинен или добър. — Бе повишила тон, но успя да овладее гласа си, преди да изрече останалото: — Е, да, и ти си понесъл разтърсващ удар, но какво е станало после? Натъкнал си се на златна мина. Какво друго можеш да кажеш?

Рурк не я спря, когато излезе от стаята. Не я последва, когато с тежки стъпки тръгна нагоре по стълбите. В този момент не виждаше никакъв смисъл да го прави.

5.

Залата за фитнес му се струваше най-подходящото място да излее насъбрания гняв. Все още усещаше болка в рамото от контузиите, които бе получил преди няколко седмици, помагайки на непоправимата си съпруга при работа.

Явно правилата на Ив му позволяваха да рискува живота си заради нея, но не и да я отърве от една шибана изнудвачка.

„Пълна глупост“, каза си той, но нямаше намерение дълго да таи в себе си гняв.

Реши, че е време тялото му отново да влезе във форма.

Предпочете тежестите пред някоя от холомашините и програмира изтощителна поредица упражнения.

Знаеше, че нейното решение би било да слезе долу, да активира един от спаринг-дроидите и да го смаже от бой.

Всеки намираше свой отдушник.

Познаваше я и бе сигурен, че в момента крачи нервно из кабинета си, рита всичко, което ѝ попадне, и сипе ругатни, съдържащи неговото име. Трябваше да го превъзмогне. „Никога в живота си — помисли си той, докато напрягаше тялото си за коремни преси — не съм срещал друга разумна жена, която толкова внезапно да проявява импулсивност и безразсъдност.“

Какво бе очаквала тя от него, по дяволите? Да ѝ се обади и да я повика, за да разкара онази досадна тексаска муха от врата му?

Е, щом искаше съпруг, който би постъпил така, значи бе сбъркала, омъжвайки се за него. Жалко за нея.

Не желаше да я закриля, когато безспорно се нуждаеше от закриля, и се дразнеше от загрижеността му, когато бе заслепена от мъка и гняв? Отново жалко за нея.

Издържа до края на серията упражнения, изпитвайки мрачно задоволство от напрягането на мускулите, болката от заздравяващите рани и стичащата се пот.

Ив се намираше точно там, където бе предположил, че се намира, и правеше точно това, което бе предположил, че прави. Престана да крачи из кабинета си и силно ритна крака на бюрото три пъти.

Хълбокът, пострадал, докато бе водила битка рамо до рамо с Рурк, веднага се обади.

— Мамка му! Да върви на майната си! Не може ли да си трае, вместо да си пъха носа във всичко?

Дебелият котарак Галахад застана на прага на кухненския бокс, сякаш очакваше да гледа интересно шоу.

— Виждаш ли това? — попита тя котарака и се плесна по кобура. — Знаеш ли защо са ми го дали? Мога да се браня. Нямам нужда от някого... от някой мъж, който да се бърка и да разчиства сметките ми.

Котаракът наклони глава, примигна с различните си по цвят очи и повдигна крак във въздуха, за да го оближе.

— Да, сигурно си на негова страна. — Ив вяло потърка контузията си хълбок. — Такива сте вие, мъжкарите. Нима имам вид на крехка, безпомощна женска?

„Е, може би изглеждах такава — призна тя. — Само за няколко минути.“ Но той я познаваше, нали? Знаеше, че бързо ще стъпи на крака.

Също както бе познал, че Ломбард скоро ще се дотътри при него.

— Досетил се е, а каза ли нещо? — Тя тръсна ръце. — Каза ли: „Ив, мисля, че жестоката кучка от твоето минало ще ме посети“. Не, нищо подобно. Всичко е заради проклетите пари. Така ми се пада, като се обвързах с човек, който притежава по-голямата част от тази планета и доста от сателитите ѝ. Какво съм си въобразявала?

Бе изразходвала много енергия, давайки воля на гнева си, и се отпусна на мекия стол с висока облегалка. Намръщи се, без да знае точно на какво.

„Не разсъждавах“, призна тя, когато най-неудържимият ѝ гняв отшумя. Но вече разсъждаваше.

Всичко бе заради парите му. Той имаше право да се защитава от изнудвачи. Досега не бе направила нищо, с което да му помогне.

Изправи гръб и закри лицето си с ръце. Не, бе твърде заета да се самосъжалява, да хленчи и да проклина съдбата си.

И се бе нахвърлила върху единствения човек, който напълно я разбираше и знаеше за всичко, което напират в нея. Беше му се разкрещяла именно заради това, осъзна тя сега. Навярно Майра щеше да ѝ връчи голяма златна звезда за нерадостното заключение.

Ето каква кучка бе тя. Не че не бе разкрила истинската си същност, преди двамата да кажат „да“ пред олтара. Той знаеше с каква жена се обвързва, за бога. Ив нямаше да се извинява за характера си.

Но докато седеше и барабанеше с пръсти по коляното си, мислено превъртя сцената от гостната в съзнанието си. Затвори очи, усетила свиване в стомаха.

— Господи, какво направих!

Рурк изтри потта от челото си и грабна бутилка вода. Реши да програмира нова серия, може би дълъг, здравословен крос. Не бе успял да се освободи напълно от яростта, а негодуванието му все още бе така силно, както преди.

Дълбоко си пое дъх и докато се двоумеше дали да не поплува в басейна, вместо да тича, тя влезе.

Рурк бавно се изправи и би се закле, че усети повдигането на прешлените си, един по един.

— Ако искаш да тренираш, ще се наложи да почакаш. Не съм свършил, а не желая компания.

Искаше ѝ се да му каже, че твърде много се напруга физически. Че тялото му все още не се е възстановило достатъчно. Но би счупил врата ѝ като клечка заради тези думи. Заслужено.

— Дай ми само минута, за да ти кажа, че съжалявам. Толкова съжалявам. Не зная какво ме прихвана, но трябваше да излея гнева си върху някого. Срамувам се, че се държах така с теб. — Гласът ѝ затрепери, но нямаше да завърши със сълзи. — Радвам се, че откри семейството си, искрено се радвам. Мисълта, че мога да бъда толкова подла и дълбоко в себе си да изпитвам завист, е непоносима. Надявам се след известно време да ми простиш. Това е.

Когато Ив посегна към вратата, той изруга под носа си.

— Почакай. Почакай само минута. — Грабна хавлиена кърпа и започна енергично да подсушава лицето и косата си. — Кълна се, че никой друг не ми е нанасял такъв удар под кръста. Караш ме да се

запитам как бих се чувствал, ако положението със семействата ни беше обратното. Не зная, но не бих се изненадал, ако и в мен се прокрадне някое подло зрънце.

— Казах нещо грозно и ужасно. Ужасно е, че съм способна да изрека нещо подобно. Съжалявам. Господи, Рурк, бих взела думите си обратно, ако можех.

— И двамата сме си казвали неща, за които съжаляваме. Да забравим. — Рурк метна кърпата върху една пейка. — А за останалото...

— ... не бях права.

Той рязко повдигна вежди.

— Или Коледа е дошла по-рано, или трябва да обявят този ден за нов национален празник.

— Зная, че се държах идиотски. Понякога постъпвам толкова глупаво, че ми се иска да сритам собствения си задник.

— Винаги можеш да разчиташ на мен за това.

Ив не се усмихна.

— Дошла е да изкопчи пари от теб и е получила заслужен шамар. Толкова е просто. Аз усложних положението, като упорито твърдях, че засяга само мен, а не е така.

— Не си напълно права. Шамарът беше доста по-жесток, отколкото тя заслужаваше, за опита си да ме изнудва, но ѝ го зашлевих заради теб.

Очите и гърлото ѝ запариха.

— Чувствам се ужасно... не, не чак толкова — призна тя, когато Рурк се приближи към нея. — Трябва да измисля начин да се справим. Не мога да си простя, че не го предотвратих. Дори не се опитах да спра това, а когато ти го направи, се нахвърлих върху теб. — Пое си дъх, преди да продължи. — Знаех, че мога. Въпреки глупавото си заслепление, дълбоко в себе си знаех, че ще ми простиш. Не си направил нищо зад гърба ми и не си предал доверието ми. Нямам право да те обвинявам в никое от нещата, които си самовнушавах, че си направил. Просто си сторил каквото трябва.

— Не ме изкарвай герой. — Той седна на пейката. — Искаше ми се да я убия. С удоволствие бих я удушил. Но ти не би го одобрила за нищо на света. Затова се задоволих да я заплаша с мъчителна смърт, в

случай че отново протегне лепкавите си пипала към някого от двама ни.

— Жалко, че не съм била там да видя тази сцена. На колко ме оцени?

— Има ли значение?

— Любопитна съм да узная.

— Два милиона. Дребна сума, предвид обстоятелствата, но тя не ни познава, нали? — Очите му, невероятно сини и проникателни, съсредоточено се взираха в лицето ѝ. — Не знае, че бихме дали и последния си пунт, за да се избавим от такива като нея. Не знае, че за мен ти нямаш цена. Домогва се само до парите ни. А това, което притежаваме, няма цена, Ив.

Ив пристъпи към него, отпусна се в скута му и обви ръце и крака около тялото му.

— Е, това е — прошепна Рурк.

Тя потърка лице във врата му.

— Какво е „пунт“?

— Кое? — смутено се засмя той. — О, стара дума за ирландска лира.

— Как се казва „съжалявам“ на галски?

— „Та брон орм“ — отвърна той. И когато Ив се опита да произнесе думите, добави: — Аз също.

— Рурк, тя все още ли е в Ню Йорк? — Когато Рурк не каза нищо, тя се наведе назад и срещна погледа му. — Сигурно знаеш къде е. Не би я изпуснал от очи. Държах се като пълна глупачка. Не ме карай и да се чувствам така.

— Докато тръгнах от кабинета си, все още не беше напуснала хотела, нито пък синът ѝ и съпругата му.

— Добре, тогава утре... Не, утре е онова нещо. Не съм забравила и ще направя... каквото е нужно. — Бе готова да понесе наказание за глупавото си държание. — Някой трябва да ми каже какво точно да свърша. — Обхвана лицето му с длани и тревожно прошепна: — Моля те, нека този някой не е Съмърсет.

— Няма нужда да правиш каквото и да било. „Онова нещо“ се нарича „парти“.

— Домакините правят разни неща. Координират, обсъждат, пазарят се с фирмата за доставки на храна и прочие.

— Аз никога не се пазаря, дори с доставчиците, но ако държиш да помогнеш с нещо, би могла да ръководиш украсяването на залата за приеми.

— Ще ми трябва ли списък?

— Няколко. Това ще ти помогне ли да се избавиш от чувството за вина?

— Ще бъде добро начало. В неделя, ако Ломбард все още е тук, ще я посетя.

— Защо? — Сега той обхваща лицето ѝ. — Защо да се подлагаш на това, да ѝ даваш възможност отново да те тормози?

— Трябва да ѝ дам да разбере, че не може да ме уплаши. Трябва да се изправя лице в лице срещу нея. Въпрос на... ще те удари, ако го повториш, но е въпрос на самочувствие. Мразя да ме смятат за страхливка, а този път зарових глава в пясъка.

— Така правят щраусите.

— Все едно, не искам да оставям такова впечатление. Затова ще се заемем с плановете си за утре... не си заслужава да я включваме в списъка с неща, които трябва да свършим, и ако в неделя все още е тук, ще се разправя с нея.

— Разбрахме се.

След кратко колебание, Ив кимна.

— Да, разбрахме се. — Притисна буза към неговата. — Плувал си в пот.

— Използвах гнева си конструктивно, вместо да ритам бюрото си.

— Млъкни, или ще забравя колко виновна се чувствам и няма да предложи да изтъркам гърба ти под душа.

— Слагам катинар на устата си — промърмори той и допря устни до шията ѝ.

— После. — Ив повдигна потника му и трескаво го издърпа над главата му. — След като те чукам, докато мозъкът ти се разхвърчи през ушите.

— Не е моя работа да ти диктувам как да се избавиш от чувството за вина. Много ли е силно?

Погъделичка здравето му рамо със зъби.

— Сега ще разбереш.

Търкулнаха се от пейката на дюшека.

— Ох! Очевидно вината не те кара да разкриваш нежната си страна.

— Зарежда ме с енергия. — Възседна го и опря длани на гърдите му. — И малко злоба. Тъй като вече сригах бюрото си...

Сниши се към него и гърдите ѝ се плъзнаха по неговите, докато безмилостно напредваше с нокти към колана на късите му панталони. Рязко ги дръпна и го освободи от тях.

Устните ѝ го обхванаха като клещи.

— Е, добре тогава. — Той впи пръсти в дюшека. — Действай.

Умът му се замъгли и сякаш пред очите му запулсира червена светлина. Докосваше го със зъби малко жестоко, докато дъхът му секна. Мускулите му, стегнати и закалени, безпомощно затрептяха. И миг преди целият му свят да се слее ведно, тя го освободи. Плъзна език нагоре по корема му.

Опита да се надигне, но бе заклещен между краката ѝ като в ножица и тя ги раздвижи, притискайки го още по-силно. Тъмнорозовите ѝ очи бяха изпълнени с дързост.

— Започвам да се чувствам малко по-добре.

Дъхът му секна.

— Чудесно. На твоите услуги.

— Искам устата ти. — С настървение се насочи към нея и с устните, езика и зъбите си накара кръвта му да закипи и запулсира в слепоочията му като удари на стотици барабани.

— Обожавам устните и езика ти. — Нейните бяха ненаситни. — Заради чудесата, които правят с мен.

Ив свали ризата си и когато плъзна гърди по неговите, този път усети допира на голата му плът до своята.

Позволи му да я повали по гръб и се предаде на горещите му, жадни устни. Стомахът ѝ се сви на топка от копнеж и наслада. Вече бе задъхана, когато той разкопча панталона ѝ.

„Ръцете му — помисли си тя, понасяйки се нагоре — умели са, колкото устните му.“ Стягането в корема ѝ ставаше все по-силно, докато настъпи миг на блажено отпускане.

Пръстите ѝ усукваха косите му и потънали в това море от черна коприна, го направляваха към центъра на вече разцъфващото желание толкова неудържимо, че едно докосване с език бе достатъчно, за да я накара да полети.

Той улавяше ритъма ѝ във всеки миг.

Най-сетне тялото ѝ потръпна и от него изригна топлина. Бе потна, жадна и изцяло негова. Когато Рурк се плъзна над нея и погледна лицето ѝ, Ив отново сграбчи косите му.

— Грубо — настоя тя. — Грубо и бързо. Накарай ме да крещя.

Сля устни с неговите, докато той проникваше в тялото ѝ.

Усещайки навлизането му в плътта си на мощни тласъци, запрепуска с него. Рязко повдигна ханш, жадувайки за още, докато устните му заглушаваха стоновете ѝ.

Безмилостно се доведоха взаимно до върха и отвъд.

Най-сетне почти бе възстановила дишането си и способността да движи краката си.

— Не забравяй, че вината беше моя.

Той се раздвижи.

— Ммм?

— Аз съм виновна, че лежиш напълно изтощен.

— Разбира се. — Отдръпна се от нея, обърна се по гръб и си пое дъх. — Кучка.

Ив тихо се засмя и преплете пръсти с неговите.

— Все още съм с ботуши?

— Да. Изглеждаш интересно и провокативно — с обърнат наопаки панталон върху тях. Беше доста припряно.

Тя се повдигна на лакти, за да погледне.

— Не е зле да ги сваля и да поплувам.

— Нали щеше да дойдеш да изтъркаш гърба ми?

Ив хвърли поглед към него.

— Странно защо, вече не се чувствам виновна.

Той повдигна единия си клепах и яркото му синьо око проблесна дяволито.

— Но моите чувства все още са наранени.

Ив му се усмихна и изправи гръб, за да свали ботушите си. Когато седна до нея, тя се изви към него и се озоваха обърнати един срещу друг, голи, долепили чела.

— Ще изтъркам гърба ти, но ще го впишеш в сметката ми за следващия път, когато се държа идиотски.

Рурк я потупа по коляното.

— Дадено — каза той, стана и ѝ подаде ръка.

В малката хотелска стая на Десета улица Труди Ломбард застана пред огледалото. Мислеше, че я е изплашил, и може би наистина бе успял, но това не означаваше, че ще подвие опашка и ще се оттегли като пребито куче.

Заслужаваше обезщетението, което бе поискала за това, че бе търпяла малката кучка в дома си близо шест месеца. Шест месеца под един покрив с онова мръсно хлапе. Беше я хранила и обличала.

Сега могъщият Рурк щеше да плати за отношението си към Труди Ломбард, нямаше да му се размине. Щеше да му струва доста повече от два милиона.

Бе свалила костюма и облякла нощницата си. „Подготовката е важна“, напомни си тя и погълна болкоуспокояваща таблетка с няколко глътки от любимото си френско вино.

Не виждаше смисъл да се пристрастява към болката. Никакъв смисъл. Все пак нямаше нищо против малко болка от време на време, за изостряне на сетивата.

Вдиша и издиша равномерно няколко пъти, докато вземаше чорапа, който бе натъпкала с кредити. Залюля го срещу лицето си и нанесе удар между челюстта и скулата. Болката експлодира, в корема ѝ се надигна гадене, но тя стисна зъби и нанесе втори удар.

Свлече се на пода, замаяна. Болката се оказа по-силна, отколкото бе очаквала, но щеше да я понесе. Бе жилава жена.

Щом ръцете ѝ престанаха да треперят, отново грабна направеното с подръчни материали оръжие и го стовари върху хълбока си. Прехапа устната си до кръв и два пъти удари бедрото си.

„Не е достатъчно“, помисли си тя, когато от очите ѝ потекоха сълзи на решимост и пъклено задоволство. „Не е достатъчно“, повтори тя, докато тръпката от болката я завладяваше. Всеки удар бе източник на наслада.

С пронизителен стон залюля уреда към корема си веднъж, два пъти. При третия удар стомахът ѝ се разбунтува. Повърна в тоалетната и се строполи на пода в несвяст.

Оказа се по-трудно, отколкото Ив бе очаквала. Къщата бе пълна с хора и андроиди до такава степен, че не можеше различи едните от другите. Сякаш цяла гора бе купена и пренесена в салона и още акър на терасата. Километрични гирлянди, няколко тона разноцветни кълба и малки крушки, достатъчно на брой да осветят целия щат, вече украсяваха стените или очакваха да бъдат закачени.

Имаше безброй стълби, маси и столове, свещи и покривки. Организаторът, на когото бе поверена подготовката на сцената за оркестъра... или групата, не бе сигурна каква музика ще има, спореше с някого от отговорниците за украсата.

Надяваше се да се стигне до размяна на удари. Това поне би било нейна територия.

Явно Рурк бе приел сериозно желанието ѝ да се заеме с украсата на салона.

Какво си бе въобразила?

Непрекъснато я питаха какво мисли, какво иска, дали предпочита това или онова.

Една от аранжорките буквално бе излетяла разплакана от стаята след отговора на Ив, че ѝ е все едно.

Е, всъщност бе казала, че не дава пет пари, но означаваше същото.

Главоболието от стрес, което сковаваше темето ѝ, сякаш очакваше удобен момент да сграбчи мозъка ѝ и да го унищожи.

Искаше ѝ се да полегне, или по-скоро видеотелефонът ѝ да звънне и някой от диспечерите да ѝ съобщи за тройно убийство, което трябва незабавно да разследва.

— Писна ли ти? — прошепна Рурк в ухото ѝ.

Ив се намираше в такова състояние, че подскочи уплашено като заек.

— Всичко е наред. Добре съм. — Рязко се завъртя към него и дръпна ризата му. — Къде беше?

— Пазарях се с доставчиците, разбира се. Има страхотни неща за почерпка.

Очите ѝ заблестяха.

— Шоколадови сладки?

— Не, всъщност имах предвид трюфели. — Нехайно прокара ръка по заплетените ѝ коси, докато оглеждаше стаята. — Но ще донесат и сладки. Върви, свободна си. — Той леко стисна рамото ѝ. — Ще те отменя.

Ив едва не хукна към вратата. Всички инстинкти я тласкаха натам, за да съхрани здравия си разум. Но не само гордостта, а и съпружеският дълг я накараха да остане.

— Защо, нима съм твърде глупава, за да се справя? Ръководила съм далеч по-сериозни операции за спасяване на човешки живот. Стой настрана. Хей, вие!

Рурк я проследи с поглед как крачи уверено с походка на ченге.

— На вас говоря! — Ив разтърва отговорниците за гирляндите и за сцената, преди да се пролее кръв. — Кротко — изкомандва тя, когато и двамата опитаха да възроптаят. — Ти, закачи всичко лъскаво, където му е мястото.

— Но...

— Представили сте план, който е бил одобрен. Придържай се към него и не ме занимавай, или лично ще натъпча всички тези гирлянди в задника ти. А ти... — смушка другия в гърдите — ... стой далеч от него, или ще запазя гирлянди и за теб. Добре. Хей, дългокраката блондинка с цветята...

— Коледни звезди — уточни високото русо момиче с характерен за Ню Джърси акцент, така силен, че за Ив нямаше съмнение, че е отраснала отвъд реката. — Трябваше да са петстотин, но има само четиристотин деветдесет и шест, и...

— Добре. Довърши подреждането на... какво е това, по дяволите?

— Трябваше да бъде дърво от коледни звезди, но...

— Разбира се, че е такава. Щом са ти нужни още четири, поръчай да ги донесат оттам, където ги произвеждат. Ако не, направи каквото можеш с тези. А ти там, закачи лампичките.

Рурк се люлееше на пети и гледаше как съпругата му дава разпореждания на екипите. Някои от хората изглеждаха леко уплашени, когато приключи с тях, но темпото на работа стана значително по-бързо.

— Готово. — Ив се върна при него и скръсти ръце. — Всичко е под контрол. Други проблеми?

— Освен необяснимата ми възбуда, никакви. Мисля, че след като ги накара да затреперят от страх, заслужаваш кратка почивка. — Обви ръка около раменете ѝ. — Хайде. Ще ти намерим нещо за хапване.

— Шоколадови сладки.

— Естествено.

Няколко часа по-късно, или поне така ѝ се струваше, Ив излезе от банята. Бе направила най-доброто, на което бе способна с гланц за устни и сенки за очи. Върху леглото я чакаше нещо подобно на дълга бледозлатиста завеса. Надяваше се, че увито около тялото ѝ ще прилича на рокля.

„Поне не е твърде блестяща“, реши тя, докато докосваше плата. Обувките бяха в същия цвят, ако сандалите — с толкова тънки каишки, че едва се виждаха, и още по-тънки токчета — можеха да се нарекат обувки. Погледна към тоалетката си и видя, че се е погрижил и за останалото. Върху нея имаше отворена черна кутийка и диамантите — само диаманти можеха да блестят така — с цвят на шампанско образуваха кръг върху кадифето. В друга кутийка имаше обици с висулки, а в трета — масивна гривна.

Повдигна дългата ивица златист плат и установи, че трябва просто да се омотае в нея. Щом го направи, взе сандалите, които до последно щеше да отлага да обуе, и се окичи с бижутата от тоалетката.

Забеляза, че гривната е твърде голяма. Можеше да я загуби, и който я намери, би получил за нея достатъчно пари, за да си купи малък остров в Южния пасифик.

— Не се носи така — каза Рурк от прага. — Ще ти покажа. — Приблужи се, облечен с елегантен черен костюм, и плъзна бляскавата гривна над лакътя ѝ. — Подходящо украшение за жена-воин. Отива ти. — Отдръпна се крачка назад. — Приличаш на пламък. Висок, златист пламък в студена нощ.

Когато я съзерцаваше така, всичко в нея започваше да се разтапя и затова извърна глава към отражението си в огледалото. Ефирната и гладка рокля се спускаше до глезените ѝ.

— Няма ли опасност роклята ми да падне?

— Не, поне докато гостите си тръгнат.

Той се наведе и потърка устни в голото ѝ рамо. Обви ръце около талията ѝ и двамата погледнаха двойката в огледалото.

— Втората ни Коледа заедно — каза Рурк. — Събрахме доста неща в кутията за спомени, която Мейвис и Леонардо ни подариха миналата година.

— Да. — Ив му се усмихна. Трябваше да признае, че и двамата изглеждат страхотно. — Дано този път бъде спокойно и да се позабавляваме, вместо да тичаме след смахнат Дядо Коледа.

— Да се надяваме. — Видеотелефонът в спалнята звънна два пъти. — Първите ни гости пристигнаха. Обувките?

— Да, да. — Тя се наведе, сложи едната и присви очи от блясъка на каишката. — Господи, не ми казвай, че тези неща по тях са диаманти.

— Добре, няма да го кажа. Побързайте, лейтенант. Домакините не бива да закъсняват.

Обувки с диаманти. Съпругът ѝ бе полудял.

Лудият ѝ съпруг бе организиран грандиозно парти, Ив не можеше да не се впечатли. След по-малко от час залата за приеми се напълни с хора. Светлините проблясваха като виното в чашите и гърмеше музика. Масите бяха отрупани с какво ли не, освен трюфели и сладки. Сложно оформени канапета, пастети, мусове, скъпи деликатеси от целия свят и отвъд него.

Сервитьорите бяха елегантни като високите фунии с шампанско, които разнасяха върху сребърни подноси. Ив не си направи труда да преброи коледните звезди, но построеното от тях дърво изглеждаше чудесно. Всъщност просто изумително, както и отрупаните с лампички и цветове елхи. Гората, която бе видяла следобеда, се бе превърнала в приказна страна.

Да, Рурк бе устроил грандиозно тържество.

— Всичко е разкошно! — Мейвис Фрийстоун се втурна към тях с доста издутия си корем и се блъсна в Ив, преди тя да успее да се отдръпне. — Никой не се престарава като вас, приятели.

Тази вечер косата ѝ бе сребриста, на множество пластове с различна дължина. Бе облечена в червена рокля — толкова изпъната,

че сякаш всеки момент ще се пръсне. Заради състоянието си носеше сребристи ботуши с нисък, стабилен ток с форма на коледна елха.

Веждите ѝ представляваха дъги от сребърни звезди. Ив не се осмели да я попита как е постигнала това.

— Цялата сияеш. — Рурк хвана ръката ѝ и се усмихна на гиганта в сребристо и червено, застанал до нея. — Всъщност и двамата сияете.

— Вече броим дните.

Леонардо потупа Мейвис по гърба с мощната си ръка.

— Терминът наближава. Хм, какво е това? Мога ли да си взема?
— Гостенката грабна три канапета от подноса на минаващ сервитьор и ги лапна като бонбончета. — Дойде ли времето, денонощно ще правим секс. Оргазмите стимулират контракциите. Моят Мечо знае как да ме доведе до оргазъм.

Широкото, леко червендалесто лице на Леонардо порумения на скулите.

— Е, посещавате ли курса? — попита ги Мейвис.

Ив просто не можеше да говори за курса, в който двамата с Рурк се бяха записали.

— Хей, ето я и Пийбоди. Взела си е нещо за хапване.

— Шоколадова сладка? Къде? Чао засега.

— Умницата ми — прошепна Рурк. — Спасяваш ни, като примамваш най-добрата си приятелка с храна. Пристигнаха семейство Майра — добави той.

Преди Ив да каже нещо, той я побутна към тях.

Знаеше, че ще бъде неловко. Отношенията ѝ с доктор Майра бяха обтегнати, откакто двете бяха заели противоположни позиции по случая „Айкоув“.

И двете полагаха усилия да ги изгладят, но все още имаше неравности, и Ив ги усети сега, когато Майра погледна към нея и я забеляза.

— Забавихме се.

Гостенката целуна Рурк по бузата и се усмихна на Ив.

— Дано не сте имали проблеми — каза Рурк, подавайки ръка на Денис.

— Дълго търсих вратовръзката си. — Бе яркочервена, на множество малки зелени елхички.

— Всъщност аз я скрих. — Майра погледна съпруга си със злорадство. — Но бях разобличена.

— Харесва ми. — Нещо в премрежения поглед на Денис Майра и пригладените му с гел коси караше Ив да изпитва дълбока симпатия. — Подходяща е за празника.

— И ти изглеждаш чудесно. — Денис хвана ръцете ѝ, отдръпна се назад и помръдна гъстите си вежди. — Зашемяващо.

— Той ми избра тоалета. — Ив кимна към Рурк. — При първа възможност ще изхвърля тези обувки.

— И двамата сте толкова красиви. Възхитени сме от всичко тук.

Майра, прелестна както винаги в тъмносиньо, огледа залата. Ив забеляза, че е направила нещо с косите си. На катраненочерния им фон проблясваха малки лъскави украшения.

— Да ви предложила пиетие. — В този миг като по чудо до Рурк се появи сервитьор. Той повдигна чаша шампанско от подноса му за Майра. — Шампанско, Денис? Или предпочиташ нещо по-силно?

— По-силно? Не бих отказал.

— Ела с мен. Имам нещо специално. Дами.

„Зная какво цели“, помисли си Ив и усети напрежение във врата. Не бе трудно да замени няколко банални фрази с Майра, но бързо щеше да ги изчерпи. Запасът ѝ от клишета бе оскъден, особено при подобно напрежение между нея и събеседничката ѝ.

Прибегна до стандартното:

— Е, сигурно вече сте готови за празниците.

— Почти. А вие? — на свой ред попита Майра.

— Не зная. Мисля, че да. Слушай, тези вкуснотии...

— Всъщност имам нещо за теб. Не го донесох, защото се надявах утре да намериш малко време и да дойдеш у дома. На кафе.

— Аз...

— Много искам отново да бъдем приятелки. — Нежносините очи на Майра се замъглиха. — Липсваш ми. Много ми липсваш.

— Няма причина. Приятелки сме. — „Приятелство, преплетено с нещо по-сложно“, помисли си Ив. — Утре трябва да свърша това-онова, но после... бих искала да поговорим. Може би изпитвам нужда да поговорим. После.

— Явно е нещо сериозно. — Майра докосна ръката ѝ и напрежението изчезна. — Ще бъда у дома цял ден.

6.

На следващата сутрин Ив се чувстваше по-добре, отколкото бе очаквала. Усещаше лека болка в краката, защото не бе намерила удобен момент да се отърве от сандалите. Но имайки предвид, че е будувала до четири сутринта, бе учудващо бодра.

Не би казала, че е заради двата поредни почивни дни — нещо рядко в живота ѝ. Подготовката за тържеството, самото тържество и възстановяването след него не бяха представата ѝ за почивка. Но поне бяха отклонили вниманието ѝ от днешната задача.

Във всеки случай се чувстваше по-добре с нормални дрехи и удобни ботуши.

Откри Рурк в кабинета му, с крака на бюрото, слушалки и микрофон.

— Това ни устройва идеално. — Даде ѝ знак, че приключва разговора. — Ще ви очаквам тогава. Да, да, сигурен съм. Благодаря. — Свали слушалките и ѝ се усмихна. — Е, изглеждаш отпочинала.

— Наближава единадесет.

— Да. Предполагам, че някои от гостите ни все още са в леглата си, което е доказателство за сполучлив купон.

— Щом се наложи да натовариш Пийбоди и Макнаб в една от лимузините си и Мейвис и Леонардо да ги довлекат до апартамента им, значи наистина е бил сполучлив. Какво става? Обикновено не използваш слушалки на бюрото си.

— Бързо обаждане до Дядо Коледа.

— Нали не си се увлякъл с подаръците?

Усмивката му остана приветлива и спокойна.

— С Майра се държахте, сякаш отношенията ви отново са нормални.

„Разбира се, че се е увлякъл“, помисли си тя. Не виждаше смисъл да възрази.

— Да, сдобрихме се. Всъщност иска да намина днес у тях, и мисля, че ще отида. — Ив пхна ръце в джобовете си и леко сви

рамене. — Може би, ако поговоря с нея за този проблем, ще ми олекне. Наистина не е нужно да идваш с мен в хотела, ако все още са там.

— Преди час са били там и по нищо не е личало, че имат планове да го напуснат днес. Ще дойда с теб.

— Няма за какво да се безпокоиш, ако...

— Ще дойда — повтори той, свали крака на пода и стана. — Ако искаш да разговаряш с Майра насаме, после ще те оставя у тях. Ще те взема по-късно или ще изпратя кола и ще вечеряме в някое уютно заведение. Готова ли си?

Тя реши, че отново няма смисъл да се противи. По-добре бе да пести силите си за срещата лице в лице с Труди.

— Както винаги. — Приблужи се, обви ръце около него и го притисна. — В случай че по-късно съм твърде разстроена и ядосана и забравя да ти благодаря.

— Приемам благодарностите.

„Не прилича на бордей“, реши Ив, когато огледа фасадата на хотела. В град с пет диамантни хотели може би заслужаваше половин карат. Нямаше паркинг и се наложи Рурк да плати главозамайваща сума, за да остави колата на един частен, няколко преки на изток. Но навярно возилото му струваше повече от сградата, в която се помещаваха хотелът и магазинче за сувенири, наречено „Талисманът на Десето авеню“.

Нямаше портиери, а фоайето представляваше двойна ниша с бюро. На рецепцията до охранителните камери стоеше андроид с външност на оплешивяващ четиридесетгодишен мъж.

Бе облечен със стара бяла риза и имаше най-отегченото изражение, на което бе способен един андроид.

— Регистрация? Багаж?

— Няма да отсядаме. Нямаме багаж. Погледнете това.

Ив му показва значката си.

Отегченият израз на лицето му стана тревожен.

— Оплакване ли има? Никой не е подавал оплакване чрез мен. Всичките ни документи са изрядни.

— Налага се да се срещна с една от гостенките ви. Труди Ломбард.

— О! — Андрондът се завъртя на стола си към компютъра. — Госпожа Ломбард е закачила табела „Не ни безпокойте“ на вратата си. Все още не я е свалила.

Ив задържа поглед върху очите му и докосна значката си.

— Да, добре... — продължи администраторът. — Стая четиристотин и петнадесет. Да ви придружа ли? Да й съобща ли, че сте тук?

— Мисля, че и сами можем да намерим четиристотин и петнадесета стая.

Ив погледна единствения асансьор с известно недоверие, но все още усещаше болка в ходилата от сандалите с диаманти.

— Гласовото активиране е повредено — извика андрондът. — Трябва да натиснете бутона за етаж.

Ив влезе и натисна номер четири.

— Ако заседнем, нали ще ни измъкнеш?

— Не се тревожи. — Рурк хвана ръката й. — Гледай Труди, както гледаше администратора и всичко ще е наред.

— Как го гледах?

— С пълно безразличие.

Той повдигна хванатите им ръце и целуна нейната, докато асансьорът се придвижваше със скърцане нагоре. Андрондът не можеше да долови безпокойството й, а навярно и Труди. Но то се криеше там, под повърхността.

— Ако имаш настроение, какво ще кажеш да попазаруваме след разговора ти с Майра?

— Превъртял ли си?

— Не, сериозно. Ще се поразходим по Пето, ще разгледаме украсите и ще отскочим да позяпаме скейтърите. Като всички нюйоркчани.

Ив поиска да изтъкне, че никой нормален нюйоркчанин не би се блъскал по Пето авеню през уикенда няколко дни преди Коледа и не би го нарекла разходка. Но изведнъж реши, че има нужда точно от това.

— Добре. Защо не?

Вратите на асансьора се отвориха на четвъртия етаж. Коридорът бе тесен, но чист. Пред отворената врата на стая четиристотин и дванадесет стоеше количка на камериерка, а закръглена блондинка на

около двадесет и пет години леко почукваше по вратата на номер четиристотин и петнадесет.

— Хайде, мамо Тру. — Гласът на жената бе нежен като на дете. Тя отново почука и нервно пристъпи от крак на крак със сеплите си платнени чехли в същия небесносин цвят като панталона ѝ. — Тревожим се за теб. Хайде, отвори вратата. Боби ще ни заведе на обяд. — Погледна към Ив и Рурк със сините си очи и смутено им се усмихна. — Добро утро. Или по-скоро, добър ден.

— Не отговаря ли?

Жената примигна срещу Ив.

— Хм... не. Свекърва ми. Вчера не се чувстваше много добре. Съжалявам, ако съм ви смутила с почукването.

— Аз съм Далас. Лейтенант Ив Далас. Може би е споменавала за мен.

— Вие сте Ив! — Докосна гърдите си с кръстосани ръце и лицето ѝ засия. — Вие сте Ив. О, толкова се радвам, че наминахте. Това ще я накара да се почувства много по-добре. Приятно ми е. Аз съм Зейна. Зейна Ломбард, съпругата на Боби. Господи, не съм се нагласила, както бих искала. — Приглади косите си, меки, лъскави и чупливи. — Изглеждате точно както по телевизията. Мама Тру ми пусна онова интервю няколко пъти. Толкова съм разсеяна, че не ви познах. Господи, с вас сме нещо като сестри, нали?

Следващото ѝ движение очевидно бе опит за прегръдка и Ив го избегна, като се отдръпна встрани.

— Не, нищо подобно. — Този път Ив почука три пъти силно и отчетливо с юмрук. — Ломбард, тук е Далас. Отвори.

Зейна прехапа устни и усука сребърната верижка, която носеше около пръстите си.

— Може би трябва да повикам Боби. Стаята ни е в дъното на коридора. Ще го повикам.

— Почакайте само минута — помоли я Рурк и леко я дръпна назад, слагайки ръка на рамото ѝ. — Аз съм съпругът на лейтенант Далас.

— Господи, разбира се, че сте вие. Познах ви. Толкова съм объркана. Започвам да се безпокоя, че нещо не е наред. Зная, че мама Тру отиде да се види с Ив, с лейтенант Далас, но не пожела да ни

разкаже за срещата. Върна се разстроена. Вчера също. — Закърши ръце. — Не зная какво става. Мразя да виждам хората разстроени.

— Най-добре излезте да се поразходите — предложи Ив. Поклати глава срещу Рурк и махна на камериерката, която надничаше през отворената врата на стая четиристотин и дванадесет. — Отворете — нареди тя и показа значката си.

— Не мога без разрешение от рецепцията.

— Не виждате ли това? — Ив размаха значката във въздуха. — Ето разрешението ви. Отворете вратата или ще я разбия. Избирайте.

— Добре, добре. — Камериерката припряно потърси ключа в джоба си. — Някои клиенти спят до късно в неделя, нали знаете. Понякога прекарват целия ден в стаите си.

Когато отключи, Ив я побутна встрани.

— Отдръпнете се. — Тя удари по вратата още два пъти. — Влизаме.

Труди не спеше. Не и в тази поза, просната на пода с повдигната до ханша нощница и глава в локва съсирена кръв.

Странно, но Ив не почувства нищо, когато машинално извади диктофона от джоба на мантията си. Остана напълно равнодушна.

Закачи го на ревера си и включи на запис.

— Лейтенант Ив Далас... — заговори тя.

— Какво е това? Какво...? — засуети се около нея Зейна.

Думите ѝ преминаха в несвързано пелтечене и преди Ив да я побутне встрани, отекна писък. След секунда към нея се присъедини и камериерката в хармония от истерични звуци.

— Тихо! Млъкнете! Рурк...

— Добре. Дами...

Той хвана Зейна, преди тя да се свлече на пода. Камериерката побягна към стълбите с пъргавината на газела. Вратите на стаите започнаха да се отварят една по една.

— Полиция. — Ив се обърна и показа значката си във всички посоки. — Стойте в стаите си, ако обичате. — Почеса се по носа. — Нямам подръчна екипировка.

— В колата има комплект — каза Рурк и остави Зейна на килима в коридора. — Хрумна ми, че не е зле да заредя по един във всяка кола, защото подобни неща започнаха да се случват доста често.

— Ще те помоля да го донесеш. Съжалявам, но се налага. Остави я така.

Извади видеотелефона си, за да подаде сигнал.

— Какво има? Какво става тук?

— Господине, върнете се в стаята си. Това е...

Не би го познала. Как би могла? Той бе част от живота ѝ само за шест месеца преди повече от двадесет години. Но щом зърна преbledнялото му лице при вида на жената, която лежеше на студения под, се досети, че дотичалият от дъното на коридора мъж е Боби Ломбард.

Ив затвори вратата на стаята отвън и изчака.

— Зейна! Боже мой, Зейна!

— Припадна, това е. Ще се оправи.

Той коленичи до нея, хвана ръката ѝ и отчаяно я потупа, сякаш се чувстваше безпомощен.

Изглеждаше як като ръгбист. Едър и набит. Косата му бе с цвят на слама, късо подстригана. По нея проблясваха капки вода и Ив долови мирис на хотелски сапун. Не бе дозакопчал ризата си и краищата ѝ висяха.

В съзнанието ѝ проблесна друг спомен. Някога бе отмъквал храна за нея. Бе забравила това, както и самия него. Понякога бе донасял в стаята ѝ бисквити или сандвич, когато стоеше наказана.

Той бе гордостта и радостта на майка си и често се бе отървявал безнаказано.

Не бяха приятели, но и не се бе държал зле с нея.

Затова тя се наведе и сложи ръка на рамото му.

— Боби.

— Какво? Коя... — Имаше ъгловато лице и очи с цвят като избелелите му от многократно пране дънки. Забеляза как изражението му се промени, когато я позна. — Господи, вие сте Ив, нали? Мама адски ще се зарадва. Зейна, хайде, скъпа. Снощи пийнахме доста. Може би е... Зейна, скъпа?

— Боби...

Асансьорът се отвори и от него изскочи андроидът от рецепцията.

— Какво се е случило? Кой е...

— Тихо! — сопна се Ив. — Нито дума. Боби, погледни ме. Майка ти е вътре. Мъртва е.

— Какво? Не! Всемогъщи боже, просто не се чувства добре. Често потъва в самосъжаление. От петък вечерта се цупи и стои затворена тук.

— Боби, майка ти е мъртва. Отведи съпругата си обратно в стаята ви и чакайте там, докато дойда да поговорим.

— Не. — Съпругата му простена, но той остана с вперен в Ив поглед и дишането му се учести. — Не! Не! Зная, че си й сърдита. Едва ли си се зарадвала да я видиш и се опитах да ѝ го кажа. Но нямаш право да говориш така.

— Боби... — Зейна потърка слепоочия и се опита да се надигне. — Боби, сигурно съм... О, господи! Боже мой! Мама Тру! Боби... — Тя обви ръце около него и избухна в неудържими ридания.

— Отведи я, Боби. Знаеш какво работя, нали? Ще се заема със случая. Съжалявам, но трябва да изчакате в стаята си.

— Какво е станало? — Очите му се насълзиха. — Болна ли е била? Не разбирам. Искам да видя мама.

Ив се изправи. Понякога нямаше друг начин.

— Накарай я да се обърне — кимна тя към Зейна. — Няма нужда да я вижда отново.

— Има кръв. Кръв. — Задъхан, той стана и повдигна съпругата си. — Ти ли го направи? Ти ли ѝ причини това?

— Не. Пристигнах преди малко, а сега ще свърша работата си и ще разкрия какво се е случило и кой го е извършил. Трябва да ме почакате.

— Не биваше да идваме тук. Казах ѝ. — Той захленчи заедно със съпругата си, докато бавно се придвижваха към стаята си.

Ив се обърна.

— Очевидно е сбъркала, като не те е послушала. — Тя погледна към асансьора, който шумно спря на етажа. Позна единия от двамата униформени, излизащи от него и му кимна. — Полицай Билки, нали?

— Да, лейтенант. Как е?

— Изглежда доста зле. — Повдигна брадичка към отворената врата. — Искам да стоите тук. След малко ще получа подръчната си екипировка. Бях на лично посещение, така че... — Неприятно ѝ бе да споменава за съпруга си пред колеги, но какво друго да каже? —

Съпругът ми отскочи до колата да я вземе. Партньорката ми е на път. Синът и снахата на жертвата са в стая четиристотин и двадесет. Искам да останат там. Можете да разпитате хората от съседните стаи след... — Замълча, когато асансьорът отново спря с трясък. — Екипировката ми вече е тук — каза тя, виждайки Рурк да идва. — Започвайте. Жертвата се казва Труди Ломбард, от Тексас. — Взе принадлежностите си от Рурк и извади запечатващ спрей. — Бърз си. — Напръска ръцете и ботушите си. — Държа да отбележа. Не е нужно да оставаш тук.

— Държа да остана. Искаш ли помощ?

Рурк погледна спрея с известно отвращение.

— Добре, но не е желателно да влизаш. Ако някой излезе или се качи на етажа, прави се на строг и го отпращай.

— Една от момчешките ми мечти.

Ив се усмихна едва забележимо, преди да прекрачи прага.

Стаята бе стандартна, което означаваше невзрачна. Избледнели пастелни цветове, евтини репродукции в рамки по стените с цвят на соево сирене. Имаше малък бокс с автоготвач, минихладилник и мивка с размери на орехова черупка. Пращият телевизор бе срещу леглото с измачкани чаршафи и невероятно грозна покривка на зелени листа и червени цветя, праметната в единия край.

Килимът бе зелен, тънък и прогорен на няколко места. Част от кръвта бе попила в него.

Имаше само един прозорец с плътно спуснати зелени пердета и малка баня, в която върху бежова полица бяха отрупани множество кремове и лосиони за лице и тяло, лекарства и продукти за коса. По пода се въргаляха кърпи. Ив различи една за баня, една за лице и две по-малки за ръце.

Върху тоалетката, почти картонено изделие с огледало, бяха сложени ароматна свещ, класьор за дискове и чифт обици с имитации на перли, изящен часовник и огърлица, чиито перли вероятно бяха истински.

Огледа и записа всичко, преди да застане до трупа, проснат между леглото и овехтелия червен фотьойл.

Лицето бе обърнато към нея и изцъклените мъртвешки очи сякаш я гледаха втренчено. Кръвта бе потекла към косата и засъхнала върху нея и слепоочието, след като бе бликнала от очевидното място на смъртоносния удар в тила.

На ръцете ѝ имаше пръстени — три сребърни халки на лявата ръка и виолетов скъпоценен камък, вграден в сложно гравирано сребро на дясната. Нощницата бе от качествена памучна материя, снежнобяла там, където не бе изцапана с кръв. Бе повдигната до над бедрата ѝ и разкриваше синини и по двата крака. На лявата скула имаше огромна синина, достигаща до окото.

Ив извади личната карта на жертвата и прочете данните пред диктофона:

— Самоличността на жертвата е Трудн Ломбард, петдесет и осем годишна бяла жена, открита от главния разследващ, лейтенант Ив Далас, на това място. По тялото има следи от контузии на двете бедра и лицето. — Бе озадачена от това, но продължи: — Причината за смъртта, изглежда, е фрактура на черепа, причинена от няколко удара в тила. В близост до трупа няма оръжие. — Извади детекторите си. — Приблизителен час — един и тридесет тази сутрин.

Изпита облекчение, докато изричаше това. В този час и двамата с Рурк бяха в дома си, заобиколени от стотици хора.

— Огледът на раната сочи класически тъп предмет. Няма следи от сексуално насилие. На ръцете на жертвата има пръстени, а на видно място върху тоалетката са оставени още бижута. Вероятността за грабеж е изключена. Няма доказателства за съпротива. Никакви рани, получени при самозащита. Стаята е стандартна, в леглото е спано — монотонно продължи тя, докато отново оглеждаше пода от приклепнала поза. — Тогава защо тялото се намира тук?

Ив се изправи, приближи се към прозореца и отмести пердетата. Бе полуотворен.

— Прозорецът е отворен, лесен път за бягство. Възможно е извършителят да е влязъл през него. — Обърна се и отново огледа стаята. — Но не е побягнала към вратата. Ако някой се промъкне през прозореца и човек има време да скочи от леглото, веднага би се втурнал към вратата или към банята. Но тя не го е направила. Била е с лице към прозореца, когато е била повалена. Може би е имал оръжие, събудил я и ѝ наредил да стане. Действа бързо. Но не взема този прекрасен часовник? Нанася ѝ множество удари и никой не чува нищо, поне доколкото знаем засега, а накрая я халосва по тила и си тръгва? Не е станало така. Нищо подобно. — Поклати глава и отново се вгледа внимателно в тялото на Трудн. — Синините по лицето и тялото са

получени по-отдавна от един и тридесет тази сутрин. Няколко часа по-рано. Медицинската експертиза ще го установи. Какво си направила, Труди? Какви си ги вършила?

Тя чу гласа на Пийбоди в коридора, позна я по бързия говор и приглушеното тътрене на коркови подметки.

— Детектив Делия Пийбоди вече е на местопрестъплението. Готова ли си за запис, Пийбоди?

— Да, лейтенант.

— Огледай гардероба и потърси джобния ѝ видеотелефон. Ще поискам сведение за разговорите, проведени от видеотелефона в стаята.

— Добре. — Пийбоди застана до трупа. — Удар в тила. С тъп предмет. Класическо. — Вдигна глава и срещна погледа на Ив. — Час на смъртта?

— Малко след един и половина тази сутрин.

Ив долови облекчението ѝ.

— Сексуално насилие? — попита Пийбоди, когато се обърна към гардероба.

— Никакви видими следи.

— Грабеж?

— Възможно е убиецът да е търсил нещо конкретно, но не е проявил интерес към бижута и скъп ръчен часовник.

— И пари — добави Пийбоди, изваждайки голяма дамска чанта. — Портмонето е вътре. Няколко кредитни и дебитни карти, както и банкноти. Няма мобилен видеотелефон или комуникатор. Тук има две доста големи пазарски чанти.

— Продължавай да оглеждаш.

Ив влезе в банята. Оперативните работници щяха да я обходят сантиметър по сантиметър. Но и без техните магически пособия успя да види доста.

Макар и с неудоволствие, бе добила известни познания за козметичните средства за коса, лице и тяло. Трина, при която отиваше със страх и неприязън, я измъчваше с тях на всеки няколко седмици.

Очевидно Труди не се бе скъпила за тоалетни принадлежности, предвид количеството и качеството им. Съдейки по купчината върху полицата в банята, Ив прецени, че суетността ѝ се е измервала в хилядарки.

Кърпите все още бяха влажни. Всъщност единствената голяма хавлия бе вир-вода. Погледна към ваната. Би се обзаложила, че оперативните работници ще открият остатъци от продукти за къпане по ваната и от козметични средства за лице по една от кърпите.

Но къде ли бяха липсващите хавлии? Би трябвало да има по две от всеки вид.

Бе ползвала ваната. Ив помнеше слабостта на Труди към това, което наричаше „дълго киснене“. Ако човек я смутеше по време на този час, би рискувал да му бъде отсечен някой крайник или да се озове заключен в тъмна стая.

„Отнесла е здрав пердах по някое време вчера или най-рано в петък вечерта“, помисли си Ив. Затваря се, дълго кисне във ваната и се тъпче с хапчета. Труди бе имала слабост и към хапчетата, помнеше и това.

„Успокояват нервите ми.“

Защо не бе повикала Боби или Зейна да се грижи за нея? Това бе още една от слабостите на Труди, някой да я глези.

„Можеш поне да ми донесеш нещо студено за пиене.“

Ще ме разориш да те храня, заслужавам да ми донесеш чаша кафе и парче от онзи сладкиш.

Ти си най-мързеливото същество на този свят. Размърдай кльощавия си задник и почисти тук.“

Ив въздъхна и се отърси от мрачните спомени. Ако Труди бе страдала мълчаливо, имаше за какво.

— Далас?

— Да.

— Няма видеотелефон. — Пийбоди застана на прага на банята. — Още пари в калъф и бижута в кесии, пъхнати в джобовете. Два разговора от хотелския, със сина ѝ или снаха ѝ. Шишенце болкоуспокояващи на масичката до леглото.

— Да, видях го. Да надникнем в бокса, да се опитаме да разберем кога за последен път е яла.

— Никой не прониква с взлом, за да убие човек само заради един видеотелефон.

— Зависи какво съдържа той, нали?

Ив застана до автоготвача и натисна бутона за повторно изписване на програмираното ястие.

— Пилешка супа, малко след осем снощи. Китайска храна около полунощ. Доста кафета преди и след седем вечерта. — Отвори хладилника. — Вино, безспорно добро. В бутилката е останало близо чаша и половина. Мляко, сок, и двете отворени, и полуизяден замразен десерт с натурален шоколад. — Погледна към мивката и плота. — И нито един неизмит съд или прибор.

— Чистница ли беше?

— Беше мързелива, но вероятно ѝ е доскучало и сама е разтребила. — Ив чу пристигането на оперативните работници, но разполагаше с още няколко минути. — Вратата е заключена отвътре. — „Две щраквания“, спомни си тя. Толкова бе чула, когато камериерката бе отключила стаята. Убиецът е излязъл през прозореца. Вероятно е и влязъл оттам. Подобни евтини квартири за туристи нямат шумоизолация. Странно, че не е съборила сградата с писъци.

Излезе от кухнята и видя не само оперативния екип, а и главния медицински експерт Морис.

Помнеше, че на тържеството бе облечен с костюм в пастелносин цвят с лек блясък. Дългите му, тъмни коси бяха сложно сплетени и бе погълнал няколко питиета. Достатъчно, за да се качи на сцената при групата и да проглуши ушите на всички със саксофона.

Бе открила, че дарбите му се ограничават с разгадаването на смъртни случаи.

Сега бе с обичайния спортен панталон и памучен пуловер, а лъскавите му коси бяха вързани отзад на конска опашка. Очите му, дръпнати и странно секси, плъзнаха по коридора и я съзряха.

— Мислила ли си някога да почиваш в неделя, за бога?

— Имах такова намерение. — Притегли го настрана. — Извинявай, че те измъкнах от къщи, особено когато знаая, че снощи си легнал късно.

— Доста късно. Всъщност тъкмо се бях прибрал у дома, когато ми позвъни. Прекарах нощта в легло — добави той със сънena усмивка. — Но не в своето.

— А, така значи. Ето как стоят нещата. Познавах жертвата.

— Съжалявам. — Той бързо стана сериозен. — Много съжалявам, Далас.

— Казах, че съм я познавала, а не че съм я харесвала. Всъщност тъкмо обратното. Искам да потвърдиш часа на смъртта. Искам да съм

сигурна, че показанията на твоя детектор ще съвпадат с тези на моя. Освен това искам да определиш с приблизителна точност кога са получени другите наранявания, които ще откриеш.

— Разбира се. Мога ли да попитам...

— Лейтенант, извинете за прекъсването. — Билки застана до нея.

— Синът на жертвата започва да нервничи.

— Кажу ми, че идвам след пет минути.

— Няма проблем. Досега не научихме нищо интересно от хората на етаж. Само за ваше сведение, две стаи са били освободени тази сутрин. Поисках информация за гостите, отседнали в тях. Съседната е била необитавана. Резервацията е била отменена снощи в осемнадесет. Ще ви дам името, ако е необходимо. Да поискам ли дисковете от охранителните камери във фоайето?

— Направи го. Добра работа, Билки.

— Достатъчно за един ден.

Ив отново се обърна към Морис.

— Не искам да задълбаваме в подробности тук и сега. Искam само потвърждението ти на часа на смъртта. Близките се намират в дъното на коридора и трябва да поговоря с тях. Ще ти съобщя, ако изникне нещо важно, когато си готов с доклада. Ще ти бъде признателна, ако лично се заемеш с всичко.

— На твоите услуги.

Ив кимна на Пийбоди и докато вървяха по коридора, констатира:

— Ще бъде голяма бъркотия.

— Искаш ли да ги разделим?

— Не. Поне засега. Да видим как ще се развият нещата.

Събра кураж и почука на вратата.

7.

„Странно — помисли си Ив, — колко бегло си го спомням.“ Той бе първото дете на нейната възраст, което бе познавала.

Бяха живели в една къща няколко месеца и много неща бяха свършено нови за нея. За първи път живееше в къща и прекарваше нощ след нощ в едно и също, свое легло. За първи път общуваше с друго дете.

За първи път не бе бита и изнасилвана.

Но образът му, запечатан в съзнанието ѝ, бе смътен — късо подстригана бледоруса коса над широко, почти топчесто лице.

Беше срамежливо момче, а тя трепереше от ужас. Нищо чудно, че не се бяха сблизихи.

Сега седяха един срещу друг в невзрачна хотелска стая и във въздуха помежду им витаеше смърт и скръб.

— Съжалявам, Боби. Много съжалявам за случилото се.

— Не зная какво се е случило. — Очите му яростно святаха и силно стискаше ръката на Зейна, която бе седнала до него на ръба на леглото. — Никой не ни казва нищо. Майка ми... майка ми...

— Знаете ли защо ви е довела в Ню Йорк?

— Разбира се. — Зейна тихо зариде и Боби издърпа ръката си от нейната, за да обгърне раменете ѝ. — Искаше да се види с теб. Отдавна не бяхме ходили на почивка. Очакваше пътуването до Ню Йорк с вълнение. За първи път сме тук. Дойдохме да те видим и да напазаруваме за Коледа. Господи! — Той отпусна глава на рамото на съпругата си, а после закри лицето си с длани. — Как може да я сполети това? Кой може да го е направил?

— Знаете ли някой да я е безпокоил или заплашвал?

— Не, не, не!...

— Е...

Зейна прехапа устни и ги задържа плътно стиснати.

— Сети ли се за някого? — попита я Ив.

— Само за враждата ѝ с госпожа Дилман, съседката. — Тя преглътна сълзите. — Внукът на госпожа Дилман все киснеше в задния двор с кученцето, което навсякъде разнася със себе си. Мама Тру и госпожа Дилман често се караха. Веднъж госпожа Дилман заплаши, че ще смаже мама Тру от бой.

— Зейна... — Боби не преставаше да търка очи. — Ив нямаше предвид това.

— Да, разбира се. Съжалявам. Толкова съжалявам. Просто се опитвам да помогна.

— Какво правехте досега в Ню Йорк? — попита Ив. — Как прекарвахте времето си?

Зейна погледна Боби, очевидно очаквайки той да вземе думата, но съпругът ѝ не отмести ръце от лицето си.

— Ами... пристигнахме в сряда и се поразходихме, купихме това-онова и гледахме шоу в Рейдио Сити. Боби купи билети от един човек направо на улицата. Бяха ужасно скъпи.

„Билетите на черно винаги са скъпи“, помисли си Ив.

— Беше чудесно. Никога не съм гледала нещо подобно. Мама Тру не хареса местата, но аз бях довольна. После вечеряхме в италиански ресторант. Беше адски вкусно. Върнахме се рано, защото се чувствахме уморени от пътуването. — Тя започна да разтрива гърба на Боби, докато говореше. Златната ѝ венчална халка леко проблясваше на слабата светлина. — Следващата сутрин закусихме в едно кафене и мама Тру каза, че ще се срещне с теб, но иска първия път да те посети сама. Затова ние с Боби отидохме в Емпайър Стейт Билдинг^[1]. Мама Тру не би изтърпяла опашките там, така че...

— Значи сте започнали да разглеждате града като туристи — прекъсна я Ив, преди да продължи с още подробности. — Срещнахте ли някой неин познат?

— Не. На човек му се струва, че не може да не види познато лице при толкова много хора, сякаш целият свят се е събрал тук.

— Колко време се забави, след като се разделихте?

— Онзи ден ли? Хм. — Зейна отново прехапа устни и сбърчи чело. — Не мога да кажа със сигурност, защото ние с Боби се прибрахме малко преди четири, а тя вече беше в хотела. Изглеждаше малко разстроена. — Зейна отново погледна към Боби, хвана ръката му

и я притисна. — Предполагам, че срещата не е минала така добре, както очакваше, и се е натъжила и ядосала, че няма кой да я посрещне.

— Беше бясна. — Боби най-сетне вдигна глава. — Казвам истината, Зейна. Не можеше да си намери място, защото ти си я отпратила, Ив, а това, че не я чакахме, я е накарало да се почувства пренебрегната. Мама имаше труден характер.

— Просто чувствата ѝ бяха наранени — опита се да го успокои Зейна и прокара ръка по бедрото му. — Но ти успя да подобриш настроението ѝ, както винаги. Боби я изведе, купи ѝ страхотни обици и тримата отидохме на ресторант в центъра. После се чувстваше добре.

— На следващия ден е излязла сама — подкани ги Ив и Боби я изгледа озадачено.

— Да. Отново ли дойде при теб? Казах ѝ да се откаже, поне засега. Не пожела да закусим заедно, каза, че ще се поизлежава, а после ще се отдаде на шопинг терапия. Винаги е обичала да пазарува. Имахме резервация за вечеря, но каза, че не ѝ се излиза. Била уморена и щяла да хапне в стаята си. Говореше някак необичайно.

— Как изглеждаше?

— Не зная. Беше в стаята си. Когато не отговори на хотелския телефон, позвъних на нейния, но беше блокирала видеокамерата. Каза, че е във ваната. Не я видях. След петък сутринта не я видях повече.

— А в събота?

— Позвъни в стаята ни, мисля, че около девет. Зейна, ти говори с нея този път.

— Да. Отново беше изключила камерата, сега си спомням. Каза да правим каквото искаме, тя предпочитала да остане сама. Честно казано, помислих, че се сърди за нещо и се опитах да я придумам да излезе с нас. Бяхме решили да се повозим на един от онези въздушни трамваи и вече имаме билети, но тя отново отказа. Може би щяла да се поразходи. Явно не се чувстваше добре, личеше, че е разстроена... Боби, нали ти казах: „Майка ти е сърдита, познавам по гласа ѝ“. Но я оставихме на мира. А вечерта... ти разкажи, Боби.

— Не искаше да отвори вратата. Започнах да се ядосвам. Каза, че е добре, но настоя да остане сама и да погледа телевизия. Отидохме на ресторант само двамата.

— Вечерята беше превъзходна, пихме шампанско. После... — Зейна погледна Боби така, че Ив се досети, че са продължили да

празнуват в стаята си. — Сутринта спяхме до късно. Опитвахме се да ѝ позвъним на хотелския и на нейния видеотелефон, но не вдигна. Накрая, когато Боби влезе в банята, си помислих: „Е, ще почукам на вратата, дано ме пусне да вляза. Ще поговоря с нея и ще...“ — Замълча и закри устата си с ръка. — А от толкова време... толкова време...

— Чухте ли нещо снощи, нещо необичайно?

Боби въздъхна.

— Тук е доста шумно, дори при затворени прозорци. А и бяхме изпили цяла бутилка шампанско. Пуснахме музика и цяла нощ не я спряхме. Все още свиреше, когато станахме тази сутрин. Снощи... се любихме, сутринта отново. — Той се изчерви. — Истината е, че бях малко сърдит на майка си. Тя бе настоявала да дойдем тук и не ти се обади по телефона, преди да те посети, колкото и да я убеждавах. После се затвори в стаята си... предполагам, че се е нацупила, защото не си реагирала на появата ѝ според нейните очаквания. Не исках да разваля почивката на Зейна заради това.

— О, скъпи!

— Казах си: „Нека се цупи. Щом иска, да стои затворена до понеделник, когато си тръгваме. Аз ще се позабавлявам в града с жена си“. По дяволите! По дяволите! — повтори той и обви ръка около раменете на Зейна. — Не зная защо някой я е пребил така. Не разбирам. Била ли е...

Ив добре познаваше този тон и този поглед.

— Не е била изнасилена. Носеше ли нещо ценно със себе си?

— Не взе много от хубавите си бижута. — Зейна заподсмърча. — Каза, че не иска да си търси белята, въпреки че обичаше да ги носи.

— Виждам, че прозорецът ви е затворен и заключен.

Боби хвърли поглед натам.

— Заради шума — нехайно отвърна той. — Освен това отвън има аварийен изход... Оттам ли са влезли? През прозореца ѝ? Казах ѝ да го държи затворен, да го заключи. Казах ѝ.

— Все още не сме установили. Ще се погрижа за това, Боби. Ще направя всичко, което е по силите ми. Ако решите, че трябва да поговорите с мен, можете да се обадите в управлението.

— Какво да правим сега? Какво да правим?

— Оставете ме да свърша работата си. Ще се наложи да останете в Ню Йорк поне още няколко дни.

— Да, добре... ще се обадя на съдружника си. Ще му кажа какво се случи.

— С какво се занимаваш?

— Недвижими имоти. Търговия с недвижими имоти. Ив, да дойда ли с нея? Да дойда ли с мама сега?

„Не би помогнал на никого — помисли си Ив, — по-скоро би попречил с отчаяните си ридания.“

— Починете си. Не можете да направите нищо за нея. Други хора ще се погрижат. Ще ви се обадя, когато узная нещо ново.

Той се изправи.

— Могъл ли съм да сторя нещо? Ако снощи бях накарал управителя да отвори вратата, или тази сутрин, щях ли да го предотвратя?

Ив каза единственото, което би му донесло утеха в този момент:

— Не.

Щом двете с Пийбоди излязоха, тя най-сетне си пое дъх.

— Впечатления?

— Изглежда почтено момче. Шокиран е, както и жена му. Когато единият заплаче, другият се владее. Да направя ли проучване за тях?

— Да. — Ив прокара ръка по лицето си. — Стандартно.

Тя се загледа в екипа от моргата, които изнасяха чувала с трупа. Морис излезе след тях.

— Точен час на смъртта — един и двадесет и осем — каза той. — Първоначалният оглед сочи, че фаталният удар е бил нанесен с тъп предмет. Не открих нищо в стаята, отговарящо на описанието. Другите наранявания по тялото са по-стари. Отпреди двадесет и четири часа или повече. Ще ти дам по-точна информация, когато я откарат до работното ми място. — Погледна я в очите. — Това ли искаше да чуеш?

— Да, точно това.

— Ще ти съобщя, когато узная повече.

— Благодаря. — Ив се върна на местопрестъплението и махна на един от оперативните работници. — Търся джобен или ръчен видеотелефон, личното й средство за комуникация.

— Все още не сме открили.

— Обадете ми се, ако откриете. — Ив тръгна към прозореца и погледна назад към Пийбоди. — Ще излезем оттук.

— О, господи!

Ив се наведе, провря се през прозореца и с лекота скочи на тясната площадка за евакуация. Мразеше височините, приляваше ѝ от тях и за миг ѝ се зави свят. За да свикне, съсредоточи поглед върху самата площадка.

— Има кръв. — Наведе се. — Хубава, непрекъсната следа. По площадката. — Натисна бутона за спускане на стълбата. — И надолу по стъпалата.

— Логичен път за бягство — отбеляза Пийбоди. — Екипът ще вземе проби и ще узнаем дали кръвта е на жертвата.

— Да.

Ив се изправи и провери достъпа до другите стаи на етажа. „Труден — реши тя, — но не и невъзможен за човек в добра спортна форма и достатъчно куражлия.“ С един силен скок би се озовал вътре и самата тя би предпочела този начин пред пристъпването на пръсти по тесния перваз. Това означаваше, че вероятността убиецът да е дошъл от хотела и извън него е петдесет на петдесет.

Но логиката сочеше измъкване по аварийната стълба. Бързо бягство и захвърляне на оръжието, където и да е.

Погледна надолу, вдиша и издиша през стиснати зъби, когато отново се почувства замаяна. По тротоара пъплеха хора. „Четири етажа“, помисли си тя. Ако падне, нямаше да разбие главата си като Тъбс и да повлече със себе си невинен пешеходец.

Приклекна и се вгледа в сплескано гълъбово изпращане. Вдигна глава, когато Пийбоди скочи до нея.

— Виждаш ли тази гнусотия?

— Хубава цапаница, абстрактно урбанистично изкуство.

— Струва ми се, че някой я е размазал в единия край с обувката си. — Ив провря глава обратно през прозореца. — Хей! Тук отвън има кръв и настъпани птичи лайна. Искам да ги остържете и изпратите в лабораторията.

— Все на нас се пада най-приятната част от работата — промърмори един от оперативните работници.

— Запиши това, Пийбоди — нареди Ив и тръгна надолу по зигзагообразната стълба. — Искам контейнерите за рециклиране на

отпадъци от хотела и четири преки в радиус от него да бъдат претърсени. Имаме късмет, че е неделя.

— Кажи това на хората, които ще ровят в боклука.

— Площадката за евакуация осигурява достъп от почти всяка стая от тази страна на сградата до другите. Ще ни трябва копие от диска с регистрацията на гостите.

— Няма охранителни камери на стълбището и в коридорите — добави Пийбоди. — Ако е бил някой от хотела, защо просто не е използвал вратата, след като е приключил?

— Да, наистина защо. Може би не е знаел, че няма камери. — Ламарината дрънчеше под ботушите ѝ, докато слизаше. Световъртежът бе отслабнал. — Може би е внимавал да не бъде забелязан от някои господин и госпожа туристи, ако точно в този момент се прибират от вечерната си разходка из града.

На последната площадка Ив натисна бутона за спускане на късата стълба, чийто край издрънча при сблъсъка си с тротоара.

Пийбоди се заклатушка след партньорката си.

— Слушай — заговори Ив, докато заобикаляха сградата, — Ломбард е отишла при Рурк в кабинета му в петък и се е опитала да го изнудва.

— Какво? Какво?

— Трябва да се впише в доклада. Нека всички го прочетат. Приел я и я изритал, това е всичко. Малко по-късно и няколко часа преди убийството се е забъркала в нещо. И двамата с Рурк лесно можем да докажем местонахождението си в часа на смъртта, а със сигурност и за периода между посещението ѝ в офиса му и този час.

— Никой не би заподозрял когото и да било от вас.

Ив се спря.

— Аз бих поставила първо себе си под подозрение, ако не знаех, че имам алиби. Не ми бе чужда мисълта да размажа физиономията ѝ.

— А да я убиеш?

Ив поклати глава.

— Може би човекът, който я е насинил, не е убиецът. Може би е имала съучастник в домогването си до парите на Рурк. След като не е успяла да ги изкопчи, е отнесла бой от съучастника си. Трябва да проверим тази теория.

— Добре.

— Ето как стоят нещата. — Тя се обърна към Пийбоди и започна разказ, който се надяваше да бъде приет за показания. — В събота къщата ни гъмжеше от доставчици, аранжори и какви ли не хора. През целия ден. Когато влизат толкова много външни лица, Рурк държи всички камери включени. Можеш да се свържеш с Фийни и да го накараш да поиска дисковете, да огледа техниката и да потвърди, че цял ден е работила.

— Ще се погрижа за това, но повтарям: никой не би ви заподозрял. — Пийбоди повдигна ръка, когато Ив опита да я прекъсне. — Никого от вас, Далас, дори за минута. Насинено око, да. Способна си. Но е понесла доста повече от един удар по лицето, за да изглежда така. И не само с юмрук, а на това вече не си способна. Опитала се е да изнудва Рурк? По дяволите, явно е била глупава гъска. Би се отървал от нея така лесно, както от птиче лайно на подметката си. Няма никаква логика. Имай ми доверие, аз съм детектив.

— Отдавна не беше го изтъквала.

— Вече съм по-зряла и умея да преценявам. — Когато завиха покрай ъгъла, Пийбоди пхна ръце в джобовете си. — Но ще се наложи Рурк да бъде подложен на разпит, няма начин.

— Да. — Ив видя съпруга си, облегнат на колата й... кога бе успял да я докара? Работеше на компютъра си. — Зная.

Той откъсна поглед от монитора, и щом я забеляза, повдигна вежди и прибра компютъра.

— Излезли сте да се поразтъпчете, а?

— Човек никога не знае къде ще го отведе полицейската работа.

— Очевидно. Здравей, Пийбоди. Успя ли да се съвземеш след снощи?

— Почти. Беше страшен купон.

— Ще ни оставиш ли насаме за минута? — попита я Ив.

— Разбира се. Ще поговоря с някои хора и ще изискам онези дискове.

Когато останаха сами, Ив ритна гумата на колата си.

— Как се озова тук тази таратайка?

— Малък фокус. Предположих, че ще ти трябва.

— Да, прав си.

— Обадох се на Майра, казах й какво е станало и че ще бъдеш заета доста време днес.

— Майра? А, добре. — Тя прокара ръка през косите си. — Забравих. Благодаря. Какво ти дължа в замяна?

— Ще се споразумеем.

— Налага се да те помоля за още нещо. Да дойдеш в управлението и да дадеш официални показания за разговора си с жертвата в петък в кабинета ти.

В очите му проблясва нещо.

— На първо място ли съм в списъка ви със заподозрени, лейтенант?

— Не ме гледай така укорително. — Ив бавно вдиша и издиша. — Друг ще ръководи разследването, докато бъде доказано, че и двамата сме чисти. Имахме мотив да я ступаме, а някой я е подредил добре. Извън подозрение сме за убийството. Не е възможно да бъдеш на купон с шефа на полицията в една част на града и в същото време да извършиш убийство в друга. Но все пак имаме достатъчно връзки и възможности да наемем някого да свърши тази работа.

— Но сме твърде умни и не бихме наели човек, който ще го направи толкова очевидно и брутално.

— Може би, но понякога решението да изглежда непрофесионално е съзнателно. По-рано някой е обезобразил лицето й. Трябва да имаме предвид и това.

— Не мислиш, че аз съм я убил, но за побоя...

— Престани. — Тя го смушка с пръст в гърдите. — Не ми помагаш, като се държиш така.

— А как предпочиташ да се държа? Мога да реагирам по няколко начина.

— По дяволите, Рурк!

— Добре, добре. — Той нехайно махна с ръка. — Просто няма да ми бъде приятно жена ми да ме разпитва във връзка с побой.

— Е, радвай се. Няма да съм аз, а Пийбоди.

— Страхотно. — Той обхвана раменете й и я накара да се обърне така, че застанаха очи в очи, допирайки върховете на обувките си. — Искам да ми кажеш... да ме погледнеш и да ми кажеш без заобикалки — вярваш ли, че съм й посегнал?

— Не — отвърна тя без колебание. — Не е в стила ти, а и ако бе изпуснал нервите си до такава степен, щеше да ми кажеш. По-скоро е в моя стил и ще впиша и посещението й при мен в доклада си.

Рурк изруга.

— Тази кучка ни носи не по-малко неприятности мъртва, отколкото жива. Не ме гледай така. Не бих запалил свещ за нея. Ти тъгуваш по свой начин, защото, за добро или лошо, си била свързана с нея и ще направиш всичко възможно да разкриеш истината. Не можеш да постъпиш другояче. — Ръцете му все още стояха на раменете ѝ и сега той леко ги плъзна надолу по ръцете ѝ и обратно. — Ще дойда с теб и ще приключим с това.

— Ужасен начин да прекараш неделата.

— Не ни е за първи път — отбеляза той и отвори вратата на колата.

В централното управление Пийбоди подготви една от стаите за разпити. Движенията ѝ бяха малко резки и непрекъснато гледаше надолу.

— Отпусни се — посъветва я Рурк. — Мисля, че е нормално разпитваният да се чувства напрегнат, а не ченгето, което води разпита.

— Странно е. Това е просто формалност. — Пийбоди вдигна поглед. — Шибана формалност.

— Да се надяваме, че ще мине бързо и безболезнено и за двама ни.

— Готов ли си?

— Давай.

Тя прочисти гърлото си и продиктува данните за записа.

— Разбираме, че сте тук доброволно, сър, и оценяваме съдействието ви при това разследване.

— Старая се да помогна, доколкото мога... — Той отмести поглед към продълговатото огледало, показвайки, че отлично знае, че Ив наблюдава разпита през него — ... на отдела.

— Познавахте ли Труди Ломбард?

— Не отблизо. Срегнахме се само веднъж, по нейна молба, в кабинета ми в петък тази седмица.

— Защо се съгласихте да я приемете?

— От любопитство. Знаех, че известно време се е грижила за съпругата ми преди много години.

— Госпожа Ломбард е била приемна майка на лейтенант Далас за пет и половина месеца през 2036 година.

— Това ми е добре известно.

— Знаехте ли, че госпожа Ломбард се е срещнала с лейтенант Далас в кабинета ѝ в тази сграда в четвъртък?

— Да.

— Как бихте описали реакцията на лейтенанта на това посещение?

— Като лично нейна работа. — Когато Пийбоди отвори уста и отново я затвори, той сви рамене. — Съпругата ми нямаше желание да подновява взаимоотношенията си с нея. Спомените ѝ от онзи период са неприятни и предполагам, че не е имала желание да се връща към тях.

— Но сте я приели в кабинета си.

— Да, както казах, проявих любопитство. — Отново извърна глава към огледалото и бе сигурен, че срещна погледа на Ив. — Запитах се какво ли иска от мен.

— Какво искаше?

— Пари, естествено. Първоначалната ѝ тактика беше да ме трогне и накара да убедя съпругата си да не се отнася сурово с нея. Твърдеше, че тя греши по отношение на чувствата ѝ и онази част от живота си. — Рурк замълча, погледна Пийбоди и едва сдържа усмивката си. — Както знаете, лейтенант Далас рядко греши за подобни неща, така че не повярвах на твърденията ѝ и не изпитах съчувствие. Предложих нещата да останат такива, каквито са.

— Но тя е поискала да ѝ платите?

— Да. Два милиона долара. Срещу толкова щяла да си замине обратно за Тексас. Остана недоволна, когато заявих, че нямам намерение да ѝ дам пари при никакви обстоятелства.

— Заплаши ли ви по някакъв начин?

— Не представляваше заплаха за мен и интересите ми. Най-лошата дума, която бих употребил за нея, е „досадница“. Нещо като пиявица, която се надява да изсмуче малко кръв от най-трудния период от детството на жена ми.

— Сметнахте ли това искане на пари за изнудване?

„Опасна територия“, каза си Рурк.

— Може би се е надявала да го приема така... не мога да кажа. Лично на мен ми се стори абсурдно и реших, че не е повод нито аз, нито лейтенант Далас да се безпокоим.

— Не изпитайте ли гняв? Някой идва в кабинета ви и се опитва да ви шантажира? Аз бих се вбесила.

Усмихна ѝ се и изпита желание да я похвали за професионализма ѝ.

— Честно казано, детектив Пийбоди, бях очаквал да направи подобен опит. Това ми се струваше най-логичната причина да потърси лейтенант Далас след толкова години. — Облегна се назад на стола си. — Гняв? Не. Тъкмо напротив, изпитах известно злорадство, когато ѝ дадох да разбере, че не ще успее да изкопчи пари. Сега или когато и да било.

— Как ѝ го обяснихте?

— Точно с тези думи. Разговаряхме може би десет минути и я отпратих. Помолих секретарката си да каже на охраната да следят кога ще напусне сградата. Впрочем влизането и излизането ѝ през входната врата и в кабинета ми са заснети. Стандартни мерки за сигурност. Реших да се свържа с капитан Фийни от електронния отдел и да го помоля лично да изиска дисковете, за да ви ги предостави. Мисля, че така е най-добре.

— Разбира се. — Пийбоди широко отвори очи. — Хм, разговаряли ли сте с госпожа Ломбард, след като излезе от кабинета ви в петък?

— Не. С лейтенант Далас прекарахме вечерта в дома си, а в събота бяхме домакини на голям празничен прием. През целия ден се занимавахме с подготовката. Разполагаме с дискове и за този период, тъй като в къщата имаше множество външни лица. Капитан Фийни ще получи и тях. А в събота вечерта, разбира се, бяхме сред около двеста и петдесет приятели, познати и колеги от близо осем вечерта до малко след три сутринта. С удоволствие ще ви дам списък на гостите.

— Ще ви бъдем признателни. Имали ли сте какъвто и да е физически контакт с Труд Ломбард, когато и да е?

Гласът му остана спокоен, но на лицето му се появи лека гримаса на отвращение.

— Подадох ѝ ръка, когато се запознахме. Това е.

— Можете ли да ми кажете защо вие и лейтенант Далас отидохте в хотел „Уест Сайд“ тази сутрин?

— Решихме, че е най-добре съпругата ми да поговори с госпожа Ломбард и да я убеди, че няма никакво желание да поддържа връзка с нея и че никой от двамата ни не възнамерява да плати за привилегията на този избор.

Пийбоди кимна.

— Благодаря. Още веднъж благодаря за съдействието. Край на разпита. — Тя въздъхна с облекчение и комично подскочи на стола си. — Слава богу, че свърши.

Рурк докосна ръката ѝ.

— Как се справихме?

— Тя ще ни каже, но ако искаш да чуеш мнението ми, беше пряк, убедителен и съобщи достатъчно подробности. Отърваваш кожата, до топките... О, извинявай.

— Няма проблем, винаги държа да зная, че тази част от анатомията ми не е застрашена. — Рурк извърна глава, когато вратата се отвори. — Може би не и от нея. Но свиквам с това.

— Защо не ми каза, че си говорил с Фийни? — попита Ив.

— Мисля, че току-що го направих.

— Можеше... няма значение. Пийбоди, да се заловим с онези проучвания и да направим бърза справка за другите гости на хотела. Идвам след минута.

— Чао — каза Пийбоди на Рурк.

— Ще...

— ... вървя — прекъсна той съпругата си. — Мога да се прибера и сам.

— Беше страхотен. Един проблем по-малко. Можеше да те притисне още, но важното е, че се добра до подробностите.

— Добре тогава. Що се отнася до онова, което ми дължиш, вече мога да назова цената си.

Ив замислено присви устни.

— Не бъди сигурен, че топките ти са в безопасност.

Рурк се засмя.

— Така ми харесваш. Отиди у Майра, когато приключиш.

— Не зная колко време...

— Няма значение. Поговори с Майра и се прибери у дома при мен.

— Къде другаде да отида?

— А подаръците? В багажника на колата ти са.

— Тръгвай, умнико.

— Добре. — Той сграбчи ръцете ѝ, дръпна я напред и страстно я целуна. — Ще те чакам.

„Зная“, помисли си тя. Най-голямото чудо на света за нея бе да знае, че някой я чака.

На бюрото си, с голяма чаша кафе без захар, Ив прегледа официалната информация за Боби Ломбард. „Не Робърт“, забеляза тя. Бе с две години по-голям от нея, плод на законно съжителство, приключило, когато бил двегодишен. При проучването за баща му откри, че се казва Грубер, женен е от 2046 г. и живее в Торонто.

Самият Боби завършил бизнес колеж и работил в агенция за недвижими имоти „Чиста сделка“ до преди осемнадесет месеца, когато влязъл в съдружие с Дензъл К. Ийстън, за да основат агенция „Л&Р Риалтърс“ в Копър Коув, Тексас. Оженил се за Зейна Клайн година по-късно. Чисто криминално досие.

Зейна бе на двадесет и осем години, родом от Хюстън. Нямаше сведения за баща ѝ. Очевидно бе отгледана от майка си, загинала при пътнотранспортно произшествие, когато Зейна била на двадесет и четири. Тя също бе завършила бизнес колеж. Ив забеляза, че е назначена в „Л&Р Риалтърс“ почти от създаването на агенцията.

„Премества се в Копър Коув и се омъжва за шефа“, помисли си Ив.

Чисто криминално досие, първи брак и съжителство.

Официалните сведения сочеха, че и двамата са такива, каквито изглеждат. Обикновена семейна двойка, сполетяна от трагедия.

Най-сетне стигна до Труди Ломбард.

Бегло прегледа това, което вече знаеше, и повдигна вежди при данните от трудовата ѝ биография.

Бе работила като болногледачка и секретарка в производствена фирма. След раждането на сина си бе кандидатствала за статут на професионална майка и преминала на половин работен ден,

декларирайки доход малко под максималния, при който би запазила този статут.

„Продавачка“, продължи да чете Ив. Трима различни работодатели. „Компютърен оператор“, двама работодатели. „Домакин координатор“? Какво бе това, по дяволите? Каквото и да означаваше, отново не се бе задържала дълго.

По същото време бе сменила четири жилища, всичките в Тексас, за период от шест години.

„Грабвай и бягай — помисли си Ив. Така си обясняваше честите премествания. — Намери си жертва, изсмучи кръвта ѝ до капка и продължавай напред.“

Бе кандидатствала и след проверка бе одобрена за приемен родител, успявайки да съчетае това със статута на професионална майка. „Нито един пропуснат цент“, мислено отбеляза Ив. Бе живяла в района на Остин цяла година, преди отново да се премести, да подаде поредната молба и да получи одобрение.

Четири месеца в Бомонт, и ново преместване, нова молба. Ново одобрение.

— Не те е свъртало на едно място, а? Знаеш ли какво, кучко? Мисля, че си имала други причини. После се появих аз и виж какво е станало, три месеца след като ме прибраха обратно, се е наложило отново да стегнеш багажа си. Още молби, одобрения и кръстосване из щата Тексас с детето, от чиято издръжка живееш, чак до завършването на Боби, когато си се простила със статута на професионално мамче. — Ив се облегна назад и се замисли. — Да, хитро. Овладеяла си играта до съвършенство. Знаела си как да се сдобиеш с разрешително и одобрение и си се местила от град на град, за да прибереш поредното дете и парите за издръжката му. „В името на детето“, добра агенция. Вечно страдаща от недостиг на персонал и средства, но доволна да поддържа връзка с опитна жена, професионална майка, която с огромно желание полага грижи за деца без родители.

Труди се бе установила на едно място след загубата на статута на професионална майка и се бе отказала от приемното родителство. „Искала е да бъде близо до сина си“, досети се Ив. Нова поредица краткотрайно заемани длъжности. Крайно недостатъчен доход за жена със слабост към пазаруване и бижута, толкова скъпи, че да се страхува да ги вземе със себе си, когато пътува.

„Интересно — помисли си Ив. — Интересно.“ Би заложила цял чувал истинско насипно кафе, че не е била единственото дете, травмизирано от Труди.

[1] Най-високият небостъргач в Ню Йорк, символ на града. — Б.р. ↑

8.

Малко се сърдеше на Рурк, че я бе накарал да се почувства длъжна да отиде у семейство Майра. Беше уморена, а и трябваше да свърши и обмисли още куп неща.

Вместо това бе дошла на гости. Да поседи, да пийне нещо, да си побъбрят и разменят подаръци. Последното винаги я караше да се чувства глупаво, без да знае защо. Като че ли хората изпитваха непрестанна нужда да дават и получават неща, които лесно биха могли да си позволят и сами.

Сега стоеше пред красивата им къща в красив квартал, с коледно венче на вратата. Вече знаеше, че растението, от чиито клонки се правят венчета, се нарича зеленика, беше го научила от декораторите. На прозорците горяха свещи, чиито красиви бели пламъци сияеха в здрача, а през един от тях се виждаха примигващите лампички на коледна елха.

Под нея несъмнено имаше подаръци, някои навярно доста големи, за внуците на Майра. Бе узнала, че ако един подарък е достатъчен за любимия, то за дете са нужни поне пет-шест.

Случайно знаеше, че Пийбоди вече е купила три за бебето на Мейвис, което трябваше да се появи на бял свят след повече от месец.

Какво да купи човек за един ембрион, по дяволите? И защо никой друг не се разтреперваше при тази мисъл?

Рурк бе изпратил цял товарен вагон подаръци на роднините си в Ирландия.

А тя не се решаваше да позвъни. Просто стоеше на площадката в студа и тъмнината.

Най-сетне сложи пакетите под мишница и натисна бутона за звънеца.

След малко ѝ отвори самата Майра, облечена с домашните си дрехи — мек пуловер и еластичен панталон, и боса.

— Толкова се радвам, че дойде.

Преди Ив да проговори, бе повлечена навътре, където въздухът бе топъл и изпълнен с мирис на бор и червени боровинки. Звучеше тиха музика, подходяща за сезона, и проблясваха още свещи.

— Извинявай за късния час.

— Няма значение. Ела в хола. Дай ми палтото си.

— Избрах по нещо за вас.

— Благодаря. Седни. Ще ти донеса вино.

— Не искам да ви преча...

— Моля те. Седни.

Ив остави подаръците на масичката до огромна сребърна купа, пълна с шишарки и малки червени плодове.

Оказа се права за планината от подаръци. Под елхата имаше най-малко сто. „По колко за всяко дете?“, запита се тя. Всъщност колко роднини имаха семейство Майра? Не бяха цяла армия. Може би двайсетина, така че...

Ив стана, когато влезе Денис Майра.

— Стой, стой. Чарли каза, че си дошла. Просто влязох да те видя. Снощи купонът беше страхотен.

Нещо в раздърпаната му жилетка с едно копче, висящо на тънък конец, разтопи сърцето ѝ.

Той се усмихна, приближи се и застана до нея срещу коледната елха.

— Чарли не би се задоволила с изкуствена. Всяка година ѝ казвам, че има толкова сполучливи имитации, но тя не иска и да чуе. Винаги се радвам. — Ив бе смаяна, когато той сложи ръка на рамото ѝ и леко го стисна. — Нищо не ти се струва твърде лошо, трудно или тъжно, когато имаш жива коледна елха в хола си. Всички подаръци под нея, цялото това очакване. Просто начин да изразиш вярата си, че на света винаги ще има светлина и надежда. И си голям късметлия, че имаш семейство, с което да я споделиш.

Гърлото ѝ бе пресъхнало. После стори нещо, на което не би повярвала, че е способна, и дори не би могла да си представи.

Обърна се с лице към него, притисна чело към рамото му и заплака.

Той не изглеждаше никак изненадан, само я погали и потупа по гърба.

— Спокойно. Всичко е наред, скъпа. Просто си имала тежък ден.

Ив затаи дъх и ужасено се отдръпна.

— Извинявай! Господи, съжалявам! Не зная какво... трябва да си тръгна.

Но той сграбчи ръката ѝ. Макар да изглеждаше мил и чувствителен, имаше желязна хватка.

— Седни тук. Мисля, че имам кърпичка.

Затършува в джобовете си със смутено и озадачено изражение.

Това ѝ донесе по-голямо облекчение от успокояваща отвара. Засмя се и изтри сълзите си с ръка.

— Не се безпокой. Добре съм. Съжалявам. Наистина трябва да...

— Да пийнеш вино — каза доктор Майра и прекоси стаята с поднос в ръце.

Очевидно бе, че е видяла изблика ѝ, и това само накара Ив да се почувства още по-засрамена.

— Не съм на себе си.

— Нищо чудно. — Майра остави подноса и вдигна една от чашите. — Седни и се отпусни. Бих искала да отворя подаръка си, ако нямаш нищо против.

— О, разбира се. Отвори го. Хм... — Ив взе подаръка на Денис. — Натъкнах се на това и предположих, че ще ти хареса.

Лицето му засия като на десетгодишно дете, току-що открило под елхата ново колело. Блясъкът в очите му не изчезна и след като извади шала.

— Погледни, Чарли. Ще ми държи топло, когато изляза на разходка.

— И ти отива. О, виж! — Майра извади старинния чайник. — Прекрасен е. Теменужки — замърка тя и проследи с пръст малките цветчета, с които бе изрисуван белият порцеланов съд. — Обожавам теменужки.

Тя буквално гукаше над него, както се държат жените около малко, лигавещо се бебе.

— Зная, че обичаш чай, така че...

— Страшно ми харесва. — Майра се изправи, втурна се към Ив и я целуна по двете бузи. — Благодаря ти.

— Няма за какво.

— Мисля да изпробвам подаръка си още сега. Ще се поразходя. — Денис стана, наведе се и докосна брадичката на Ив. — Ти си добро

момиче и разумна жена. Поговори с Чарли.

— Не исках да го гоня — каза Ив, след като Денис излезе от стаята.

— Не си го изгонила. Колкото и да е разсеян, умът му сече като бръснач, и веднага се досети, че е най-добре да ни остави насаме. Ще отвориш ли подаръка си?

Майра взе една кутия от подноса и ѝ я подаде.

— Красиво е.

Ив никога не знаеше какво да каже в такъв момент, но реши, че това е уместно, докато разглеждаше пакета на сребристи и златисти шарки, вързан с червена панделка.

Нямаше представа какво е... нещо кръгло, с гравирани символи и малки проблясващи камъчета. Висеше на верижка, и най-напред предположи, че е някакъв медальон, въпреки че дискът бе по-голям от дланта ѝ.

— Спокойно — засмя се Майра. — Не е бижу. Никой не може да се състезава с Рурк в това отношение. Светлоотразител, който би могла да окачиш на прозореца, може би в кабинета си.

— Красиво е — повтори Ив и се вгледа по-отблизо в символите. — Келтски? Като на венчалната ми халка?

— Да. Но дъщеря ми казва, че символът на халката ти е за закрила. А тези, както и камъчетата, носят душевен мир. Благословен е от нея, надявам се, да нямаш нищо против.

— Кажи ѝ, че оценявам жеста. Благодаря, ще го окача на прозореца в кабинета си. Може би ще ми помага.

— Не можеш да си починеш и по празниците, а?

Рурк бе казал на Майра с какво е заета Ив следобед.

— Не зная. — Ив отново огледа диска и прокара пръст по него. — Мисля, че се предадох на самосъжаление преди малко, когато Денис сложи ръка на рамото ми. Стоях до него, гледах елхата и се наслаждавах на уханията в къщата, на светлините. Само за миг ми хрумна, че ако някога бях имала до себе си човек като него... Е, просто няхах. Това е.

— Причината е в системата, не в теб.

Ив вдигна поглед и отново възвърна увереността си.

— Каквото и да е било, вече е минало. Сега Труди Ломбард е мъртва, а не желях смъртта ѝ. Наложил се партньорката ми да подложи

съпруга ми на разпит. Трябва да съм подготвена да отговарям на лични въпроси и да впиша отговорите в доклада, ако имат връзка с разследването. Трябва да се върна към спомените си за нея, защото биха ми помогнали да разбера що за човек е убиецът ѝ. А ако някой ме бе попитал само преди няколко дни, трудно бих си спомнила дори името ѝ. Ще издържа — разпалено продължи Ив. — Свикнала съм да потискам тези спомени и мразя да изниква нещо, което да ги събужда и да ме връхлитат. Защото тя не означава нищо за мен, за човека, който съм сега.

— Разбира се, че означава. Всеки, който е бил част от живота ти, е изиграл роля за оформянето ти като личност. — Гласът на Майра бе нежен като музиката, която се носеше във въздуха, и същевременно нетрепващ като стомана. — Превъзможваш онова, което са ти причинили хора като нея. Не си имала подкрепата на Денис Майра, бог да го благослови. Не си имала сигурността на дом и семейство. Сблъскала си се с пречки, болка и ужас. И си ги превъзможнала. Това е твоят дар от съдбата, Ив, и твоето бреме.

— Изпаднах в паника, когато я видях в кабинета си. Просто рухнах.

— Но си се съвзела и си продължила напред.

Ив наведе глава назад. Рурк отново се оказа прав. Бе имала нужда да дойде тук и да излее душата си пред човек, на когото има доверие.

— Тя ме накара да се разтреперя, да обезумея от страх. Сякаш само с появата си можеше да ме върне обратно в онези дни. А дори не е търсила мен. Ако не бях свързана с Рурк, дори не би се сетила за мен. Защо тогава това ме измъчва така?

Затвори очи.

— Защото не е възможно да забравиш дори човек, когото ненавиждаш.

— Мисля, че си права. Не би дошла тук. Не би могла да изкопчи много от едно ченге, ако то не е съпруга на милиардер. — Погледът на Ив издаде удивление. — Той притежава милиарди. Замисляла ли си се някога за това?

— А ти?

— Понякога в моменти като този ми е трудно да го проумея. Дори не знам за колко нули се касае, защото умът ми се замъглява. Не

зная и каква е първата цифра, защото, щом след нея следват много нули, просто няма значение. Тя се е опитала да го изнудва.

— Да, той ми разказа в общи линии. Сигурна съм, че е намерил разумен изход от положението. Ти би ли поискала да ѝ плати, за да ви остави на мира?

— Не. — Очите на Ив гневно засвяткаха. — Нито цент от милиардите си. Тя ми втълпяваше, че майка ми и баща ми са ме захвърлили, защото съм твърде лоша и глупава и не си е струвало да се грижат за мен.

Майра повдигна чашата си с вино и отпи глътка, за да овладее собствения си гняв.

— Не е трябвало да получава одобрение. Знаеш това.

— Беше хитра. Като погледна назад, виждам, че е имала страхотната способност да крои интриги и да постига целите си. Изиграла е системата, възползвайки се от силните и слабите ѝ страни. Ти си специалистът, но мисля, че Труди сама си вярваше. Човек трябва да повярва в една лъжа, за да живее в нея и да успее да накара другите да виждат нещата по желания от него начин.

— Доста вероятно — съгласи се Майра. — Щом е живяла така толкова дълго време.

— Вярвала е, че заслужава парите, че се е трудила за тях. Вярвала е, че с усилия и жертви ми е осигурила дом, просто от човештина, така че защо да не поиска нещо, в името на доброто старо време? Била е ловък играч — каза Ив почти на себе си. — Може би се е опитала да изиграе някого твърде жестоко. Не зная.

— Можеш да се откажеш от това разследване. Може би дори ще те помолят да се оттеглиш.

— Няма да го направя. Вече взех решение. Ще стоя настрана, когато се налага, но ще го доведа докрай. Важно е.

— Съгласна съм. Изненадана ли си? — попита Майра, срещайки учудения поглед на Ив. — Тя те кара да се чувстваш безпомощна и безполезна, глупава и празна. Знаеш, че не е така, но изпитваш нужда да го почувстваш и докажеш, като вземеш активно участие в разкриването на истината. Ще го кажа на командир Уитни.

— Твоята дума има тежест. Благодаря.

Когато прекрачи прага на дома си, Съмърсет стърчеше като кацнал гарван във фоайето с дебелия Галахад в краката. По блясъка в малките му очи позна, че я е очаквал с нетърпение.

— Не мога да скрия изненадата си — бавно каза той, навярно имитирайки провлачен говор. — Излизаш за няколко часа и се прибиращ, осмелявам се да кажа, в приличен вид, без нищо скъсано и кръв по дрехите. Забележителен подвиг.

— А аз не мога да скрия изненадата си, че все още никой не те е направил на пихтия само заради грозната ти физиономия. Но денят не е свършил и двамата имаме време.

Преметна мантията си върху парапета, само защото знаеше, че няма да се сблъска с ничие неодобрение, и тръгна нагоре по стълбите. Обичайната размяна на злобни забележки донякъде я накара да се почувства по-добре. Това ѝ бе нужно, за да прогони печалното лице на Боби от мислите си за известно време.

Влезе направо в кабинета си. Бе решила да си създаде резервен щаб, в случай че командир Уитни забрани на нея и Майра да участват в официалното разследване. Ако получеше нареждане да се оттегли, възнамеряваше да продължи работата си по случая в извънработно време.

Включи видеотелефона си, за да се свърже с Морис.

— Ще намина сутринта — каза му тя. — Ще има ли изненади за мен?

— Ударът в тила е причинил смъртта, бил е нанесен тридесет часа след другите наранявания. Макар те да са значително по-леки, според мен са причинени със същото оръжие.

— Някакви открития във връзка с него?

— В раните на главата имаше влакна. Ще ги изпратя на нашия приятел Дикхед в лабораторията. Първото ми предположение е платнен чувал, натъпкан с нещо. Резултатът от токсикологичното изследване е положителен за законно продавани болкоуспокояващи. Стандартни таблетки. Взела е една по-малко от час преди смъртта си и я е погълнала с хубаво „Шабле“.

— Да, в стаята ѝ имаше бутилка от него и шишенце болкоуспокояващи на масичката до леглото.

— Хапнала е супа, пилешки бульон и соеви спагети около осем, а малко преди полунощ сандвич с крехко месо. Почерпила се е със

замразен шоколадов десерт и е пийнала още вино с късната си вечеря. В часа на смъртта е била приятно замаяна от виното и таблетките.

— Добре, благодаря. Ще се видим утре сутринта.

— Далас, интересен ли ти се струва фактът, че през последните, бих казал, дванадесет години се е подложила на няколко пластични операции? На лицето и тялото, изглаждане и изпъване. Нищо драстично, но доста работа, при това добре свършена.

— Винаги е интересно да узнаеш нещо за навиците на покойните. Благодаря.

След разговора Ив се облегна назад и се загледа в тавана.

„Значи е пострадала в петък, след посещенията си в кабинета на Рурк. Не казва на сина си и снаха си, поне според показанията им, нито пък съобщава в полицията. Вместо това се затваря в стаята си и се утешава с таблетки, вино и скромна храна.“

Или бе оставила прозореца отворен, или го бе отворила на убиеца си.

Но защо би го направила, след като предния ден си е изпатил от него? Къде изчезва страхът ѝ, гневът ѝ? Какво става с инстинкта ѝ за самосъхранение?

Жена, разигравала институциите повече от десетилетие, със сигурност имаше силно развити инстинкти за оцеляване.

Дори измъчвана от болки, защо да стои сама в стаята си, когато някой я е наранил и очевидно би могъл да го стори отново? Особено когато близките ѝ са през няколко врати.

Освен ако тези близки не са хората, което са я наранили. „Възможно е — каза си Ив. — Но ако е така, защо е останала в хотела, където толкова лесно биха могли да дойдат при нея и да я наранят?“

Вдигна поглед, когато Рурк влезе от своя кабинет в съседство.

— Някой ти нанася побой — продължи да разсъждава тя на глас, — но не искаш да забъркваш ченгетата.

— Определено.

— Добре, това разбирам. Не казваш на сина си?

— Все още нямам такъв. — Той седна на ръба на бюрото ѝ. — Но гордостта ми би ме възпряла.

— Това е мъжки модел на мислене. Мисли като жена.

— Доста трудно за мен — усмихна се Рурк. — Ти защо не опиташ?

— Ако мисля като тази жена, веднага бих се разхленчила пред първия човек, готов да ме изслуша. Но не го е направила, което ме изправя пред две вероятности.

— Номер едно — не може да каже на сина си, защото именно той я е използвал като боксова круша.

— Номер едно — съгласи се Ив. — Но не се връзва със спомените ми за взаимоотношенията им. Ако по-късно са се влошили, защо е останала в стаята си, където лесно би могъл отново да се добере до нея?

Рурк повдигна статуетката на богиня, символ на майчинството, от бюрото ѝ и нехайно заигра с нея, докато говореше.

— И двамата знаем, че отношенията между хората са непредвидими. Възможно е често да я е налагал. Свикнала е, и дори не ѝ е хрумвало да каже на някого или да изчезне.

— Да не забравяме снахата. Тя няма никакви белези, никакви типични признаци на домашно насилие. Мъж, който удря мамчето, неизбежно би подмятал и малката женичка като брашнен чувал. Според мен не се връзва.

— Ако изключиш тази вероятност — той остави статуетката обратно на мястото ѝ, — каква е другата?

— Не е искала никой да узнае. Не от гордост, а за да не провали замисъла си. Било е предпазна мярка. Имала е план, лично свой. — „Да — помисли си Ив, — тази ми харесва доста повече.“ — Но няма обяснение защо е изпила голямо количество вино, взела е болкоуспокояващи и е пострадала. — Сложи снимка на лицето на Труди в близък план върху купчината. — Според мен това не говори за страх. Ако се е страхувала, би използвала сина си като щит и би залостила здраво вратите или пък би избягала. Не е направила нито едно от тези неща. Защо се е страхувала?

— Има хора, които изпитват удоволствие от болката.

Ив поклати глава.

— Да, вярно е. Но тя обичаше да я гледят. „Напълни ми ваната.“ „Донеси ми закуска.“ Ползвала е ваната и според предварителния доклад на оперативния екип, в нея е имало следи от кръв, както и в канала. Значи се е измила след побоя. — „Липсващи кърпи“, спомни си Ив и отново отбеляза това. — Стояла е с гръб към убиеца. Смъртоносният удар е бил нанесен в тила. Не се е страхувала.

— Някой, когото познава и му има доверие, което се оказва грешка.

— Човек не би изпитвал доверие към някого, който го е пребил предишния ден. — Любов, може би. Знаеше, че има подобни случаи. Но доверието бе нещо различно. — Морис смята, че всички рани и синини са причинени с едно и също оръжие, но по различно време и вероятно от две различни ръце. Имаш ли запис от охранителните камери на сградата?

— Да, копие. Дадох оригинала на Фийни.

— Искам да го видя.

Рурк извади диска от джоба си.

— Досетих се, че ще го поискаш. — Пъхна го и изрече командата за включване на стенния екран. — Всяка нейна стъпка е запечатана тук — каза той, докато Ив гледаше как Труди влиза в сградата на Рурк, прекосява огромното мраморно фоайе, продължава покрай екрани с анимации, реки от цветя и искрящи водоскоци и стига до информацията, откъдето се осъществяваше връзката с офисите.

Бе забелязала този неин костюм в гардероба в хотелската ѝ стая, старателно закачен. Обувките също бяха прибрани там. Очевидно не е била със същия тоалет по време на побоя.

— Направила е предварително проучване — замислено каза Ив. — Никакво губене на време, никакво лутане.

— На информацията е адски убедителна, както виждаш. „Не, нямам уговорка, но господинът ще пожелае да ме види“, и така нататък. Изглежда уверена, приветлива, сякаш е у дома си. Много е добра.

— Както и да е, качила се е горе.

— Обадиха се, свързаха се с мен чрез Каро, която ми предаде молбата ѝ. Наредих да я накарат да почака малко. И аз съм добър. Това не ѝ харесва, както личи от напрегнатия израз на лицето ѝ, но сяда във фоайето. Ако не искаш да гледаш как нервно преплита пръсти през следващите минути, можеш да прескочиш тази част.

Ив го направи и намали оборотите, когато към Труди се приближи млада жена.

— Каро, която си знае работата, изпрати своя помощничка да я придружи с един от асансьорите за посетители. Когато стигат до моя етаж, я привежда през преходните помещения, разхожда я из

коридорите и когато пристига, е, налага се да почака още. Аз съм зает човек, нали?

— Впечатлена е — отбеляза Ив. — Кой не би бил? Толкова много пространство, стъкло, произведения на изкуството и хора, готови да изпълнят всяко твое нареждане. Забележително.

— Ето, най-сетне Каро идва при нея, за да я доведе при мен. После Каро излиза, затваря вратите и следва краткият ни разговор на четири очи.

Ив превъртя диска напред, прескачайки дванадесетте минути, преди Труди забързано да излезе от кабинета му.

„Това вече е страх“, помисли си Ив, когато видя уплахата в очите и бързата, почти подтичваща походка.

— Малко се ядоса — каза Рурк с широка усмивка.

Ив не каза нищо, проследявайки придвижването на Труди и придружителката ѝ до изхода на сградата.

— Невредима, както виждаш, а къде е отишла след това, не мога да кажа.

— Не се е бояла от убиеца си. — Ив срещна погледа му. — Но се е страхувала от теб.

Протегна ръце напред, с дланите нагоре.

— С пръст не съм я докоснал.

— Не е било нужно — отвърна Ив. — Вече си оневинен. Сигурно имаш запис и от кабинета си.

Той повдигна рамене.

— Какво значение има?

— Не си го дал на Фийни, на полицията.

— Това е нещо твърде лично.

Ив плахо си пое дъх.

— А ако бъдеш притиснат?

— Тогава ще го дам на теб и сама ще решиш дали може да има полза от него. Не съм казал нищо, от което да се срамувам, но съдържа лични неща за теб. Принадлежи на нас, за бога, имаме право да го запазим за себе си.

— Ако се окаже важен за разследването...

— Не е. По дяволите, Ив, приеми думата ми и престани! Нима мислиш, че аз съм я пречукал?

— Не. Но зная, че би го направил. Зная, че дълбоко в себе си си изпитал желание.

— Грешаш. — Рурк се подпря с ръце на бюрото и се наведе напред, докато погледите им се срещнаха. Неговият бе студен като арктически лед. — Ако исках да я очистя, не бих пропуснал удоволствието да видя с очите си как умира. За такъв човек си се омъжила, никога не съм се преструвал. Трябва да се примириш.

Той изправи гръб, обърна се и тръгна към вратата.

— Рурк...

Когато той погледна назад, Ив бе закрила очи. Тази гледка трогна сърцето му, въпреки че гневът и гордостта изгаряха гърлото му.

— Зная за кого съм се омъжила. — Ив отмести ръце и погледът ѝ бе мрачен, но ясен. — Прав си, би го извършил сам. Фактът, че си способен на това заради мен... но не би го направил, отново заради мен, понякога ме кара да потръпвам.

— Обичам те безумно. За мен това е разтърсващ факт.

— Тя ми внушаваше страх, както навярно кучето се страхува от ботуша, който го сритва отново и отново. Дори не е човешки страх, а нещо първично, нещо по-... животинско. Не зная как да го опиша.

— Вече го направи.

— Залагаше на това, използваше го и ме държеше в страх, който стана постоянен. Постигна го без ботуш. Успя, като изопачи всичко в мен, докато не остана нищо друго, освен този страх. Докато, кълна се, исках да се самоубия, само за да се избавя от него.

— Но вместо да го направиш, си избягала. Измъкнала си се и си постигнала повече, отколкото човек би очаквал.

— Всичко това ме кара да си спомням какво е да се чувстваш изцяло във властта на страха. — Учестеното ѝ дишане издаде, че спомените са твърде ясни в съзнанието ѝ. — Трябва да разнищя случая, Рурк. Да сложа край веднъж завинаги. Не бих се справила, ако ти не си до мен.

Той се върна и хвана ръката ѝ.

— Никога няма да съм далеч.

— Помогни ми. Моля те. Ще ми помогнеш ли?

— Какво ти е нужно?

— Трябва да изгледам записа от кабинета ти. — Ив притисна ръката му. — Не е проява на недоверие към теб. Искам да проникна в

съзнанието ѝ, да разбере какво си е мислила, какво е чувствала, когато си е тръгнала. Само няколко часа по-късно е била пребита. Къде е отишла? При кого? Може би това ще ми помогне да открия.

— Добре тогава, но няма да добавиш този запис към материалите за разследването. Искам да ми дадеш дума.

— Имаш я.

Рурк отскочи до кабинета си. Когато се върна, ѝ подаде нов, лъскав диск.

— Има и аудиозапис.

Ив кимна и пусна диска. Изгледа и изслуша разговора.

Познаваше всяка негова гримаса и нотка в гласа му и все пак лицето и тонът му повече от думите му я накараха да настръхне.

Щом записът свърши, тя извади диска и му го подаде.

— Истинско чудо е, че не се е подмокрила и не е съсипала скъпия ти стол и килим.

— Би си струвало.

Ив стана и закрачи из стаята.

— Явно е имала съучастник. Но ако е бил Боби... нищо от информацията, с която разполагам за него, не се връзва с това. Само определен тип човек би ударил майка си. Не ми се вярва да е той. Някой друг.

— Беше привлекателна жена. Любовник може би.

— Логично. Любовниците имат слава на побойници, използващи юмруци или оръжия. Била е изплашена до смърт и може би ѝ се е искало да зареже целия план и да се върне в Тексас. Това го е ядосало. Имала е задача, работа, която е трябвало да свърши, а не се е справила. Напердашил я е, за да ѝ напомни какъв е залогът. Следващия път я заварва полупияна и хленчеща. „Искам да си отида у дома. Не искам повече да оставам тук, да зарежем този план.“ Той отново се ядосва и я убива.

— Логично.

„Да, логично“, помисли си тя. Но поклати глава.

— Не ми харесва. Тя не се предаваше така лесно. Освен това ти само си я заплашил, а той я е наранил. Може би е била раздвоена между страха и болката. Но не е избягала нито от едното, нито от другото. А защо да я убива? — Тръсна ръце. — Вместо да почака, докато се успокои. Ако е мъртва, всичко се проваля.

— Загубил е контрол.

Ив мислено се върна на местопрестъплението.

— Не е станало случайно. Три удара. Три съзнателно нанесени удара. Ако е загубил контрол, под влияние на алкохол, наркотици или просто неудържим гняв, би я пребил и размазал физиономията ѝ. Дълго би я подмятал из стаята, но не го е направил. Ударил я е по тила и е избягал.

Ив раздвижи рамене.

— Трябва да събера всичко това на едно място.

— Е, нека първо вечеряме.

9.

Ив хапна, защото иначе Рурк не би я оставил на мира. Механичното зареждане на тялото с гориво ѝ даде още време за размисъл. Пред нея имаше чаша вино, от което тя отпиваше с неохота, сякаш е лекарство.

Остави стенния екран включен, за да прегледа събраната информация. Нови сведения за вече познатите играчи и онези, чиито роли ѝ бяха известни засега. Самата Трудити, Боби, Зейна и партньорът на Боби, Дензъл К. Ийстън.

Финансовото им състояние изглеждаше стабилно, ако не забележително. Ийстън бе завършил заедно с Боби същия колеж. Беше женен, с едно дете.

Порицание за непристойно поведение в последния курс. Иначе никакви криминални провинения.

Все пак изглеждаше подходящ кандидат за съучастник на Трудити или за любовник. Кой би имал по-безпроблемен достъп до лична и професионална информация, ако не бизнес партньорът на сина ѝ?

Лесно би могъл да обясни пътуването си до Ню Йорк. Казва на съпругата си, че се налага да замине за няколко дни, за да сключи сделка.

Убиецът определено се бе погрижил за всички подробности. Беше се сетил да вземе видеотелефона на Трудити, да донесе оръжието или да използва нещо, което е било под ръка, а после да го отнесе със себе си.

Човек с избухлив нрав би могъл да убие някого с два силни удара в тила. Но начинът, по който бяха нанесени ударите, не издаваше ярост, а ясна цел.

Каква?

— Защо не споделиш мислите си? — предложи Рурк и повдигна чашата си към нея. — Може да е от полза.

— Въртя се в омагьосан кръг. Трябва отново да видя трупа, да поговоря с Боби и жена му и да узная нещо повече за този бизнес

партньор Дензъл Ийстън. Както и да разбере дали жертвата е имала любовници или близки приятели. Оперативните работници не откриха почти нищо важно. Безброй отпечатыци — на жертвата, сина ѝ, снаха ѝ и камериерката. Няколко други, които се оказаха на предишни обитатели на стаята, отдавна прибрали се по домовете си и със солидно алиби. Никакви следи по площадката за евакуация и аварийната стълба. Само кръв и размазани птичи лайна.

— Приятна гледка.

— Малко кръв в канала за източване на водата от ваната. Бих се обзаложила, че е на жертвата.

— Това означава, че убиецът не се е измил на местопрестъплението или е забърсал нещата, които е докосвал, или е бил добре екипиран. Можем да говорим за старателна подготовка.

— Може би е бил подготвен, а може би е знаел как да се възползва от удалата се възможност. — Ив дълго мълча. — Нямам никакво чувство.

— Какво чувство би очаквала да имаш?

— Свикнала съм да се доверявам на интуицията си. Тревожа се, че няма да съм обективна, защото съм я познавала, но това не е проблем. Не чувствам... предполагам, че бих могла да го нарека връзка. Винаги се чувствам свързана с жертвите по някакъв начин. Познавах я, а не изпитвам нищо. Преди два дни участвах в остъргването на останките на двама души от тротоара. Тъбс — Макс Лорънс, с костюма на Дядо Коледа, и Лио Джейкърс, съпруг и баща. Майките им не биха ги познали — продължи тя. — Не ги познавах, но изпитах... жалост и гняв. Би трябвало да се отърся от тези чувства. Болката и гневът не биха помогнали нито на жертвите, нито на разследването. Но ме движат. Ако успея да се вкопча в тях, те ми дават сили да продължа. А сега не ги изпитвам. Не мога да се вкопча в нещо, което нямам.

— Защо мислиш, че би трябвало да чувстваш нещо?

Ив рязко вдигна глава.

— Защото...

— Защото тя е мъртва? И със смъртта си е заслужила съжалението и гнева ти? Защо? Тя се е отнасяла към теб като хищник към плячката си, злоупотребявала е със страданията на едно дете. И на колко други, Ив? Задавала ли си си този въпрос?

Тя усещаше парене в гърлото. Осъзна, че неговият гняв го засилва. Не онзи, който самата тя изпитваше.

— Да, да, замисляла съм се. Замисляла съм се и дали, щом не чувствам нищо, не трябва да се откажа. Но не мога, защото ако загърбя нечия насилствена смърт дори веднъж, това би означавало, че съм загубила част от човешката си същност.

— Тогава този път разчитай на друга движеща сила. — Рурк протегна ръка и плъзна пръсти по нейната. — На любопитството си. Кой, защо и как? Искаш да узнаеш, нали?

— Да. — Ив отново се загледа в екрана. — Искам.

— Нека това ти бъде достатъчно. Само този път.

— Мисля, че нямам друг избор.

Ив подреди събраните материали, отново прегледа записките си и всичката информация. Когато видеотелефонът звънна, тя погледна дисплея, а после Рурк.

— Боби е. Ало — каза тя.

— Извинявай, че те търся у дома, при това толкова късно. Обажда се Боби Ломбард.

— Не се безпокой. Какъв е проблемът?

„Освен че майка ти е мъртва — помисли си тя — и че самият ти изглеждаш почти като призрак.“

— Искам да попитам дали можем да се преместим. Имам предвид, в друг хотел. — Той прокара пръсти през късите си пепеляворуси коси. — Трудно ни е... да останем тук, само на няколко крачки от... Трудно е.

— Реши ли къде ще отседнете?

— Не. Позвъних на две места. Всичко е заето, Коледа е. Но Зейна каза, че може би не е редно да се местим, за което не се бях сетил. Затова реших да попитам.

— Почакай. — Ив включи телефона на режим „изчакване“. — Нали видя в каква стая са настанени? Имаш ли нещо от същата категория, със свободни места за няколко дни?

— Винаги може да се намери.

— Благодаря. — Ив смени режима. — Слушай, Боби, мога да ви намеря стая от утре. Ако издържите още една нощ, сутринта ще ви

прехвърлим в друг хотел.

— Много мило от твоя страна. Извинявай, че те притеснявам. В момента не мога да мисля трезво.

— Нали ще издържите и тази нощ?

— Да, да. — Боби сложи ръка над очите си. — Не зная какво би трябвало да направим.

— Просто стойте там. С партньорката ми ще дойдем утре сутринта. Около осем. Ще поговорим отново и после ще се преместите.

— Добре. Благодаря. Добре. Ще ми се обадиш ли, ако узнаеш нещо ново за... нещо повече?

— Утре сутринта, Боби.

— Да — въздъхна той. — До утре. Извинявай.

— Няма проблем.

Когато тя затвори, Рурк застана зад стола ѝ и сложи ръце на раменете ѝ.

— Не си загубила способността си да изпитваш съчувствие — прошепна той.

Ив очакваше да сънува и да я преследват кошмари. Но те останаха само сенки, които не приеха ясна форма. Два пъти се буди, напрегната и готова за битка, която така и не се състоя. На сутринта, изтощена и раздразнителна, се опита да надвие умората с ободряващ душ и силно кафе.

Накрая взе защитната екипировка и нарами оръжието си. „Действай“, каза си тя. Ако почувстваше празнота, просто щеше да я запълни с работа.

Рурк влезе при нея, вече облечен с костюм. Зашеметяващите му сини очи издаваха разбиране и загриженост. Преди време не бе имала нищо друго, освен работата си и онази празнота.

А сега имаше него.

— Помислих, че е дошъл краят на света. — Ив отпи глътка от второто си сутрешно кафе. — Не те заварих тук да преглеждаш финансите си, когато станах.

— Свърших тази работа в кабинета си, така че светът е в безопасност. Можеш да бъдеш спокойна. — Той ѝ подаде листче от

бележник. — Погрижих се и за това оттам. Среден етаж, хотел „Биг Епъл“. Дано ги устройва.

— Благодаря.

Ив пхна листчето в джоба си, а той наклони глава и я изглежда изпитателно.

— Не изглеждаш отпочинала.

— Ако бях момиче, подобна забележка би ме вбесила. Поне така мисля.

Рурк се усмихна, приближи се и докосна устните ѝ със своите.

— И двамата имаме късмет, че си жена. — Потърка буза в нейната. — Коледа чука на вратата.

— Зная. Мирисът на борова гора от огромната елха, която си довякъл, ми го напомня.

Той прие думите ѝ с усмивка.

— Забавно беше да закачим играчките, нали?

— Да, хареса ми. По-забавно беше да те чукам до забрава под елхата.

— Беше чудесен завършек. — Той се отдръпна назад и плъзна палци под очите ѝ. — Не обичам да виждам сенки тук.

— Закупил си цялата територия, баровец. Заедно с тях.

— Искам да ви поканя на романтична вечеря, лейтенант, след като плановите ни за неделната вечер се провалиха.

— Изречеш ли съдбовното „да“, край на романтичните вечери. Не е ли това свещен закон за брака?

— Пропуснала си да прочетеш бележката с дребен шрифт. „С изключение на Коледа и специални случаи.“ Само двамата, в приемната. Ще отворим подаръците, ще пийнем нещо за коледно настроение и отново ще се чукаме до забрава.

— Ще има ли сладки?

— Разбира се.

— Съгласна съм. Трябва да тръгвам. — Тя му подаде чашата с кафе. — Пийбоди ще ме чака на местопрестъплението. — Сграбчи косите му, рязко ги дръпна и шумно го целуна. — Чао.

Реши, че той ѝ действа по-ободряващо от горещ душ и силно кафе. Беше ѝ останало още едно неизползвано средство за зареждане с енергия.

Тичешком слезе по стълбите, грабна мантото си от парапета и докато го намяташе, поздрави Съмърсет с ослепителна усмивка.

— Току-що измислих какво да ти подаря за Коледа. Чисто нов лъскав бастун, който да завреш в задника си. Онзи, който си глътнал преди двадесет години, вече е остарял.

Усмивката ѝ не изчезна, докато вървеше към колата си. Трябваше да признае, че въпреки неспокойния сън, не се чувстваше никак зле.

Пийбоди сновеше напред-назад по тротоара пред хотела, когато Ив паркира. Походката ѝ издаде, че или се опитва да изгори калории, или умира от студ — което бе невъзможно, защото носеше дълъг вълнен шал, увит няколко пъти около врата ѝ — или е бясна.

Един поглед към лицето на партньорката бе достатъчен на Ив, за да се спре на третата възможност.

— Какво е това? — попита тя.

— Кое?

— Нещото, с което си се омотала. Да повикам ли службата за борба с буболечки?

— Просто шал. Баба ми го е изтъкала, изпрати ми го и ми каза да го отворя веднага. Така и направих.

Ив присви устни и се вгледа в зигзагообразните червени и зелени шарки.

— Много е шик.

— Топли и е красив, а зимата е люта, нали?

— Безспорно. Все пак да повикам ли службата за изтребване на вредни насекоми за бръмбара, който е влязъл в главата ти, или бръмченето му ти доставя удоволствие?

— Той е откачалник. Кръгъл идиот. Как можах да се обвържа с такъв олигофрен?

— Не питай мен. — Ив протегна ръка. — Не питай мен.

— Нима съм виновна, че изпаднахме в бюджетна криза? Не — заяви Пийбоди и размаха пръст пред лицето ѝ. — Нима имам някаква вина, че тъпите му роднини живеят в тъпата Шотландия? Не мисля. Какво от това, че сме прекарвали скапания Ден на благодарността с моето семейство? — Вятърът развя размотания шал, когато Пийбоди

тръсна ръце. — Защо не дойдат да живеят в Съединените американски щати?

— Не зная — тихо каза Ив, взирайки се в святкащите очи на партньорката си. — Доста хора са.

— Наясно са, че ще е по-добре за тях. Но не мога дори нехайно да спомена, че предпочитам да си останем у дома за Коледа. Първата ни Коледа, откакто сме двойка, а както е тръгнало, и последната. Шибан тъпак! Какво зяпаш? — обърна се тя към минувач, който погледна към нея. — Да, върви си по пътя. Скапаняк.

— Човекът, когото наричаш „скапаняк“, е невинен гражданин. Един от онези скапаняци, които си положила клетва да защитаваш.

— Всички мъже са скапаняци. Всичките до един. Нарече ме „егоистка“! Каза, че не съм била готова да споделям всичко с него. Пълни глупости. Нали му позволявам да носи моите обици? Нали...

— Ако носи още нещо твое, не искам да зная. Нямаме време, Пийбоди.

— Е, не съм нито егоистка, нито глупачка. Щом за него е толкова важно да пече проклетите си кестени в Шотландия, да отива сам. Мамка му! Не познавам онези хора.

Очите ѝ се насълзиха и сърцето на Ив се сви.

— Не, не, не. Няма да плачеш, докато си на работа. Няма да плачеш на тротоара пред местопрестъпление, за бога.

— Родителите му и цялата фамилия. Братовчедката Шийла. Знаеш ли, че не престава да говори за нея? Не мога просто да им се натреса. Все още имам килограми за сваляне и не съм приключила с процедурите за стягане на порите... които в момента са зинали като лунни кратери. Освен това, ако дам пари за самолетен билет, цял месец ще бъдем на червено. Трябва да си останем у дома. Защо да не прекараме празниците вкъщи?

— Не зная. Не зная. Може би защото скоро сте гостували на твоите близки, а...

— Но той познава родителите ми, нали?

Ив забеляза, че в кафявите ѝ очи отново напират сълзи, но и яростта гори в тях като пламък.

— Бях го запознала с родителите си. Не го заведох, без да знае какво да очаква. Освен това моето семейство е различно.

Ив знаеше, че е грешка да попита, но думите просто се изтръгнаха от устата ѝ:

— Откъде знаеш?

— Защото е моето семейство. Не че не искам да се запозная с неговото. Но се налага да отида в чужда страна и да ям... агнешки дреболии или нещо подобно. Отвратително.

— Да, не се и съмнявам, че онзи специалитет със соево сирене е бил страхотна изненада в Деня на благодарността.

Проницателните очи на Пийбоди се присвиха до малки процепи и ѝ хвърлиха убийствен поглед.

— На чия страна си?

— На ничия. Неутрална съм. Като... коя държава беше, Швейцария. Ще започнем ли работа най-сетне?

— Той спа на дивана — каза Пийбоди с треперещ глас. — А когато станах, беше излязъл.

Ив въздъхна дълбоко.

— В колко часа започва смяната му?

— В осем, като моята.

Ив извади видеотелефона си и се свърза с електронния отдел.

— Не! — Пийбоди панически заподскача по тротоара. — Не искам да узнае, че се тревожа за него.

— Млъкни. Лейтенант Далас е. Сержант, там ли е детектив Макнаб? — Когато получи потвърждение, Ив кимна. — Благодаря, това е. — Затвори. — На работа е. Както и ние.

— Копеле. — Сълзите на Пийбоди пресъхнаха и очите ѝ добиха смразяващ израз. Стисна устни така силно, че те изглеждаха тънки като острие. — Спокойно отива на работа.

— Господи! Мили боже! Главата ми ще се пръсне. — Ив притисна слепоочията си за миг. — Е, добре. Щях да направя това по-късно. — Извади от джоба си малка опакова на кутийка. — Вземи го сега.

— Коледен подарък за мен? Добре. Но просто не съм в настроение за...

— Отвори проклетия пакет или ще те убия на място.

— Разбрано! Отварям го. — Разкъса хартията, припряно я пхна в джоба си и повдигна капака. — Кодова карта.

— Точно така. Когато пристигнете в чуждата страна, на летището ще ви чака лимузина. Уредено е и друго — отиване и връщане за двама с една от частните совалки на Рурк. Весела Коледа, по дяволите. Прави с него каквото искаш.

— Аз... ти... една от совалките? Безплатно? — Бузите на Пийбоди поруменияха. — И... лимузина, когато пристигнем? Толкова е... Твърде скъп подарък.

— Дано си доволна. Тръгваме ли?

— Далас!

— Не, не, никакви прегръдки. О, мамка му! — промърмори Ив, когато Пийбоди обви ръце около нея и я притисна. — На работа сме, при това на обществено място. Пусни ме, или се кълна — така ще сритам задника ти, че трите излишни килограма ще се озоват в Трентън.

Отговорът на Пийбоди бе приглушено подсмърчане до рамото ѝ.

— Ако изцапаш мантото ми със сополи, ще те удуша с този шал, след като те сритам.

— Не мога да повярвам! Не мога да повярвам! — Все още подсмърчайки, Пийбоди се отдръпна назад. — Това е върхът. Благодаря. О, господи, благодаря!

— Да, да, да...

— В такъв случай мисля, че трябва да отида. — Пийбоди се загледа в кутийката. — Парите бяха главният ми довод... единственият разумен. Щом главният проблем отпада... Мили боже!

— Както желаш. — Допреди малко Ив се бе чувствала добре, а сега раздразнението бе предизвикало главоболие, което сковаваше горната част на черепа ѝ. — Какво ще кажеш да се съсредоточим върху убийството поне за няколко минути? Ще го вместиш ли в графика си?

— Да, бих могла. Вече съм по-спокойна. Благодаря, Далас. Наистина съм ти безкрайно благодарна. Господи, няма начин. Трябва да отида.

— Пийбоди — мрачно каза Ив, докато влизаха в сградата, — чашата прелива.

— Почти се избавих от натрапчивите мисли. Само минута още.

На рецепцията стоеше същият андроид. Ив не си направи труда да покаже значката си, а направо тръгна към стълбите, докато Пийбоди

мърмореше под носа си. Нещо за багаж, червен пуловер и два-три излишни килограма.

Не обръщайки внимание на партньорката си, Ив провери лентата за запечатване на местопрестъплението. Когато се увери, че е непокътната, продължи по коридора.

— Щом напуснат стаята, искам да влезе оперативната група. Пълно претърсване — добави тя. — Няма да е излишно.

Боби отвори след второто почукване. Лицето му изглеждаше изпито, сякаш скръбта го бе стопила. От него лъхаше мирис на сапун. Ив забеляза отворената врата на банята зад гърба му и леко запотеното огледало над мивката.

Чуваше се приглушен звук на телевизор, по който репортер цитираше сутрешните заглавия от вестниците.

— Влезте. Помислих, че е Зейна. Че може би е забравила ключа.

— Не е ли тук?

— Излезе да купи кафе и закуски. Трябваше вече да се е върнала. Снощи опаковахме багажа си — каза той, когато Ив погледна към двата куфара до вратата. — Искahме да бъдем готови за тръгване. Бързаеме да напуснем този хотел.

— Да поседнем, Боби. Можем да обсъдим няколко въпроса, преди да дойде Зейна.

— Трябваше вече да е тук. В съобщението си казва, че няма да се забави повече от двадесет минути.

— Съобщение?

— Хм... — Той огледа стаята и разсеяно прокара пръсти през косите си. — Оставила го е на будилника. Така прави. Събудила се рано и решила да отскочи до някаква закусвалня, която видяла на няколко преки, и да купи нещо, за да хапнем заедно, щом пристигнете. Ако ме бе попитала, не бих я пуснал сама след случилото се с мама.

— Може би там има опашка. Каза ли коя е закусвалнята?

— Не запомних.

Той отиде до леглото, вдигна малкия преносим будилник и натисна бутона.

„Добро утро, скъпи. Време е да ставаш. Дрехите ти за днес са в горното чекмедже на тоалетката, нали помниш?

Аз вече станах и не исках да те будя. Зная, че заспа трудно. Ще изтичам да донеса кафе и питки или кексчета. Срамувам се да посрещна приятелката ти, без да има с какво да я почерпя. Трябваше да програмирам нещо на автоготвача. Съжалявам, скъпи. Връщам се след дваайсет минути... ще изтичам до онази закусвалня две преки вдясно. Или вляво. Не мога да се ориентирам в този град. «Дели Делиш». Кафето ще бъде тук, когато излезеш от банята. Обичам те, скъпи.“

Ив забеляза изписания час и погледна Пийбоди.

— Ще отида да я посрещна — каза партньорката й. — Да й помогна.

Ив подкани Боби:

— Седни, Боби. Имам няколко въпроса.

— Добре. — Той се загледа във вратата, която се затвори след Пийбоди. — Зная, че е глупаво да се тревожа. Но тя е в Ню Йорк за първи път. Може би е сбъркала пътя на връщане.

— Пийбоди ще я намери. Боби, откога се познаваш със съдружника си?

— С Ди Кей? От колежа.

— Близки ли сте... в личен план?

— Да, доста. Кумувах на сватбата му, а той на моята. Защо?

— Той познаваше ли се с майка ти?

— Вчера му се обадох. Трябваше да му кажа. — Устните на Боби затрепериха, но се овладя. — Ще ме замества, докато се върна. Каза, че може да дойде, ако имам нужда от него. Не искам да идва. Наближава Коледа, а той има семейство. — Боби закри лицето си с ръце. — Не може да направи нищо. Нищо.

— Какви бяха отношенията му с майка ти?

— Страняха един от друг. — Боби вдигна глава и почти успя да се усмихне. — Различни характери, нали разбираш?

— Обясни ми какво имаш предвид.

— Ами... Ди Кей би могъл да се нарече хазартен тип. Никога не бих поел риска сам, ако той не бе настоявал. Понякога мама бе твърде

критична към хората. Не вярваше, че ще успеем в бизнеса, но ни потръгна.

— Искаш да кажеш, че не са се разбирали?

— През повечето време Ди Кей и Марита стояха далеч от нея. Марита е съпругата му.

— Сещаш ли се за друг човек, с когото не е била в добри отношения?

— Е, мисля, че мама беше общителна жена.

— А хора, с които се е разбирала и е била близка?

— Само аз и Зейна. По-рано ми казваше, че няма нужда от никого, освен мен, но прие Зейна. Както знаеш, отгледала ме е сама. Било е трудно. Лишавала се е от много неща, за да ми осигури приличен дом. Аз съм бил на първо място. Винаги ми го е казвала.

— Зная, че е трудно. А имуществото ѝ? Била е собственик на къщата, нали?

— Добро жилище. Щом синът ѝ е в бизнеса с недвижими имоти, не може да не ѝ уреди хубава къща. Беше се устроила чудесно. През целия си живот е работила здравата и беше внимателна с парите. Пестелива.

— Ти си неин наследник.

Изглежда я с недоумение.

— Предполагам. Никога не сме говорили по въпроса.

— Как се разбираше със Зейна?

— Добре. В началото бе малко напечено. Мама... аз бях единственото, което имаше, и не се зарадва особено, когато се появи Зейна. Нали знаеш какви са майките? — Изведнъж осъзна колко неуместно прозвучаха думите му и се изчерви. — Извинявай, беше глупаво.

— Не се безпокой. Имахте ли проблеми, когато ти се ожени за Зейна?

— Всъщност проблемът бе, че реших да се ожения. Но Зейна я спечели. Станаха... сближиха се.

— Боби, знаеш ли, че майка ти е отишла да се срещне със съпруга ми в петък следобед?

— Със съпруга ти? Защо?

— Поискала е пари. Доста голяма сума.

Боби втренчи поглед в нея и бавно поклати глава.

— Това не може да е истина.

Ив забеляза, че не изглежда шокиран, а само озадачен.

— Знаеш ли за кого съм омъжена?

— Да, разбира се. Имаше толкова много репортажи след онзи скандал с клонингите. Не можех да повярвам, че жената от екрана си ти. Отначало дори не те познах. Мина много време. Но мама те позна. Тя...

— Боби, майка ти е дошла в Ню Йорк с ясна цел. Искала е да се свърже с мен, защото случайно съм съпруга на човек с много пари. Искала е част от тях.

Погледът му остана смаян, но заговори бавно и плахо:

— Не е възможно. Просто не е възможно.

— Истина е и е много вероятно да е имала съучастник, който я е убил, защото не е получила никакви пари. Сигурна съм, че и ти не би се отказал от два милиона долара, Боби.

— Два милиона... Мислиш, че аз съм сторил това с мама? — Той колебливо се изправи. — Че бих наранил майка си? Два милиона долара. — Той потърка слепоочията си. — Пълна лудост. Не знам как можеш да говориш такива неща. Някой е нахълтал през прозореца и е убил майка ми. Оставил я е да лежи на пода. Мислиш, че съм способен да посегна на собствената си кръв? На родната си майка?

Ив не помръдна от мястото си и продължи със сериозен, уверен тон:

— Не мисля, че е нахълтал, Боби. Просто е влязъл. Мисля, че го е познавала. Има други наранявания, получени часове преди смъртта ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

— Раните по лицето и навсякъде по тялото ѝ са били нанесени в петък вечерта. Ако съдя по показанията ти, не си знаел нищо за тях.

— Не знаех. Не може да бъде! — Последните думи се изтръгнаха от гърлото му като писък. — Щеше да ми каже, ако е пострадала. Ако някой я е наранил, не би го крила от мен. За бога, това е лудост!

— Била е бита. Няколко часа след като е излязла от кабинета на съпруга ми, където се е опитала да го изнуди за два милиона. Тръгнала си е с празни ръце. Това ме навежда на мисълта, че е действала в съучастие с някого, който сериозно се е ядосал. Влязла е в кабинета на

Рурк и е поискала два милиона, за да се върне обратно в Тексас и да ме остави на мира. Има видеозапис, Боби.

Лицето му бе преbledняло.

— Може би... може би е помолила за заем. За да ми помогне в бизнеса. Със Зейна мислим за деца. Може би мама... Нищо не разбирам. Говориш, сякаш майка ми е...

— Само ти излагам фактите, Боби. — „Малко жестоко — помисли си тя, — но жестокостта е оправдана, щом целта е да бъде изваден от списъка на заподозрените.“ — Интересувам се на кого е държала достатъчно и е имала достатъчно доверие, за да влезе в комбина с него. Твърдиш, че единствените хора, с които е била близка, сте ти и жена ти.

— Ние със Зейна? Мислиш, че я е убил някой от нас? И сме я оставили да лежи окървавена на пода в някаква хотелска стая? Заради пари? Пари, които дори не са били получени? Или каквото и да било? — каза той и тежко се отпусна на ръба на леглото. — Защо ми причиняваш това?

— Защото някой я е оставил да кърви на пода в хотелската стая, Боби. И мисля, че го е направил заради пари.

— Може би е бил твойт съпруг. — Боби рязко вдигна глава и този път в очите му се четеше гняв. — Може би той е убил майка ми.

— Нима мислиш, че ще ти кажа всичко това, ако имаше и най-малка вероятност да е той? Ако не бях абсолютно сигурна, ако нямаше неоспорими факти в негова полза, как мислиш, че бих постъпила? Отворен прозорец, площадка за евакуация. Неизвестен взломджия, проникнал през прозореца. „Съжалявам за загубата ви“, и това е. Погледни ме. — Ив изчака, докато той задържа поглед върху лицето ѝ. — Бих могла да го направя, Боби. Аз съм ченге. Имам чин и влияние. Бих могла да затворя вратата и никой вече да не надзърне отвъд нея. Но се заех да открия кой е убил майка ти и я е оставил да лежи в локва кръв на пода. Можеш да разчиташ на мен.

— Защо? Нима те е грижа? Ти избяга от нея, след като тя направи толкова много за теб. Ти...

— Знаеш каква е истината, Боби. — Ив сниши гласа си и продължи със спокоен тон: — Знаеш. Беше свидетел.

Боби наведе глава.

— Просто ѝ беше трудно. Трудно е за една жена да отглежда дете съвсем сама, да се опитва да свърже двата края.

— Може би. Ще ти кажа защо правя това, Боби. Заради себе си, а навярно и заради теб. Хлапето, което отмъкваше храна за мен. Но те уверявам, че ако се окаже, че ти си го извършил, ще те затворя в кафеза.

Той изправи гръб и прочисти гърлото си. Изражението и гласът му издаваха непоколебимост.

— Не съм убил майка си. Никога в живота си не съм вдигнал ръка срещу нея. Ако е дошла за пари, било е грешка, но го е направила заради мен. Жалко, че не ми е казала. Или... някой я е принудил. Заплашил е, че ще убие нея, мен или...

— Кого?

— Не зная. — Гласът му затрепери и секна. — Не зная.

— Кой знаеше за пътуването ви до Ню Йорк?

— Ди Кей, Марита, хората, които работят за нас, някои клиенти... съседите. Не го пазехме в тайна, за бога.

— Направи списък на всички, за които се сетиш. Ще започнем оттам.

Ив стана, когато вратата се отвори.

Пийбоди почти носеше на ръце пребледнялата и разтреперана Зейна.

— Зейна! Скъпа! — Боби скочи от леглото, втурна се към нея и я притегли до себе си. — Какво се е случило?

— Не зная. Някакъв непознат. — Зейна зариде и обви ръце около врата му. — О, Боби.

— Намерих я през една пряка на изток — каза Пийбоди на Ив. — Изглеждаше отчаяна, разтърсена. Каза, че непознат мъж я сграбчил и я завлякъл във входа на някаква сграда.

— Господи, Зейна, скъпа! Нарани ли те?

— Имаше нож. Каза, че ще ме нареже на парчета, ако се развикам или се опитам да избягам. Бях толкова изплашена. Казах му, че ще му дам чантата си. Казах му да я вземе. Не мисля... О, Боби, той каза, че е убиецът на майка ти.

Ив изчака следващият порой от сълзи да отмине и издърпа Зейна от ръцете на Боби.

— Седни. Престани да плачеш. Не си пострадала.

— Мисля, че той...

С трепереща ръка тя посегна към талията си отзад.

— Свали палтото. — Ив забеляза малката дупка в червената тъкан и пуловера на Зейна под нея. Имаше няколко петънца от кръв. — Леко е — каза тя, когато повдигна пуловера и видя плиткия разрез.

— Намушкал те е?

Боби ужасено побутна ръцете й, за да погледне.

— Само драскотина — каза Ив.

— Не се чувствам много добре. — Зейна започна да обръща очи.

Ив я сграбчи и разтърси.

— Няма да припадаш. Ще седнеш и ще ми разкажеш какво се случи.

Побутна я към един стол и я принуди да се наведе ниско и да сложи глава между коленете си. Тънките сребърни висулки на обичите й се поклащаха като камбанки.

— Дишай. Пийбоди...

— Веднага. — Пийбоди изтича до банята и се върна с влажна кърпа. — Наистина е само драскотина — ласкаво каза тя на Боби. — Лека дезинфекция със спирт е достатъчна.

— В чантичката ми с тоалетни принадлежности. Вече опаковахме всичко. — Гласът на Зейна бе тих и трепереше. — В куфара е. Господи, не може ли просто да си отидем у дома?

— Трябва да дадеш показания. Ще бъдат записани. — Ив й показва диктофона. — Станала си и си излязла да купиш кафе.

— Усещам леко гадене.

— Стегни се! — строго каза Ив. — Излязла си от хотела.

— Исках... да има какво да ви предложи, когато дойдете. А и Боби не е хапнал почти нищо, откакто... Просто реших да изтичам да взема нещо, докато той стане. Почти не спяхме снощи.

— Добре, слязла си долу.

— Казах „добро утро“ на администратора. Зная, че е робот, но все пак... Излязох навън. Изглеждаше приятен ден, макар и хладен. Започнах да закопчавам палтото си в движение. После... той просто изскочи отнякъде. Изведнъж ръката му се озова около кръста ми и усетих върха на ножа. Каза, че ако изпищя, ще го забие. Накара ме да продължа да вървя и да гледам в краката си. Бях толкова изплашена. Може ли да пийна малко вода?

— Ще ти донеса.

Пийбоди влезе в малкия бокс.

— Вървеше много бързо и се страхувах, че ще се препъна. Тогава щеше да ме убие на място.

Очите ѝ отново се изцъклиха.

— Съсредоточи се — смъмри я Ив. — Какво направи ти?

— Нищо. — Зейна потръпна и скръсти ръце. — Казах: „Можеш да вземеш чантата ми“. Но той не каза нищо. Страхувах се да вдигна глава. Помислих си, че може би трябва да побягна, но беше силен и толкова се страхувах. После блъсна една врата. Мисля, че беше на бар. Вътре бе тъмно и нямаше никого, но миризмата беше като в бар. Благодаря. — Тя задържа чашата с две ръце и все пак водата се разля над ръба, докато я повдигаше към устните си. — Не мога да спра да треперя. Помислих, че ще ме изнасили и убие, а не можех да сторя нищо. Но той ме накара да седна и да сложа ръце на масата, и го направих. Каза, че иска парите, и отново го уверих, че ще му дам чантата си. Но говореше за някакви два милиона, или щял да стори с мен същото като с Труди. Щял да ме обезобрази така, че никой да не ме познае. — Сълзите потекоха по лицето ѝ и заблестяха по миглите ѝ. — Казах: „Значи ти си убил мама Тру?“ . Закани се да стори нещо още по-ужасно с мен или Боби, ако не му изпратим парите. Два милиона долара. Нямаме два милиона, Боби. Казах му: „Откъде да намерим толкова пари, за бога?“. А той отговори: „Попитай ченгето“. Продиктува ми някакъв номер на банкова сметка. Накара ме да го повторя безброй пъти и каза, че ако се издъня, ако забравя номера, ще го издълбае на задника ми. Ето какъв беше: 505748 11094463. 5057487 11094463. 505...

— Добре, записан е. Продължавай.

— Нареди ми да стоя там. „Не мърдай оттук, малка кучко“, така каза. — Зейна изтри влажните си бузи. — „Стой още петнадесет минути. Ако излезеш по-рано, ще те убия.“ И ме остави да седя в мрака. Страхувах се да стана. Мислех, че може да се върне. Просто седях, докато минутите отминаха. Когато излязох, не знаех къде се намирам. Беше толкова шумно. Опитах се да се затичам, но краката ми не ме слушаха, а и не знаех накъде. Тогава дойде детективката и ми помогна. Загубих чантата си. Сигурно съм я забравила, или я е взел. Не донесох кафе.

Избухна в плач. Ив изчака цяла минута, преди отново да я притисне.

— Как изглеждаше той, Зейна?

— Не зная. Почти не се осмелих да го погледна. Беше със скиорска шапка и слънчеви очила. Стори ми се висок. Носеше черни дънки и кубинки. Гледах надолу, както ме накара, и виждах кубинките му. Бяха с връзки, протрити на върховете. Не преставах да се взирам в обувките му. Имаше големи крака.

— Колко големи?

— По-големи, отколкото на Боби. Малко по-големи, мисля.

— Какъв беше цветът на кожата му?

— Почти не видях. Бял, мисля. Беше с черни очила. Но мисля, че беше бял. Едва успях да зърна лицето му, а когато влязохме вътре, беше тъмно. През цялото време стоеше зад мен и беше тъмно.

— Мустаци, брада, някакви белези, татуировки?

— Не видях.

— А гласът му? Акцентът?

— Говореше някак гърлено, с нисък глас. Не зная. — Тя жално погледна към Боби. — Бях толкова изплашена.

Ив зададе още няколко въпроса, но подробностите ставаха все по-неясни.

— Ще изпратя човек да ви придружи до новия ви хотел и ще ви поставя под полицейска охрана. Ако си спомните още нещо, колкото и незначително да ви се струва, искам да се свържете с мен.

— Не разбирам. Не разбирам нищо. Защо е убил мама Тру? Защо си въобразява, че можем да му дадем толкова пари?

Ив погледна Боби и даде знак на Пийбоди да намери придружител.

— Боби ще ти каже какво знаем засега.

10.

За да ускори преместването, Ив лично придружи Боби и Зейна до новия им хотел. Нареди на двама полицаи да разпитат хората в района, в който Зейна твърдеше, че е била нападната, в радиус от четири преки около предишния хотел. Вместо сама да претърси освободената стая, остави това на Пийбоди и оперативната група, преди да потегли към моргата.

По нейна молба, Морис бе подготвил Труди върху масата.

„Нищо“, помисли си Ив, поглеждайки тялото. Все още не изпитваше нищо. Нито жалост, нито гняв.

— Какво можеш да ми кажеш? — попита тя.

— Нараняванията по лицето и тялото са получени от двайсет и четири до трийсет и шест часа по-рано от тези на тила. Скоро ще ги разгадаем. — Морис ѝ подаде чифт микроскопски очила и ѝ даде знак да се приближи. — Погледни.

Ив застана до него, вгледа се във фаталните рани и констатира:

— Виждат се назъбени и кръгли или полукръгли отпечатьци.

— Имаш набито око. Нека ти покажа по-ясно.

Той спусна скенера над този участък от черепа и увеличи изображението на екрана.

Ив повдигна очилата над главата си.

— Каза, че си открил влакна в раните на главата.

— Чакам резултата от лабораторията.

— Тези следи — възможно е да са от кредити — продължи Ив. — Платнен калъф, натъпкан с кредити. Старомодно и надеждно оръжие. Ръбовете са оставили назъбени, а другата част — по-заоблени следи. Да, вероятно е това. Много кредити, чиято тежест би могла да счупи черепа. — Ив отново сложи очилата и огледа раните по тила. — Вероятно три удара. Първият най-ниско... И двамата са прави, жертвата стои с гръб към убиеца. Тя пада и следващият удар е малко по-високо... Набрал е скорост и замахва по-енергично. А третият... — Отдръпна се назад и повдигна очилата. — Едно — каза тя, имитирайки

замахване с две ръце отдясно и стоварване на оръжието. — Две. — Този път ги вдигна над главата си и демонстрира по-голяма сила. — И три. — На третия път замахна от лявата страна, отново с две ръце. — Връзва се с предположението ти за оръжието. Ако е било платнен калъф, чорап или малка кесия... би могло да остави подобни следи. Никакви признаци на самозащита, което означава, че не се е съпротивлявала. Била е изненадана. Отзад, така че не е имала време да изпита уплаха. Ако убиецът е имал и друго оръжие, нож или електрошокова палка, с което би могъл да я принуди да се обърне, защо не го е използвал? Убийството е било безшумно. Първият удар поваля жертвата и тя не успява да извика.

— Просто и ясно. — Морис свали очилата си. — Да прегледаме отново предварителната програма.

Морис докосна няколко икони на компютъра си. Днес дългите му тъмни коси бяха сплетени на плитка, сгъната надве и вързана на тила му. Носеше костюм в консервативен тъмносин цвят, но на тънки като косъм яркочервени райета.

— Ето раната на лицето. Да я увеличим.

— Същите назъбени следи. Същото оръжие.

— Както и на корема, торса, бедрата и хълбока. Но тук има нещо интересно. Погледни внимателно тази рана.

— Бих казала, че нападателят е бил съвсем близо. — Ив замълча, озадачена. — Съдейки по тъгла и силата, мисля, че ударът е бил ъперкът.

Обърна се към Морис, замахна към лицето му и го накара инстинктивно да примигне и да отметне глава назад, когато юмрукът ѝ се спря на косъм от кожата му.

— Изпробваме програмата, а?

Ив не можа да сдържи усмивката си.

— Нямаше да те ударя.

— Няма значение. — Морис отново застана до екрана и стартира програма, показваща две фигури. — Ето, сега виждаш позите и движенията на нападателя, програмирани така, че да причинят травмите, които виждаме. Раната на лицето сочи удар с лява ръка, ъперкът, както каза ти. Странно е.

Ив се намръщи, взирайки се в екрана и размишлявайки на глас:

— Някой не удря така. Ако е левичар, когато замахне към нея отсам, би я улучил тук. — Посочи скулата си. — При замахване от долу на горе би я ударил по-ниско. Може би си е служил с дясната ръка и... Не. — Извърна глава от екрана към трупа. — С юмрук може би е възможно да се получи такава рана. Но за да залюлееш натъпкан калъф, е нужно време, колкото и близо да се намиращ, и жертвата би успяла да избегне удара. — Събра вежди и присви очи. После изведнъж ги вдигна към Морис. — Какво означава това, за бога? Че се е наранила сама?

— Проверих тази версия и се оказа деветдесет и няколко процента правдоподобна. Погледни. — Той зареди следващата програма. — Една фигура, замах с две ръце, придвижване на тежестта пред тялото към лицето.

— Смахната кучка! — промърмори Ив под носа си.

— При това с голям хъс. Другите рани, освен на главата, също биха могли да бъдат причинени от самата жертва. Вероятност 99,8 процента, ако приемем, че тези на лицето са нейно дело.

Ив трябваше да загърби всички предишни теории и да се съсредоточи върху тази за самонараняването.

— Никакви следи от самозащита, нищо, по което да личи, че се е съпротивлявала или е била принудена със сила да престане да се движи. — Умът ѝ препускаше. Ив сложи очилата и се приближи да огледа отново всеки сантиметър от тялото. — Синините по коленете и лактите?

— Получени са при падането, часът съвпада с този на раните по тила.

— Добре, добре. Някой те разкрасява така, а когато се кани да те доразкраси още повече, или бягаш, или падаш, или вдигаш ръце и правиш опити да го спреш. Би трябвало да има поне синини по китките. Но няма, защото се е самонаранила. Нищо ли няма под ноктите?

— Всъщност, като спомена... — Морис се усмихна. — Има няколко влакна под нокътя на показалеца и безименния пръст на дясната ръка и показалеца на лявата.

— Сигурно са същите като онези в раната на тила. — Ив сви дясната си ръка в юмрук. — Впива нокти в тъканта, събира кураж. Откачена кучка.

— Каза, че си я познавала. Защо го е направила?

Ив рязко свали очилата. Сега вече изпитваше гняв, който я завладя до мозъка на костите.

— За да твърди, че някой я е пребил. Аз, може би, или Рурк. Възнамерявала е да го разтръби в медиите — продължи тя и нервно закрочи. — Не, не, така човек не може да се добере до тлъсти пачки. Да привлече внимание навярно, и да получи скромна сума, но не и цяло състояние. Изнудване. Решила е отново да довтаса при нас. „Плащайте, или ще се покажа на обществото, хората ще видят как сте ме подредили.“ Но ѝ се е върнало. Онзи, с когото е действала в комбина, е решил, че повече не му е нужна. Или пък е станала твърде алчна, опитала се е да го отреже.

— Човек трябва да е напълно луд, за да се опита да изнудва ченге като теб или мъж като Рурк. — Морис погледна трупа. — И определено болен, за да стори това със себе си заради пари.

— Платила е скъпо за намеренията си — тихо каза Ив. — Твърде скъпо.

Пийбоди прекъсна работата си. Далас щеше да я одере жива, ако разбере, но тя нямаше да се бави. Пък и досега оперативните работници не бяха открили нищо важно в освободената хотелска стая.

Дори не бе сигурна дали Макнаб е на работното си място. Възможно бе да е на оглед. Не си бе направил труда да ѝ остави съобщение.

Мъжете бяха толкова долни създания, че се питаше защо живее с един от тях. Беше се чувствала добре сама. И не бе търсила чешит като Иън Макнаб.

Кой би търсил някого като него?

Сега деляха едно жилище, чиято ипотека се водеше и на двамата. Заедно си бяха купили ново легло, истинска баровска спалня. Това го правеше тяхно, а не нейно, нали? Досега не се бе замисляла.

Никога не би се замислила, ако той не се бе държал така идиотски.

На практика той я бе изоставил, така че първата крачка трябваше да е негова. Пийбоди се поколеба и едва не скочи от ескалатора. Но

кутията, която ѝ бе дала Далас, сякаш гореше в джоба ѝ, а мисълта, че вероятно и тя носи част от вината, я изгаряше отвътре.

Може би причината за паренето в стомаха бе лошо храносмилане. Не биваше да си купува онзи хотдог със соя от сергията на ъгъла.

Влезе в електронния отдел уверено, с високо вдигната глава. Откри го там, в кабината му. Открояваше се дори сред множеството разноцветни светлини с искрящия си зелен панталон и жълта риза.

Тя изсумтя, приближи се и грубо го побутна по рамото два пъти.

— Трябва да поговорим.

Очите му, зелени и студени, отместиха поглед към лицето ѝ само за миг.

— Зает съм.

Тилът ѝ запари от това нехайство.

— Само пет минути — процеди тя през зъби. — Насаме.

Той стана и се завъртя така рязко, че дългата му руса опашка подскочи. Повдигна рамо, с което ѝ даде знак да го последва, и закричи с пружиниращите си жълти ботуши.

Бузите ѝ горяха от срам и гняв, докато се придвижваше между причудливите уреди в електронния отдел. Фактът, че никой не се спря да я поздрави или дори да ѝ махне с ръка, издаде, че не е запазил спречкването им в тайна от колегите си.

Е, и тя не си бе мълчала. Какво от това?

Макнаб отвори вратата на малката стая за отдих, където двама детективи спореха на неразбираем технически език. Той посочи с палец към вратата.

— Излезте за пет минути.

Детективите пренесоха спора си навън, както и двете чаши с черешова газирана напитка. Единият се спря и погледна Пийбоди със съчувствие и разбиране.

„Нормално“, помисли си тя. Погледът бе на жена.

Макнаб си наля лимонада. „Вероятно за да е в тон с дрехите му“, мислено отбеляза Пийбоди със злоба. Затвори вратата след себе си и се облегна на малкия плот.

— Под пара съм, така че бъди кратка — каза той.

— О, ще се постарая. Не си единственият, който е под пара. Ако не се бе изнизал така от апартамента сутринта, щяхме да проведем

този разговор преди работа.

— Не съм се изнизал. — Отпи голяма глътка и я изгледа над чашата с искряща течност. — Не съм виновен, че спиш като пън. Освен това не исках да развалям настроението си с твоето отношение.

— Моето отношение? — Гласът ѝ прозвуча така пискливо, че би потънала в земята от срам, ако обръщаше внимание. — Ти ме нарече егоистка. Ти ме обвини, че не държа на теб.

— Зная какво казах. Ако си дошла само за да ми го преразкажеш...

Тя застана на пътя му. В този момент бе доволна, че тежи повече от него.

— Само да направиш крачка към тази врата, преди да съм свършила, и ще сплескам кльощавия ти задник.

Едва сега в очите му проблесна гняв.

— Тогава кажи каквото имаш да казваш. Сигурно ще изречеш повече думи, отколкото през последната седмица.

— За какво говориш?

— Все си заета с нещо. — Макнаб стовари чашата си и газираната течност се разплиска над ръба. — Все бързаш за някъде. Всеки път, когато се опитам да поговоря с теб, казваш: „Сега не мога, по-късно“. Ако си решила да зарежеш един човек, можеш поне да пощадиш чувствата му и да изчакаш до след празниците. Няма да умреш, по дяволите.

— Какво? Какво? Да те зарежа? Да не си загубил и малкото ум, който имаше?

— Ти ме избягваш. Прибираш се късно, излизаш рано, всеки божи ден.

— Пазарувам за Коледа, кретен такъв. — Пийбоди размаха ръце във въздуха, вече крещейки. — Ходя на фитнес. А посещавам Мейвис и Леонардо, защото... не мога да ти кажа защо. Ако съм те избягвала, било е защото единственото, за което искаш да говорим, е пътуването до Шотландия.

— Имаме само още два дни да...

— ... зная, зная.

Сложи длани на слепоочията си и ги притисна.

— Работя извънредно, за да можем да си го позволим. Искам само... Не си имала намерение да ме зарязваш?

— Не, но би трябвало, вироглавецо, за да си спестя подобни разпавии. — Отпусна ръце и въздъхна. — Може би съм те избягвала, защото нямах желание да говорим за Шотландия.

— Винаги си казвала, че искаш да отидеш някой ден.

— Зная, но го казвах, когато не вярвах, че някога ще отидем. А сега, когато ме притискаш, съм нервна. Не, не просто нервна, а ужасена.

— От какво?

— От срещата с роднините ти... всичките накуп. Ще бъда жената, която водиш у дома за Коледа, за бога.

— Пийбоди, с коя искаш да прекарам Коледа при родителите си, по дяволите?

— С мен, глупчо. Но да заведеш някого у дома за Коледа, е нещо сериозно. Ще ме гледат и разпитват, а не мога да сваля проклетите два-три килограма, защото съм нервна и се тъпча. Помислих си, че ако просто си останем у дома, няма скоро да се тревожа за тези неща.

Той я погледна озадачено, както мъжете са гледали жените откакто свят светува.

— Ти ме заведе при родителите си за Деня на благодарността.

— Това е различно. Различно е — повтори тя, когато Макнаб опита да възрази. — Ти вече ги познаваше, а и живеем в ерата на свободните разбирания. Каним всекиго на трапезата си в Деня на благодарността. Чувствам се дебела и безформена и ще ме намразят.

— Ди. — Наричаше я Ди само в мигове на особена нежност или силен гняв. Съдейки по тона му, този път имаше по малко и от двете. — Наистина е сериозно да заведеш някого у дома за Коледа. Ти ще бъдеш първата, която вода.

— Боже мой, тогава положението е още по-лошо. Или по-добро, не зная. — Тя преглътна и притисна ръка към корема си. — Мисля, че ми се гади.

— Няма да те намразят. Ще те обикнат, защото аз те обичам. Обичам те, красавице — каза той с невинната усмивка, която ѝ напомняше за малко кутре. — Моля те, ела с мен. Отдавна чаках повод да се похваля с теб.

— О, господи!

В очите ѝ заблестяха сълзи на умиление, когато се хвърли в прегръдката му. Ръцете му сграбчиха задника ѝ.

— Трябва да заключа вратата — прошепна той и закачливо захапа ухото ѝ.

— Всички ще разберат какво правим.

— Обичам да бъда обект на завист. Ммм, липсваше ми. Нека само...

— Почакай, почакай! — Пийбоди се отдръпна и пхна ръка в джоба си. — Забравих. Подаръкът ни от Далас и Рурк.

— Точно сега бих предпочел подарък от теб.

— Виж. Трябва да видиш това. Подаряват ни пътуването — каза тя, докато отваряше кутията и му показва картите вътре. — Частна совалка, наземен превоз. Всичко необходимо.

Ръцете му се отпуснаха. Явно бе смаян като нея.

— Мамка му!

— Трябва само да съберем багажа си — усмихна се тя през сълзи. — Не е нужно да работиш извънредно, освен ако желаш. Извинявай, че се държах глупаво. И аз те обичам. — Обви ръце около врата му и устните им се сляха. После се отдръпна назад и дяволито повдигна вежди. — Ще заключа.

Минути след като Ив влезе в кабинета си, за да обмисли следващия си ход, Пийбоди се втурна вътре.

— Получих първоначалния доклад на оперативната група за стаята, освободена от Ломбард. Нищо — припряно заговори тя. — Полицайте, които разпитваха из района, са открили бара. Една пряка на юг, две на изток от хотела. Вратата била отключена. Намерили чантата на Зейна на пода.

— Свършила си доста работа — отбеляза Ив. — Как успя да вместиш и секс?

— Секс? Не зная за какво говориш. Сигурно ще искаш кафе. — Изтича до автоготвача и се завъртя. — Как разбра, че съм правила секс? Да нямаш секс радар?

— Блузата ти е закопчана накриво и имаш прясна синка на врата.

— По дяволите! — Пийбоди потърка шията си отстрани. — Много ли личи? Защо нямаме огледало тук?

— Защо ли? Да видим, може би защото това е работен кабинет. Ти си срам за отдела. Приведи се в по-приличен вид за пред шефа... —

Служебният ѝ видеотелефон запиука. — Твърде късно. Стой по-далеч, за да не се виждаш на екрана. Господи!

Пийбоди засрамено наведе глава, докато се оттегляше извън обхвата на камерата, но на устните ѝ заигра усмивка.

— Готово.

— Добре. Далас.

— Командир Уитни иска да разговаря с вас в кабинета си веднага.

— Тръгвам. — Тя затвори. — Кажи ми най-същественото накратко.

— Ще дойда. Трябва само да...

— Кажете ми най-същественото, детектив Пийбоди. После ще напишете доклада си.

— Разбрано. Оперативната група не намери никакви доказателства в стаята, освободена от Боби и Зейна, които да ги свържат с разследваното убийство. Дамската чанта на Зейна Ломбард е била открита в бар, наречен „Свърталището“, на Девета между Трийсет и девета и Четирийсета. Полицайте влезли в заведението, когато видели, че охранителната система е изключена и вратата е отворена. Сградата е запечатана и е изпратен оперативен екип.

— Имената на собствениците на бара и сградата?

— Щях да потърся тази информация, след като те осведомя за свършеното досега.

— Потърси я сега. Направи проучване. Искam писмения ти доклад след трийсет минути.

Движена от напирания гняв, Ив профуча през общото помещение и продължи към асансьора, където за първи път не се наложи да се бори с лакти за малко лично пространство.

„Слава богу“, каза си тя. Иначе би счупила ребрата на някой нещастник.

Успя да го овладее, да го потисне. Щеше да покаже единствено хладнокръвие и професионализъм пред Уитни. Бе готова да използва и тях, и всичко, което е необходимо, за да запази случая.

Той чакаше, облегнат назад на стола зад бюрото си. Широкото му мургаво лице не издаваше повече от нейното какво става в главата му. Косите му бяха прошарени, по-скоро бели, отколкото сиви. Около

очите и устата му имаше дълбоки бръчки, издълбани от годините, а несъмнено и от бремето на отговорностите.

— Лейтенант, самообявили сте се за главен разследващ по убийство, извършено преди два дни, без да съобщите за това.

— Сър, поех разследването вчера сутринта. В неделя сутринта, сър, когато и двамата не сме на работа.

Той прие думите ѝ с леко кимване.

— Все пак сте започнали да ръководите разследването в почивния си ден, използвайки персонала и екипировката на отдела, пропускайки да уведомите прекия си началник.

„Няма смисъл от увъртания“, каза си тя.

— Да, сър, така е. Реших, че обстоятелствата оправдават действията ми и имам пълна готовност да докладвам за тях в този момент.

Той повдигна ръка.

— Причислили сте го към категория „По-добре късно, отколкото никога“.

— Не сър, към категория „Незабавен оглед на местопрестъплението и събиране на доказателства“. Моите уважения, командир Уитни.

— Жертвата е била ваша позната.

— Да. Не се бях виждала или поддържала контакт с нея от двайсет години, до два дни преди смъртта ѝ, когато дойде в кабинета ми.

— Навлизате в опасна територия, Далас.

— Не мисля така, сър. Познавах жертвата за кратко, когато бях дете. Следователно...

— Били сте поверени на нейните грижи за няколко месеца — поправи я той.

„Е, добре“, помисли си тя.

— Думата „грижи“ е неточна, тъй като не получих такива. Ако я бях срещнала на улицата, щях да се размина с нея, без да я позная. Никога не бих я потърсила след посещението ѝ в кабинета ми миналия четвъртък, ако не бе отишла при съпруга ми на следващия ден, за да се опита да изкопчи от него два милиона долара.

Веждите му подскочиха.

— И това не е опасна територия?

— Посочил ѝ е вратата. Капитан Фийни разполага с видеозаписите от охранителните камери на Рурк, който му ги е предоставил по свое желание, за да помогне на това разследване. Излязла е по същия път, по който е влязла.

— Седнете, Далас.

— Предпочитам да остана права, сър. В неделя сутринта отидох до хотелската ѝ стая, защото реших, че се налага да поговоря с нея и да ѝ дам да разбере, че не може да изнудва Рурк или мен за пари. Че никой от двамата ни не е обезпокоен от заплахите ѝ — да отиде при медиите или властите с копия от запечатаното ми досие — с каквито твърди, че разполага. Тогава...

— Имала ли е такива в действителност?

— Доста вероятно. Не бяха открити на местопрестъплението, но имаше калъф за дискове. Почти сигурно е, че сега се намират в ръцете на убиеца.

— Разговарях с доктор Майра. Посети ме тази сутрин, както трябваше да сторите и вие.

— Да, сър.

— Смята, че сте в състояние да ръководите това разследване и е във ваш интерес да продължите. — Столът му проскърца, когато се раздвижи. — Освен това току-що се чух с медицинския експерт, така че не съм в пълно неведение относно случая. Преди да приема доклада ви, искам да узная защо не дойдохте при мен. Без заобикалки, Далас.

— Надявах се на по-големи шансове да остана главен разследващ, след като постигна известен напредък. Не исках обективността ми относно случая да бъде поставена под съмнение.

Командирът дълго мълча.

— Редно бе да се обърнете към мен. Да ми докладвате.

Бе успял да я стресне и тя трябваше да положи усилие, за да не започне да нервничи, докато подробно го запознаваше със събитията от първата си среща с жертвата до току-що получената от Пийбоди информация.

— Самонараняване с цел подпомагане на плана за изнудване. Това ли е мнението ви?

— Да, предвид заключенията от медицинската експертиза и събраните досега доказателства.

— Нейният партньор или съучастник я убива, отвлича снаха ѝ и чрез нея отново отправя искане за пари, заплашвайки да направи вашето досие обществено достояние.

— Едва ли убиецът знае, че и двамата с Рурк се намирахме във вашата компания и в тази на началника на службите за сигурност по времето, когато е извършено убийството. Може би част от новия му план е някой от нас да бъде уличен.

— Беше хубаво тържество. — Леко се усмихна. — Проследява ли се номерът на банковата сметка?

— Капитан Фийни се зае с това. С ваше разрешение, бих искала Рурк да съдейства.

— Изненадан съм, че все още не е започнал.

— Не съм го осведомила за всичко. Имахме доста работа тази сутрин, командир Уитни.

— Ще става все повече. Не бива да криете връзката си с жертвата. Ще се разчуе. Най-добре го оповестете сама. Използвайте Надин.

Ив се замисли за връзките си с медиите. Беше се надявала да има повече време да реши, но той имаше право. Нека всички знаят. Нека се говори.

— Ще се свържа с нея още сега.

— И с пресаташето. Дръжте ме в течение.

— Да, сър.

— Свободна сте.

Тя тръгна към вратата, но се спря и се обърна.

— Командир Уитни, извинявам се, че не ви съобщих. Няма да се повтори.

— Разбира се.

Излезе, несигурна дали бе получила окуражаващо потупване по рамото, или строго предупреждение. Може би и двете, реши тя, вървейки обратно към отдел „Убийства“.

Пийбоди изскочи иззад бюрото си в общото помещение в мига, когато я видя да влиза, и дотича след нея в кабинета ѝ.

— Разполагам с информацията, която поискахте, лейтенант, и докладът ми е готов.

— Добре. На бюрото ми няма кафе.

— Този сериозен проблем ще бъде решен незабавно, лейтенант.

— Ако си решила да лижеш обувките ми, Пийбоди, не го прави толкова явно.

— Нима езикът ми е увиснал до пода? Заслужих си шамара... не че не си струваше, но го заслужих. С Макнаб изяснихме отношенията си и изгладихме положението. Хрумнало му, че искам да го зарежа. Идиот.

Последното бе изречено с такова умиление, че прозвуча почти напевно, и накара Ив да се хване за главата.

— Ако искаш да избегнеш ново сритване в задника, спести ми подробностите.

— Извинявай. Кафе, лейтенант, както го предпочитате. Да ви донеса ли нещо от автомата? Аз черпя.

Ив повдигна глава и стрелна партньорката си с поглед.

— Колко дълго се чукахте в работно време? Не, не искам да зная. Донеси ми каквото и да е. Свържи се с Надин. Кажи й, че искам да се срещнем.

— Веднага.

Когато Пийбоди тръгна към вратата, Ив позвъни на Рурк на личния му видеотелефон. Прокара пръсти през косите си, оставяйки гласово съобщение:

— Извинявай, че те безпокоя, докато работиш. Възникнаха усложнения. Обади ми се, когато имаш възможност.

Сви рамене, просъска и с досада се свърза с пресаташето. След като изпълни това задължение, започна да преглежда диска с доклада на Пийбоди. Партньорката й отново влезе.

— Донесох ти „Гоу“. Надин е готова да се срещне с теб. Всъщност дори настоява да говори с теб, а иска и обяд.

— Обяд? Не може ли просто да дойде тук?

— Надушила е нещо, Далас. Иска да се срещнете в „Сентсейшънъл“, в дванайсет.

— Къде?

— О, нашумяло заведение. Сигурно е задействала дебели връзки, за да уреди резервация. Имам адреса. Покани и мен, така че...

— Разбира се. Защо не, по дяволите? Ще си побъбрим по женски.

11.

Въпреки че според доклада на оперативната група за „Свърталището“ ключалката бе разбита, а охранителната система изключена, Ив отиде да се срещне лично със собственика.

Казваше се Рой Чанси и бе толкова раздразнен от измъкването от леглото, колкото от проникването в заведението му.

— Може би деца. Често се случва.

Почеса се по издутия си корем, прозина се и лошият му дъх я лъхна отдалеч.

— Не, не са били деца. Къде се намирахте вие между седем и девет тази сутрин?

— В блаженото си ложе, къде другаде? Затварям в три сутринта. Докато се прибера и си легна, става близо четири. Спя през деня, когато навън няма друго, освен слънце и натоварено движение.

— Значи живеете в сградата?

— Да. На втория етаж има школа по танци, а на третия и четвъртия — апартаменти.

— Сам ли живееш, Чанси?

— Да. Слушайте, защо бих разбил ключалката на собствения си бар?

— Добър въпрос. Познаваш ли тази жена?

Показа му снимката от личната карта на Труди.

Даде му време да я разгледа. Ченгетата и барманите имаха нещо общо. Навика да се вглеждат внимателно в хората.

— Не. Тя ли е била замъкната долу?

— Не. Била е убита преди два дни.

— Хей, хей, хей! — Премрежените му очи най-сетне се пробудиха. — Никой не е умрял в моя бар. Някои се накусват здравата от време на време, но никой не е умрял.

— А тази? Познаваш ли я?

Показа снимката на Зейна.

— Не. Господи, и тя ли е мъртва? Какво става?

— В колко часа отваря школата по танци?

— Около осем. Но в понеделник не работи, слава богу. Иначе шумът не се трае.

— Нищо не знае — заключи Пийбоди, когато излязоха.

— Нищо. — На улицата Ив огледа сградата, сутерена и фасадата. — Очевидно е защо е влязъл точно тук. Скапани ключалки, още по-скапана охранителна система. Не са нужни специални умения, за да се влезе. — Загледа се в пешеходците и колите. — Било е средно рисковано да я хване и завлече вътре. Мъж и жена вървят бързо, плътно един до друг, тя с наведена глава. Кой би обърнал внимание? Ако бе проявила малко смелост — да издаде звук или да се съпротиви — може би е щяла да се избави от него.

— Момиче от малък град, попаднало в големия, убита свекърва. — Пийбоди сви рамене. — Нищо чудно, че е тръгнала веднага, особено когато е допрял ножа до гърба ѝ.

— Но всичко това е ужасно непрофесионално, дори глупаво. Опитваш се да докопаш два милиона, когато знаеш, че източникът притежава несравнимо повече. Толкова усилия за жълти стотинки.

— Самозабравяш се.

— Какво?

— Така си свикнала с парите, че наричаш два милиона „жълти стотинки“.

— Не съм забравила какво е да ги нямаш. — Обидата бе тежка. — Първоначалният план е за два милиона, но след като изцапаш ръцете си с кръв, залогът се вдига. Би могъл да поиска далеч по-голяма сума. Трябва да е имало друга причина да очисти Труди.

— Скандал между любовници може би. Нечестна игра между крадци. Или се е опитала да го измами.

— Да, алчността винаги е била солиден мотив.

Докато вървяха към колата, видеотелефонът ѝ звънна.

— Далас.

— Усложнения? — попита Рурк.

— Няколко. — Съобщи му за последните разкрития. — Имаш статут на полицейски сътрудник, ако можеш да отделиш време за малко работа по случая...

— Трябва да свърша някои неща, които не търпят отлагане, но ще се обадя на Фийни. Може би ще пороботя у дома довечера. В компанията на прелестната си съпруга.

Ив инстинктивно отпусна рамене, особено когато забеляза, че Пийбоди многозначително примигва срещу нея.

— Днес съм претоварена. Тръгвам към лабораторията, за да получа... Не, мамка му, първо среща, после лабораторията. Имам нещо за медиите, така че ще се видя с Надин. Ще ти бъда благодарна, ако помогнеш.

— Няма проблем. Вмести и обяд в графика си.

— Ще обядвам с Надин в някакъв скапан ресторант.

— „Сентсейшънъл“ — осведоми го Пийбоди и се наведе да погледне лицето му на дисплея.

— Е, светът е пълен с изненади. Ще ми кажеш мнението си.

Ив веднага схвана.

— Твой ли е?

— Човек трябва да се пробва във всеки бранш. И аз имам работен обяд. Опитай салатата от глухарчета. Чудесна е.

— Да, ще я опитам. Друг път. Глухарчетата са цветя, нали? — попита тя Пийбоди, след като затвори.

— Стават за ядене.

— В моя свят цветята не са част от менюто.

Явно в света на Рурк бяха. Можеха да бъдат вкусени и ароматът им се носеше из цялото просторно помещение, в което масите се издигаха върху изящни колони сред море от ярки цветове.

Въздухът ухаеше на пролет, което според Ив бе приятно.

Подът бе от зелено прозрачно стъкло и през него отдолу се виждаха цъфтящи цветя във великолепно градина. Върху тройки стъпала имаше листа с различни форми. Барът бе оформен като беседка, в която клиентите можеха да поръчат билкови напитки и вино.

Надин бе седнала на маса до малък шадраван, в който между водни лилии плуваха златни рибки. Ив забеляза, че е променила прическата си. Естествено чупливите ѝ коси бяха изправени и пригладени на лъскави кичури с леко подвити краища, които обграждаха лицето ѝ.

Изглеждаше по-изтънчена и предизвикателна с виолетовия си тоалет. На главата ѝ имаше слушалки с микрофон и между глътките яркорозово питие с голям пласт пяна тихо водеше телефонен разговор:

— Трябва да затворя. Запази всичко за след час. Да, всичко. — Свали слушалките и ги пхна в чантата си. — Страхотна обстановка, а? Изгарях от нетърпение да дойда тук.

— Косата ти изглежда зашеметяващо — каза Пийбоди, докато сядаша.

— Така ли мислиш? За първи път я изправям. — Надин кокетно докосна подвитите краища. — Реших да пробвам.

До масата им като по магия се появи сервитьор с тъмнозелен костюм.

— Добре дошли в „Сентсейшънъл“, дами. Аз съм Дийн, на вашите услуги днес. Да ви донеса ли коктейли?

— Не — отвърна Ив, въпреки че очите на Пийбоди засияха. Нейните останаха равнодушни, а лицето на партньорката ѝ помръкна. — Имате ли „Пепси“?

— Разбира се, госпожо. А за вас?

— Може ли като нейното? — Пийбоди посочи към чашата на Надин. — „Върджин“.

— Разбира се.

— Онази вечер се получи страхотен купон — заговори Надин, щом сервитьорът се оттегли да изпълни поръчката им. — Все още се възстановявам. Тогава не успях да поговоря с вас, а и времето и мястото не ми се струваха подходящи за това, което искам да обсъдим. Така че...

— Запази го за друг път. Случиха се някои неща и имам нужда от медийна изява.

Надин рязко повдигна вежди.

— Гореща следа, за която все още не съм чула?

— Жертвата е жена. Разбит череп в хотелска стая в Уест Сайд.

— Хм. — Надин затвори очи за миг. — Да, някой ми спомена за това. Туристка, взломаджия проникнал през прозореца. Каква е голямата сензация?

— Аз открих трупа. Познавах я. Убиецът не е бил просто взломаджия.

— Нека запиша това.

— Не, запамети го в главата си. Не записвай засега.

— С теб никога не е лесно. Добре. — Надин се облегна назад и повдигна чашата си. — Давай.

Ив ѝ разказа най-важното кратко и ясно.

— Отделът счита, че в интерес на разследването е връзката ми с жертвата, макар и далечна, да бъде оповестена възможно най-скоро. Ще съм ти признателна, ако проявиш малко... — Трудно намери точната дума. — ... дискретност. Не искам да се тръби, че е била моя приемна майка.

— Аз няма да разтръбя, но други биха го направили. Готова ли си да го понесеш?

— Нямам голям избор. Важното е... трябва да се изтъкне, че една жена е била убита и полицията разследва случая. Доказателствата сочат, че жертвата е познавала нападателя си.

— Мога да те интервюирам на четири очи и ще го кажеш със свои собствени думи. Ще покажеш лицето си. Обществеността не е забравила нашумелия случай с Айкоув, повярвай ми. Ако те видят и чуят отново, това ще им го напомни. „А, ченгето, което спипа онези смахнати доктори.“ Когато завърша с обобщение на тази история, вниманието на зрителите ще се насочи към нея, а не към далечната ти връзка с жертва на наскоро извършено убийство.

— Може би, може би...

Ив прекъсна мисълта си, докато поднасяха питиетата им и сервитьорът изреждаше специалитетите на деня и препоръките на главния готвач. Описанията бяха дълги и отегчителни, с безброй повторения на фразите „с плънка от...“, „с аромат на...“ и „с апетитна заливка от...“. Ив престана да го слуша и се замисли върху предложението на Надин.

— За мен спагети — каза тя, когато дойде нейният ред да поръча.

— За кога най-скоро можеш да уредиш интервюто?

— Ще повикам оператора и ще го направим веднага след обяда, ако побързаме. И без това трябва да пропусна десерта.

— Добре. Съгласна съм. Благодаря.

— Твоята поява винаги се отразява добре на рейтинга. Като стана дума за рейтинг, моят напоследък скочи до небесата. Едно от нещата, които исках да обсъдя с теб. Аз бях главният репортер, отразяващ случая „Айкоув“, за което благодаря, и заваляха

предложения. За книги, документални филми и най-интригуващото според мен... Оркестърът да свири „туш“... — каза тя със светнало лице. — За авторско предаване.

— Твое собствено предаване! — Пийбоди подскочи на стола си. — Супер! Поздравления, Надин. Това е върхът.

— Благодаря. Цял час всяка седмица и сама ще мога да подбирам кадрите. Ще имам нужда от екип. Господи, не мога да се нарадвам. Собствено предаване със собствен екип. — Засмя се и сложи ръка на гърдите си. — Ще бъде посветено на борбата с престъпността. От това разбирам, с това съм известна. Ще го нарека „Сега“ и ще излъчвам репортажи от мястото на събитието всяка седмица. Далас, искам ти да станеш първият ми събеседник.

— Надин, поздравления за успеха, и прочие. Но знаеш, че мразя подобна показност.

— Ще бъде страхотно. Ще узнаем нещо повече за работата на най-нашумялото ченге в Ню Йорк.

— О, по дяволите!

— Действията, разсъжденията и начинът, по който минават дните ти. Етапите на всяко разследване. Ще поговорим за случая „Айкоув“...

— Тази тема не е ли вече остаряла?

— Не и докато хората проявяват интерес. Ще започна разговори с писателка за книга и сценарий за филм. Трябва да се срещнеш с нея.

Ив размаха пръст.

— Да теглим чертата дотук.

Надин се усмихваше лукаво.

— Ще успея и без твоето участие, Далас. Искаш всичко да стане както трябва, нали?

— Кой ще играе твоята роля във филма? — любопитства Пийбоди и нападна пилешкото с портокалови цветове в чинията си миг след като се озова пред нея.

— Все още не зная. Едва започвам.

— Мен ще ме има ли?

— Разбира се. Младата, самоуверена детективка, която преследва убийци рамо до рамо със своята сексапилна, опитна партньорка.

— Аз съм пас — промърмори Ив, но никой не й обърна внимание.

— Всичко това звучи толкова вълнуващо. Почакайте да кажа на Макнаб.

— Надин, радвам се за теб. Още веднъж моите поздравления. — Ив поклати глава. — Но не искам да участвам в нещо подобно. Не е в природата ми.

— Бихме могли да заснемем част от филма на работното ти място и в дома ти.

— Само през трупа ми.

Надин се усмихна.

— Така и предположих. Все пак ще си помислиш, нали? Няма да те притискам.

Ив опита спагетите и я изгледа учудено.

— Така ли?

— Няма. Ще ти досаждам известно време, ще хитрувам, когато мога, но няма да те притискам. Ще ти кажа защо. — Надин размаха вилицата си във въздуха. — Помниш ли как веднъж спаси живота ми? Когато онзи психо Морз ме бе хванал в парка, готов да ме нареже на парчета?

— Имам смътни спомени.

— Това е по-важно. — Махна на сервитьора. — Много по-важно. Но ако напипате горещ случай в средата на февруари, когато ще бъде разговорът ни, не би било зле.

— Мейвис трябва да роди тогава — отбеляза Пийбоди.

— Господи, точно така. Мама Мейвис — добави Надин със смях. — Все още не мога да повярвам. Вие с Рурк посещавате курсовете за напътстване на родилки, нали, Далас?

— Млъкни. Никога вече не ги споменавай.

— Все отлагат — осведоми я Пийбоди.

— Точната дума е „избягване“ — поправи я Ив. — Хората все искат да правим неща, които не са естествени.

— Раждането е нещо естествено — възрази Пийбоди.

— Не и когато аз имам нещо общо.

„Отивам в лабораторията да сритам нечий задник“, помисли си Ив. Това ѝ се струваше естествено. Откри Дик Беренски с дългите

тънки пръсти като крака на паяк и яйцевидната глава на работното му място, да сърба кафе между отпуснатите си устни.

— Дай ми информация.

— Вие, ченгетата, винаги използвате заповедна форма. Винаги си въобразявате, че вашите глупости са приоритет.

— Къде са влакната ми?

— В отдела за изследване на влакна — промърмори той с нескрита насмешка, завъртя се на стола си и докосна няколко клавиша. — Харво се зае с тях. Върви да тормозиш нея. Приключи с космите и от тръбата на ваната, и от двете стаи. Явно тръбите в онази дупка не са почиствани от десетилетия. Има няколко на жертвата и на още едно, неизвестно засега, лице от местопрестъплението. Никакви следи от кръв в тръбите на другата стая. В стаята на жертвата — само нейна кръв, в мивката в банята. Установихме кои косми са на жертвата, сина й и снаха й, камериерката и няколко предишни обитатели, чиито имена вече бяха в доклада. Всичката кръв на местопрестъплението е на жертвата. Изненада, изненада.

— С други думи не можеш да ми кажеш нищо, което все още не зная.

— Не съм виновен. Мога да работя само с това, което ми изпратиш.

— Обади ми се, когато сравниш космите и отпечатъците с тези от бара.

— Добре, добре.

— Много сме весели днес — отбеляза Пийбоди, докато вървяха през лабиринта от стъклени стени.

Откриха Харво на бюрото й, загледана в монитора. Червените й коси стърчаха като бодли, в контраст с бледата й, почти прозрачна кожа. На ушите й висяха малки фигурки на Дядо Коледа.

— Охо — каза тя.

— Това моите влакна ли са?

— Еднакви са. Предадох резултата за космите.

— Да, Дикхед ми каза. Мислех, че си царица на космите, а не на влакната.

— Царица на космите — потвърди Харво и направи балон с дъвката си. — Богиня на влакната. Всъщност просто съм гений.

— Радвам се да го чуя. Какво имаме?

— Синтетика, бял полиестер с еластични нишки. Същият състав като на частиците, открити по разбития череп и в изтеклото сиво вещество на злощастната жертва. Това, което търсите, е или чорап, или колан за пристягане на корема. Но бих казала, че не е корсет... няма достатъчна еластичност.

— Чорап — каза Ив.

— Право в десетката. Сравних влакната с тези на бял силиконов чорап, открит на местопрестъплението. Пълно съвпадение. Нов чорап, нито носен, нито пран. Все още имаше следи от лепилото на етикета, а в пръстите беше останало парченце пластмаса. Нали знаете как прихващат чорапите един за друг с пластмасови скобички?

— Да, мразя ги.

— Всички ги мразят. Трябва да ги срежеш, а кой има под ръка нож или ножица, когато се налага да обуе нови чорапи? — Харво направи нов балон, спуска го в устата си и завъртя пръст във въздуха. Нокътят бе лакиран в пурпурночервено и изрисуван с малки елхички. — Никой, по дяволите. Така че... — тя събра ръце и ги заусуква. — В повечето случаи или скъсваш чорапите, или в тях остават гадни парченца пластмаса, които ти убиват.

— Карат те да побеснееш.

— Да.

— А етикетът?

— Днес е щастливият ви ден... оперативните работници донесоха съдържанието на кошчето за смет. Било е в банята. Взех и това, щом трябваше да изследвам влакната. — Завъртя се и показва етикета на Ив. — Беше смачкан на топка и част от него бе откъсната. По лепкавата страна имаше влакна. Както и да е, изгладих го, събрах парчетата, и ще имате щастието да видите баркода и вида. — Потупа по защитната обвивка на доказателството. — Дамски спортни чорапи, размер 37–39. Още едно от нещата, които ме вбесяват. Аз нося трийсет и седми номер, а когато си купя такива, ходилото винаги се оказва твърде голямо. Защо не ги произвеждат така, че размерите да отговарят? Имаме и технология, и кадърни хора. Всеки има крака.

— Голяма загадка — съгласи се Ив. — Отпечатьци?

— На жертвата, по етикета и чорапа. Още неции на етикета. Проверих ги. — Отново се обърна към монитора. — Джейн Хитч. Продавачка в бутик „Блосъм“ на Седма улица. Не зная дали няма да ме

сметнете за луда, но се обзалагам, че наскоро Джейн е продала чифт чорапи на жертвата.

— Добра работа, Харво.

— Да. Гордея се със себе си.

Лесно бе да открият Джейн. Стоеше зад щанда в бутика и издаваше касови бележки със съсредоточената решителност на войник на фронта.

Магазинът бе пълен с клиенти, явно привлечени от оранжевите табели с надпис „Разпродажба“ на всяка закачалка, щанд и стена. Нивото на шума, за което допринасяше и непрестанната празнична музика, бе убийствено.

„Щом толкова отчаяно искат да си купят нещо — помисли си Ив, — биха могли да пазаруват онлайн.“ Не можеше да проумее защо хората се стремят да бъдат част от тълпа себеподобни, търсеци една и съща стока, на място, където опашките се вият като безкрайна процесия от мъченици, а продавачките са кисели като лимони.

Когато сподели мислите си с Пийбоди, отговорът на партньорката ѝ бе кратък и ясен:

— Защото е забавно!

Въпреки гневните възражения на доста клиенти, Ив разблъска опашката и си проправи път напред.

— Хей! Аз съм наред.

Ив се обърна към жената, почти затрупана под купища дрехи, и показва значката си.

— Това означава, че аз съм с предимство. Трябва да поговоря с теб, Джейн.

— Какво? Защо? Заета съм.

— Аз също, по дяволите. Има ли склад отзад?

— Господи! Сол, ела на втора каса. Връщам се след малко. — Тя запристъпва с ботушите си с дебели коркови подметки по къс коридор. — Какво? Слушайте, беше просто купон. Всеки купон е шумен. Коледа е, за бога. Съседката ми от отсрещния апартамент е долна кучка.

— Покани я следващия път — предложи Пийбоди. — Едва ли ще мърмори, ако и тя е част от шумната компания.

— По-скоро бих яла червеи. — Складът бе препълнен със стока, кутии и чанти. Джейн седна върху купчина бельо. — Е, поне ще поседна за малко. Там отвън е същинска лудница. По Коледа хората се побъркват. А онзи призив за добра воля? Когато има разпродажба, всички го забравят.

— Между четвъртък и събота си продала чифт чорапи на една жена — започна Ив.

Джейн сложи юмрук на кръста си.

— Скъпа, между четвъртък и събота съм продала стотици чифтове чорапи.

— Лейтенант — каза Ив и потупа по значката си. — Бели спортни чорапи, размер 37–39.

Джейн пхна ръка в един от джобовете си. Имаше най-малко десет джоба по черната си риза и черния панталон. Извади дъвчащ бонбон и го разви. Ив забеляза, че ноктите ѝ са дълги и остри като шишове за лед и изрисувани като захарни пръчки.

Да, по Коледа хората наистина се побъркваха.

— Аха, бели спортни чорапи — сърдито каза Джейн. — Много ми помагате.

— Погледни тази снимка, може би ще се сетиш.

— След ден като този не мога да си спомня дори собственото си лице.

Бонбонът изтрака в зъбите на Джейн, когато заигра с него в устата си. Но уморените ѝ очи се вгледаха в снимката.

— Господи, шанс едно на хиляда. Да, помня я. Кучка от класа. Слушайте — каза тя и шумно вдиша през носа си. — Влиза, грабва чифт чорапи. Един скапан чифт, мърмори, че нямаме достатъчно персонал, когато стига до мен и пита за цената от промоцията. Ясно е написано, че важи при закупуване на три чифта. Един струва девет и деветдесет и девет. Купуваш три и ги получаваш за двадесет и пет и петдесет. Но тя се запъва, че иска чорапите за осем и петдесет. Направила си е сметката и отказва да плати дори цент повече. Опашката зад нея стига до Шеста улица, а тя се пазари с мен за жълти стотинки. — Бонбонът изпука между зъбите ѝ. — Нямам право да правя отстъпки, но онази не се отказва. Хората всеки момент ще се разбунтуват, така че се налага да повикам управителя. Управителят склонява, защото вижда, че с нея не може да се излезе на глава.

— Кога дойде?

— Господи, това ми се губи. — Джейн потърка тила си. — На работа съм от сряда. Седем дни истински ад. Утре и вдругиден почивам и ще прекарам почти целите дни седнала. Беше следобедната почивка, помня това, защото си помислих, че тази никаквица ще ме накара да повърна стридите. Стриди! — Щракна с пръсти и победоносно повдигна показалеца си с изрисувания шиш за лед. — Петък. С Фоун ядохме стриди в петък. Тя щеше да почива през уикенда и си спомням как ѝ завиждах за това.

— Сама ли беше?

— Кой би излязъл с такава? Ако е имала компания, чакали са я отвън. Тръгна си сама. Гледах я. — Джейн се усмихна. — Показах среден пръст зад гърба ѝ. Две клиентки изръкопляскаха.

— Имате ли записи от охранителните камери?

— Разбира се. Защо? Да не би някой да ѝ е хвърлил хубав бой? Жалко, че не съм била там да видя.

— Да, била е пребита. Искам да прегледам дисковете от петък следобед. Ще се наложи да направим копия.

— Ооо! Е, добре. Господи, нали не съм загазила?

— Не. Но записите ни трябват.

Джейн се изправи.

— Ще повикам управителя.

Когато се върна в кабинета си, Ив отново прегледа диска. Отпиваше кафе, докато гледаше как Труди влиза откъм улицата. Часът на записа бе шест и двайсет и осем. „Достатъчно време да овладее гнева си след посещението при Рурк — реши Ив. — Достатъчно време да поговори с някого или просто да се поразходи, докато измисли нов план.“

„Ядосана е“, забеляза Ив, когато натисна паузата и увеличи лицето на Труди. Почти чу как скърца със зъби. „Глеещ гняв, а не хладна решителност. Поне в този момент. Импулс, може би. Ще им покажа аз на тях.“

Трябваше да потърси чорапите, да избути хората от пътя си с лакти и да обиколи щандовете, но най-сетне откри това, което търсеше... на изгодна цена.

Ив я видя да оголва зъби, когато дръпна чифта чорапи от масата. Но се намръщи при вида на цената и надписа на табелата за разпродажба, преди да отмарширува до опашката и да се нареди.

Гневно потупваше по бедрата си и се взираше в клиентите пред себе си.

„Нетърпелива. И сама.“

Ив проследи препирнята ѝ с продавачката. Труди гледаше надолу, свила ръце в юмруци до тялото си, впила нокти в дланите си. За миг се обърна, за да отправи злобна реплика към жената зад себе си.

Скандал за няколко цента отстъпка.

Пазарлък за цената на оръжието на собственото ѝ убийство.

Не изчака да ѝ дадат торбичка и не взе касовата бележка. Просто пхна чорапите в чантата си и забърза към вратата.

Ив се облегна назад и се загледа в тавана. Откъде ли бе намерила кредитите? Никой не носи със себе си достатъчно, за да натъпче чорап с тях. А и лекотата, с която бе окачила чантата си на рамо, не издаваше да е твърде пълна.

— Компютър, намери списък на всички банки от Шеста улица до Десета, между... Трийсет и осма и Четирийсет и осма.

Търсене...

Изпъна гръб и погледна часа. По това време банките вече бяха затворени. Но Труди бе имала време да стигне до някоя от тях и да се снабди с куп кредити.

Щеше да провери това утре.

— Разпечатай информацията — нареди Ив, когато компютърът започна да рецитира списъка на банките. — Запамети ги във файл и го изпрати на домашния ми компютър.

Прието. Изпълнение...

Мислено проследи пътя ѝ по-нататък. Трябваше да открие банката, да потвърди коя е, но си представи всичко. Най-близката до бутика, със сигурност бе тази. Влиза, все още гневна. „Използвала е пари в брой, ако е била в състояние да мисли — реши Ив. — Няма смисъл да забавя подобна банкова операция с проучване за дебити и кредити, по-разумно е да си послужи с пари в брой. Отървава се от банковия пакет, преди да стигне до хотела.“

„Сама“, помисли си Ив отново.

„Идва в управлението сама, а после и в кабинета на Рурк. Никакви признаци, че някой я чака във фоайето. Може би се обажда от видеотелефона си, след като напуска сградата.“

Нямаше начин да проверят това, видеотелефонът бе изчезнал. Убиецът хитро се бе сетил да го задигне от местопрестъплението.

Закрачи из стаята, поръча още кафе.

„Изплашена е след разговора с Рурк. Свързва се с приятелчето си. Изплаква мъката си. Може би заедно съставят новия план.“

Застана срещу таблото с материали по случая и се загледа в снимките на лицето на Труди.

— Какво те е накарало да си причиниш това? — промърмори Ив. — Упорство. Силен гняв. Но как, по дяволите, си се надявала да докажеш, че си била пребита от мен, Рурк или някой, когото сме ти изпратили?

„Отново глупаво“, помисли си тя и поклати глава. Това бе продиктувана от гняв постъпка, импулсивна проява на ярост. По-хитро би било да накара някого от двамата ни да излезе от къщата под някакъв претекст и да отиде на място, където не ще може лесно да остане извън подозрение. „Глупаво е да не предвиди, че ще имаме алиби. Твърде наивно.“

В съзнанието ѝ за миг изплува спомен, но бързо избледня. Затвори очи, съсредоточи се и мислено се пренесе в него.

Бе тъмно. Не можеше да заспи. Стомахът ѝ къркореше от глад. Но вратата на стаята ѝ бе заключена отвън. Труди не ѝ позволяваше да ходи из къщата нощем.

„Ще се пъхнеш някъде, където нямаш работа, и ще пострадаш.“

Освен това за пореден път бе наказана.

Беше си поговорила с момчето, което живееше отсреща, и няколко негови приятели. Бе покарала скейтборда на един от тях. Труди не харесваше нито съседското момче, нито приятелите му.

„Хулигани. Малолетни престъпници. Вандали и още по-лоши. А ти си малка мръсница. Деветгодишна, а вече се предлага на момчета. Това не е нещо ново за теб, а? Качвай се горе и забрави за вечерята. Не искам никаквици на масата си.“

Не биваше да говори с момчето. Но то бе обещало, че ще ѝ покаже как се кара скейтборд, а Ив никога не бе опитвала. Те правеха номера на своите — осморки, завъртания и подскоци. Обичаше да ги

гледа. Изведнъж я забеляза и ѝ се усмихна. Даде ѝ знак да се приближи.

Не биваше да го прави. Скъпо щеше да плати за това. Но когато ѝ показва шарената дъска и обеща да ѝ позволи едно кръгче, не устоя на изкушението.

Смело потегли и момчето подсвирна след нея. Приятелите му се засмяха. Нареккоха я „голяма куражлийка“.

Това бяха най-щастливите мигове в живота ѝ, поне така мислеше. Дори сега си спомняше странното усещане, когато се бе усмихнала. Разтягането на бузите, смеха, изтръгнал се от гърлото ѝ, лекото парене в гърдите. Сладка болка, непозната за нея дотогава.

Момчето ѝ обеща още едно кръгче и я увери, че ще стане добра.

Но Трудни излезе като фурия с онази разкривена физиономия, която казваше: „лошо ти се пише“. Разкрещя се на Ив да слезе от проклетата дъска.

„Нали ти казах да стоиш в двора. Нали? Кой ще загази, ако счупиш хилавия си врат? Помисли ли за това?“

Не бе помислила. Единствената мисъл в главата ѝ бе колко е вълнуващо да кара скейтборд за първи път.

Трудни нахока момчетата и се закани да повика полицията. Знаела какво са намислили „извратените малки хулигани“. Но те само се засмяха и започнаха да издават неприлични звуци. Момчето, на чийто скейтборд се бе качила, нарече Трудни „дърта кучка“ право в лицето.

Това бе най-смелата постъпка, която Ив бе виждала.

Той отново ѝ се усмихна и с намигване потвърди, че може да покара скейтборда му, когато успее да разкара „дъртата кучка“.

Нямаше начин да се измъкне. Прекара вечерта затворена, далеч от него и приятелите му.

И плати за краткото приключение с празен стомах.

По-късно, докато червата ѝ къркореа, застана до прозореца на стаята си и видя Трудни да излиза през входната врата. Видя я да взема големи камъни и да изпотрошава стъклата на колата си, а после да нашарва покрива със спрей. В тъмнината засияха огромни букви:

„Дърта кучка“.

Трудни прекоси улицата, забърса кутията с парцал и я хвърли отвъд оградата в двора на момчето.

Тръгна обратно към къщата, а устните ѝ бяха разтегнати в злобна усмивка.

12.

Ив трябваше да свърши още нещо преди края на работния ден и се зае с него сама.

Рурк бе уредил настаняването на Боби и Зейна в хотел, малко луксозен от предишния. В това нямаше нищо изненадващо. Все пак обстановката изглеждаше скромна и непретенциозна. Подходящо място за отсядане на туристи и бизнесмени с ограничен бюджет.

Охранителната система бе ненатрапчива, но надеждна.

Спряха Ив, докато вървеше през фоайето към асансьорите.

— Извинете, госпожо. Мога ли да ви помогна?

Жената, която я потупа по рамото, имаше приятно, усмихнато лице. Елегантното ѝ сако бе леко издуто под мишницата от електрошокова палка.

— Полиция. — Ив повдигна дясната си ръка и потърси значката си с лявата. — Лейтенант Ив Далас. Моите хора са в петстотин и дванайсета стая. Ще ги нагледам и ще поговоря с униформената охрана.

— Лейтенант, имаме нареждане за проверка на самоличността. Така че...

— Добре. — В края на краищата самата тя го бе дала. — Действайте.

Жената извади ръчен скенер, с повече екстри от стандартните, натисна един бутон и извика снимката на Ив от личната ѝ карта на дисплея. Доволна, тя върна значката ѝ.

— Можете да се качите, лейтенант. Да съобщя ли на полицаия пред вратата, че идвате?

— Не. Предпочитам да го изненадам.

За свой късмет, униформеният стоеше на поста си. Познавах се, така че вместо да поиска легитимацията ѝ, той глътна корема си и изпъна гръб.

— Лейтенант.

— Бенингтън, как е положението?

— Спокойно. Всички стаи на етажа са заети, освен петстотин и пета. Влязоха и излязоха няколко души с пазарски чанти или куфарчета. Никой не се е показвал от петстотин и дванайсета, откакто съм на смяна.

— Почини си десет минути.

— Благодаря, лейтенант. Ще ме сменят в и половина, мога да издържа.

— Добре. — Ив почука и изчака, докато някой надникна през шпионката. Отвори Зейна.

— Здравейте. Не знаех дали ще наминете днес. Боби е в спалнята. Говори с Ди Кей. Да го повикам ли?

— Няма нужда.

Ив влезе в малкия коридор. Рурк им бе уредил един от така наречените „директорски апартаменти“, с кухненски бокс и уютна всекидневна. Спалнята бе отделена с двойна врата, в момента затворена.

— Как сте? — попита Ив.

— По-добре, благодаря. По-добре. — Страните на Зейна леко поруменияха. Тя нервно разроши едрите си златисти къдрици. — Сигурно сте ме взели за истеричка. Обикновено не се държа така. Наистина.

— Имаше причини.

Ив огледа стаята. Защитните екрани на прозорците бяха включени. Добре. По телевизията вървеше някакво женско токшоу. Нищо чудно, че Боби бе затворил вратите.

— Да ви донеса ли нещо? В кухнята има богат избор. — Зейна унило се усмихна. — Не се налага да тичам за закуски. Мога да ви предложа кафе или...

— Не, благодаря.

— Стаята е по-хубава от предишната. Ужасен начин да се озовем в нея.

— Няма причина да се чувствате неловко.

— Да, предполагам, че сте права.

Тя непрекъснато въртеше венчалната халка около пръста си. „Още един неосъзнат признак на нервност“, помисли си Ив. На дясната ѝ ръка имаше пръстен с малко розово камъче и на ушите ѝ проблясваха същите.

„В тон са с червилото й — забеляза Ив. — Как и защо някои жени се сещат за подобни подробности?“

— Толкова се радвам, че намерихте чантата ми. Вътре бяха всичките ми ценни неща. Снимки, личната ми карта, това ново червило, което току-що си бях купила и... Господи! — Зейна потърка лице. — Искате ли да седнете?

— Само за минута. Познаваш Боби и Ди Кей отдавна.

— Откакто постъпих на работа при тях. Боби е най-милият човек на света. — Зейна седна и приглади крачолите на панталона си. — Веднага хлътнах по него. Беше малко срамежлив с жените, нали разбирате? Ди Кей все му се подиграваше.

— Боби спомена, че Ди Кей и Трудни не са се погаждали.

— А, да. — Руменината й леко се засили. — Ди Кей просто странеше от нея. Сблъсък на характери, предполагам. Трудни винаги казваше каквото мисли и понякога хората се обиждаха.

— А ти?

— Тя е... беше майката на мъжа, когото обичам. Отгледала го е съвсем сама. — Очите й заблестяха. — Възпитала е добър син. Нямах нищо против да ми дава съвети. Все пак никога преди не съм била омъжена и не съм се грижила за домакинство. А и Боби винаги намираще подход към нея.

— Така ли?

— Казваше ми да кимам и да се съгласявам, а после да правя каквото си искам. — Зейна се засмя, но закри устата си, сякаш за да заглуши смеха. — Самият той често постъпваше така и почти никога не са си разменяли обидни думи.

— Но се е случвало да се скарат.

— Повишаваха си тон от време на време, както във всички семейства. Ив... нали нямаш нищо против да те наричам така?

— Не, разбира се.

— Мислиш ли, че скоро ще можем да си отидем у дома? — Устните й затрепериха, преди да ги прехапе. — Толкова се вълнувах за това пътуване. Нямах търпение да видя Ню Йорк, а сега искам час по-скоро да се прибера у дома.

— На този етап от разследването е по-удобно двамата с Боби да бъдете тук.

— И той каза така. Не иска да прекара Коледа у дома. Мисля, че го разбирам. Просто... — В очите ѝ се появиха сълзи, но не потекоха. — ... такава егоистка съм.

— Защо?

— Това е първата Коледа, откакто сме женени. А ще я прекараме в хотелска стая. — Преглътна сълзите и поклати глава. — Егоистично е да мисля за това, когато майка му...

— Естествено е.

Зейна виновно хвърли поглед към затворените врати.

— Не му казвай, че съм ти казала това. Моля те. Все още не е на себе си. — Изправи се, когато вратите се отвориха. — Виж кой е тук, скъпи.

— Ив, благодаря ти, че дойде. Току-що разговарях със съдружника си. — Боби опита да се усмихне на съпругата си. — Сключихме сделката.

Зейна плесна с ръце и заподскача на пръсти.

— Голямата къща?

— Да. Ди Кей е подписал договора и е получил депозита от купувача тази сутрин.

— О, скъпи! Това е чудесно. Поздравления. — Зейна изтича покрай дивана и страстно го прегърна. — И двамата работихте толкова много за тази сделка.

— Голяма продажба — каза той на Ив. — Страшно ни провървя. Почти се бяхме отказали, но миналата седмица получихме неочакван подарък от съдбата. Партньорът ми го е завързал с панделка тази сутрин.

— В Тексас.

— Да. През уикенда на три пъти почти успял да убеди клиентите. Все още имали известни колебания. Искали отново да прегледат условията и днес най-сетне захапали. Това означава голяма комисиона за нас.

„И изключване на съдружника от списъка на заподозрените — реши Ив, — освен ако е намерил начин едновременно да бъде на две места.“

— Честито.

— Мама страшно щеше да се радва.

— Скъпи... — Зейна докосна раменете му. — Не тъгувай. Тя не би искала да те види тъжен. Толкова би се гордяла. Ще го отпразнуваме. Говоря сериозно. — Леко го разтърси. — Ще поръчам бутилка шампанско и ще си позволиш да се отпуснеш и да бъдеш горд със себе си, поне за малко. Ще пийнеш ли с нас, Ив?

— Благодаря, но трябва да тръгвам.

— Надявах се да донесеш някакви новини във връзка с майка ми.

— Разследването напредва. Това е най-обнадеждаващото, което мога да ти кажа засега. Ако изникне нещо, преди да се видим отново, ще се обадя.

— Добре. Благодаря. Доволен съм, че ти пое случая, Ив. Това донякъде ми носи утеха.

„Аз мога да си отида у дома — помисли си Ив, докато се придвижваше през уличните задръствания. — В това отношение имам повече късмет от Боби.“ Поне в дома ѝ нещата бяха нормални според нейните представи.

Докато движението едва се влачеше, тя се загледа в един от анимираните билбордове, рекламиращи екскурзии до Аруба на изгодни цени.

„Всеки иска да отиде някъде другаде“, осъзна Ив. Хора от Тексас и къде ли не прииждаха в Ню Йорк, а нюйоркчани поемаха по магистралите към Хамптънс или хващаха совалки за екзотични южни острови.

„Къде ли отиват жителите на екзотичните острови? — запита се тя. — Навярно в някой голям пренаселен град.“

Защо хората не искаха да останат там, където живеят?

Защото не можеха, и улиците бяха претъпкани, а въздушните коридори над тях — само малко по-спокойни. Тя не изпитваше желание да отиде на друго място.

Най-сетне премина през портала и продължи към светлините.

На всички прозорци грееха свещи или елхи с примигващи лампички. „Като картина“, помисли си Ив. Нощното небе, озарено от луната, и приказният силует на къщата, с толкова много светли прозорци.

Тя можеше да се прибере у дома.

Тогава защо се чувстваше така потисната? Когато паркира и слезе от колата, напрежението сковаваше тила и корема ѝ. Искаше ѝ се да полегне не само заради умората. Просто изпитваше нужда да изключи разума си за пет минути.

Съмърсет я посрещна в разкошното фоайе, напомняйки за зловещ скелет сред ярките празнични цветове.

— Рурк е в офиса си, зает с работа по твоя случай.

Укорителният му тон я накара да усети още по-силно свиване в стомаха.

— Никой не е опрял оръжие до гърлото му — сопна се тя. — Което мечтая да сторя с теб.

Тръгна с тежки стъпки нагоре по стълбите, без да си направи труда да свали мантията си.

Не отиде в кабинета, което бе ужасно подло. Знаеше това, но вместо там, влезе направо в спалнята и все още с мантията се отпусна по корем на леглото.

„Пет минути“, помисли си тя. Имаше право на пет минути тишина и уединение. Само да можеше да изключи разума си.

След секунди чу бързо пристъпване на малки крачета и леглото завибрира, когато Галахад скочи върху него. Ив се обърна и прикова поглед в различните му по цвят очи.

Котаракът също я гледаше втренчено. Лениво се завъртя два пъти, настани се до главата ѝ и отново срещна погледа ѝ. Тя се опита да устои на неговия, докато примигне пръв.

Когато Ив загуби играта, би се заклела, че той се усмихна самодоволно.

— Приятел, ако беше ченге, щеше да разбиваш заподозрените.

Обърна се към него, за да го почеше по ушите. Котаракът замърка като добре смазан мотор, а Ив се загледа в лампичките на елхата.

„Тук имам толкова неща — каза си тя. — Голямо легло, красива елха и страхотен котарак.“ Какво ставаше с нея?

Рурк влезе така безшумно, че ако не го очакваше, не би го чула.

Усещайки потъването на матрака, Ив отново извърна глава. Този път в нея тревожно се взираха яркосини очи.

„Е, добре.“

— Току-що се прибрах — промърмори тя. — Искях да полегна за няколко минути.

— Главоболие?

— Не. Просто... не зная.

Той погали косите ѝ.

— Тъжна ли си?

— За какво да тъгувам? Имам тази баровска къща. Забелязал ли си как изглежда отвън с толкова много светлини?

— Да.

Ръката му се придвижи към тила ѝ, където бе част от напрежението.

— Имам този дебел котарак. Мисля си, дали да не го поизмъчим на Коледа. Да вземем един от онези костюми, нали се сещаш, и да го издокараме като малко еленче.

— Удар по достойнството му. Добра идея.

— Накрая — имам теб. Черешката на тортата. Не зная какво ми става. — Сгуши се до него. — Не ми пука, че тя е мъртва, тогава какво ме прихваща?

— Твърде критична си към себе си, това е проблемът.

Ив вдъхна от аромата му, защото ѝ носеше успокоение.

— Видях я в моргата. Просто поредният труп. Видях какво си е причинила само за да се опита да ни накисне. Изпитах отвращение. Не бях изненадана... дори за миг. Погледнах раните, които някой друг ѝ е нанесъл, и си казах: „Е, получила си е заслуженото“. Макар че не би трябвало да мисля така.

— Какво друго свърши днес?

— Днес? Докладвах на Уитни. Изтърпях малко мъмрене. Обядвах с Надин, за да уредя оповестяването на връзката ми с жертвата в медиите. Отбих се в лабораторията. Влакната се оказаха следа към магазин, от който Труди си е купила чорапите, превърнати в оръжие. Получих списък на банките между магазина и хотела. Взела е кредитите от някоя от тях. Утре ще проверя коя. Отидох до бара, в който е била завлечена Зейна, и разговарях със собственика. Прегледах дисковете. Хм... добавих новите сведения към доклада. Посетих Боби и Зейна. Системата за сигурност на хотела е добра. Осигурил си надеждна охрана на фойето.

— Радвам се да го чуя.

— Оттам идвам. Свърших и още няколко неща, но това е най-важното.

— С други думи, поработила си здравата. Независимо дали те е грижа, че Труд е мъртва, направила си всичко възможно да тръгнеш по следите на убиеца ѝ.

Ив се претърколи и втренчи поглед в тавана.

— Нямах избор.

— Какво обядва?

Тя тихо се засмя.

— Опитваш се да ме изтръгнеш от самосъжалението? Спагети с някакъв ароматен сос. Бяха вкусни. Не зная какво нагъваха Надин и Пийбоди, но издаваха одобрителни звуци. Обстановката е впечатляваща и мисля, че ще стане хит. Голяма изненада.

— Обслужването?

— Безупречно. Сервитьорът изниква до масата ти сякаш от въздуха, още щом ти хрумне да поръчаш нещо. Надин започва да води собствено шоу.

— Чух за това днес. Радвам се за нея.

— Получила е предложения за филм и книга. И за тях ли знаеш?

— Всъщност да.

— Искате да ме интервюира, на което може би ще се съглася. И да заснеме част от филма тук, за което отговорих категорично „не“.

— Категорично.

Отново се обърна към него и се вгледа в лицето му. Как бе възможно един мъж винаги да е толкова красив?

— Мисля, че по този въпрос сме на едно мнение — допълни тя.

— Това е домът ни. — Рурк погали ръката ѝ и нежно отпусна своята върху нея. — Нашето лично пространство.

— Твърде често пренасям работата си у дома.

— Както и аз.

— Но не напълваш къщата с ченгета.

— Не. И определено нямам подобно намерение. Но ако беше проблем за мен това, че ти го правиш, щях да ти кажа.

— Днес ме споходи един спомен.

„Аха — помисли си той. — Най-сетне по същество.“

— Разкажи ми.

— Мислех за това, което си е причинила. За бога, излязла е, купила си е чорапи специално за целта — да обезобрази лицето и тялото си. Извратено, самоунищожително поведение. Изведнъж се сетих за една случка...

Разказа му точно както си я бе спомнила. Докато говореше, споменът стана още по-ясен. Бе горещо и до нея достигаше мирис на трева, рядко долавян по-рано. Едно от момчетата имаше диск плейър, от който звучеше музика.

През нощта пред къщата почти безшумно спря полицейска кола. Копчетата по униформите на полицаите блестяха на лунната светлина.

— Пресякоха улицата. Сигурно е било късно, защото всички прозорци бяха тъмни. В къщата отсреща светна лампа и на вратата се показва бащата на момчето. Ченгетата влязоха.

— Какво стана? — подкани я той, когато замълча.

— Не зная точно. Предполагам, че синът му им е казал, че не е направил нищо. Събудили са го. Не е могъл да го докаже, разбира се. Помня как ченгетата претърсиха двора и намериха кутията от спрей. Сякаш все още виждам как един от тях я опакова и поклати глава. „Глупаво хлапе — навярно си е помислил той. — Малък негодник.“ Тя излезе и се разкрещя. Сочеше кутията, колата си и къщата им. Аз просто стоях и гледах. Накрая не издържах и си легнах. Завих се през глава. — Ив затвори очи. — Чух другите деца да говорят за него в училище. Как го откарали в участъка с родителите му. Преструвах се на глуха. Не исках да слушам. Два дни по-късно Труди караше нова кола. Хубава, лъскава нова кола. Не след дълго избягах. Не можех повече да живея с нея. Не смеех да погледна къщата отсреща. — Продължи да се взира в тъмния прозорец над главата си. — Едва днес осъзнах, че това ме е накарало да избягам. Не издържах да живея в дома ѝ след онова, което бе направила, а аз бях премълчала. Момчето ми бе подарило най-щастливите мигове в живота ми и бе изпаднало в беда заради мен, а аз не бях сторила нищо, за да му помогна. Не казах на никого, че го е натопила. Просто оставих да го накажат.

— Била си дете.

— И това е оправдание, че не се опитах да му помогна?

— Да.

Ив се надигна, повали го по гръб и го изгледа с недоумение.

— Разбира се. Замъкнали са го в участъка, въпреки че не са имали достатъчно доказателства срещу него. Трябвало е родителите му да платят обезщетение.

— Застрахователите.

— О, стига глупости, Рурк.

Той изпъна гръб и повдигна брадичката й.

— Била си деветгодишна и изплашена. Как можеш да се връщаш двадесет години назад и да се самообвиняваш? Стига глупости, Ив.

— Не направих нищо.

— А какво си могла да направиш? Да отидеш в полицията и да кажеш, че си видяла жена, получила одобрението на Организацията за закрила на децата, да съсипе собствената си кола, за да обвини живеещото отсреща момче? Никой не би ти повярвал.

— Това няма значение.

— Има. И двамата знаем, че хлапето е преглътнало горчивия хап в детството си. Имало е родители, дом, приятели и достатъчно характер да предложи на едно момиче да се повози на скейтборда му. Сигурен съм, че го е превъзмогнало. Ти си посветила целия си съзнателен живот на закрилата на обществото, рискувайки живота си. Така че престани, по дяволите, да се обвиняваш, че някога си била изплашено дете и си постъпила като такова.

— Е, добре.

— Говоря сериозно. Свали това манто. Господи, ще се свариш.

Рядко се бе чувствала така... точната дума бе „засрамена“. Съблече коженото манто и го остави разстлано под нея на леглото.

— Мисля, че човек има право да се поизлежава в собственото си легло.

— Това легло е и мое и достатъчно сме се излежавали в него. Искаш ли да опитаме нещо друго?

Тя повдигна котарака и го сложи в скута си.

— Не.

— Тогава продължавай да се цупиш. Все пак е по-добре от самосъжалението. — Рурк стана от леглото. — Аз ще пийна малко вино.

— А ако случилото се го е осакатило за цял живот?

— Моля те...

Ив присви очи, когато той отвори бюфета с напитки.

— А ако е станал сериен убиец заради онази единствена случка?

— Интересно хрумване. — Рурк избра хубаво бяло вино от хладилното отделение. — Може би ти си го превърнала в престъпник. Каква ирония!

Устните ѝ трепнаха, но тя сдържа смеха си.

— Може би в тъмното си минало си имал общ бизнес с него. Може би сега е мафиотски бос някъде в Тексас.

— И изцяло дължи това на теб. — Рурк се върна до леглото с две чаши вино и ѝ подаде едната. — По-добре ли си?

— Не зная. Да, струва ми се. Бях забравила. Нали знаеш как някои неща се губят в паметта ти, дори ако всичко е било нормално. Когато споменът се върна, чувството за вина ме завладя. Беше четиринайсет-петнайсетгодишен. Той изпита съжаление към мен. Беше изписано на лицето му. Някое добро дело не остава ненаказано — каза тя и повдигна чашата си за тост, преди да отпие.

— Мога да го открия, ако искаш. Ще разбереш дали е станал престъпен бос или нещо друго.

— Може би ще си помисля.

— Междувременно ще те помоля за нещо.

— Какво?

— Нямам никакви твои снимки отпреди запознанството ни.

Нужни ѝ бяха няколко мига да схване какво има предвид той.

— Снимки?

— Да, от времето, когато си била младо неомъжено момиче или новопостъпила полицайка в униформа, която се надявам някой ден отново да облечеш. Харесвам жена си в униформа. Бих могъл да намеря по-стари снимки от документи, но предпочитам ти да ми дадеш нещо.

— Добре. Ще видим. Защо?

— Животът ни не започна, когато се запознахме. — Докосна лицето ѝ и красивите му пръсти се плъзнаха леко като перце по кожата ѝ. — Макар и да мисля, че най-хубавите моменти бяха след първата ни среща, искам да имам част от това, което си била преди.

— Твърде сантиментално.

— Виноват. Ако намериш някоя и друга своя снимка на осемнайсет, с оскъдно облекло, ще е още по-добре.

Този път Ив избухна в смях.

— Извратен тип!

— Отново — виноват.

Тя взе чашата му, приближи се към масичката и остави и нея, и своята. Нехайно побутна лъскавото черно манто и го остави да се свлече на пода.

— Вече ми се прави нещо друго.

— Така ли? — Той повдигна глава. — Какво например?

Ив бе бърза и пъргава. Със светкавично движение се претърколи, надигна се и обви крака около кръста му, ръцете ѝ сграбчиха косите му и устните ѝ жадно се впиха в неговите.

— Нещо от този род — каза тя, когато най-сетне му позволи да си поеме дъх.

— Искаш да ти помогна да се отпуснеш след напрегнатия ден.

— Именно. — Разкопча ризата му, наведе се и леко ухапа брадичката му. — Ти ми се скара. След днешното ми посещение при Уитни това е второто конско, което изтърпявам за един ден.

Ръцете ѝ действаха бързо и умело и когато достигнаха до ципа му, Рурк вече бе адски възбуден.

— Дано не си реагирала по същия начин, докато си била при началника си.

— Не е зле, ако човек си пада по широкоплещести, закалени мъжкар на средна възраст. На мен доста ми харесват.

Нежно ухапа ухото му и го повали по гръб.

Макар и затлъстял, котаракът Галахад бе опитен и ловко скочи встрани.

— Толкова си красив. Понякога просто ми се иска да те облича като сладолед. — Ив разтвори предниците на ризата му и разпери пръсти върху гърдите му. — И това силно, мускулесто тяло е изцяло мое. — Плъзна зъби надолу и усети как Рурк потръпна. — Ето нещо, което би накарало едно момиче да се облизва и издава одобрителни звуци.

Ръцете му я докосваха и караха кожата ѝ да настръхва. Но ѝ позволи да действа и да диктува темпото. Знаеше, че това ще продължи няколко мига, докато изненадващо я сграбчи в изблик на страст и отново я изпълни с трепет.

Тя рязко разкопча блузата си, придърпа ръцете му към тялото си и ги плъзна нагоре, докато обхванаха гърдите ѝ. Предаде се на

опиянението от допира на тези дълги, силни пръсти до плътта си. Когато достигнаха до колана на панталона ѝ, се наведе назад и затвори очи.

Отново се озова над него, подпряна на лакти. Устните им се сливаха в дълги, звучни целувки, прекъсвани от закачливи захапвания, а сърцето ѝ биеше неудържимо до неговото. Когато доближи зърното си до устните му, той го всмука и дъхът ѝ секна за миг, преди бавно да издиша.

Бяха изцяло отдадени един на друг. Тялото ѝ изгаряше за неговото. Той я преобърна и притисна ръцете ѝ към леглото от двете страни на главата ѝ. Очите му, премрежени от страст, дръзко се взираха в нейните.

— Искам те гола. Остани неподвижна, докато те събличам.

Докосна устните ѝ със своите и се спусна към брадичката ѝ, после обсипа с кратки нежни целувки шията, гърдите и корема ѝ.

Смъкна панталона от ханша ѝ, разкри още гола плът и езикът му се плъзна към нежната вдлъбнатина между бедрото и центъра на женствеността ѝ. Тя се надигна, тръпнейки.

— Шшт! — прошепна той миг преди да я тласне с език към върха и отвъд него. Когато тялото ѝ се отпусна, продължи надолу по бедрата ѝ.

Издърпа ботушите ѝ и остави панталона ѝ да падне върху тях. Бавно се върна нагоре, измъчвайки я до полуда.

— Рурк!

— Това силно, мускулесто тяло — повтори той думите ѝ отпреди малко. — Цялото е мое.

В нея отново нахлу изгаряща топлина, неудържим огън, който се надигаше, докато най-сетне изригна. Отчаяно се вкопчи в Рурк.

Бе навлязъл дълбоко в плътта ѝ. Устните им бяха слети, пръстите им се преплитаха. Завладени от сладостта на тази близост, полетяха едновременно.

„Да — помисли си тя, заслепена от любов, — аз съм си у дома.“

Останаха да лежат безмълвни, задъхани. Той се приближи към нея, за да отпусне тя глава на рамото му, и ръката ѝ докосна гърдите му, където сърцето му все още биеше учестено.

— Трябва да ти се карам по-често.

— Все пак нека не ти става навик. Следващия път може би ще ме ядосаш. Цял ден бях потисната. Вършех работата си, но не бях на себе си. Сякаш се виждах отстрани. Като безучастен наблюдател. Това не е нормалният ми ритъм. Трябва да вляза във форма.

Той потърка корема й.

— Стори ми се в достатъчно добра форма за мен.

— Сексът помага. Поне с теб. — Ив се надигна. — Трябва да започна отначало. Да изтрия този филм, който помрачава съзнанието ми и да започна на чисто.

Рурк посегна към виното.

— Ето какво ще направиш.

Тя отпи глътка от чашата, която й подаде.

— Ще взема душ и ще се облека. Ще прегледам записките си от местопрестъплението и показанията. Ще помисля около час, просто за да подредя всичко в главата си.

— Добре. Аз ще се заломя със счетоводството, да отхвърля малко работа.

— Мога ли да обсъдя някои неща с теб, след като подредя фактите?

— Ще съм разочарован, ако не го сториш. Какво ще кажеш да се видим отново след час и да ги обсъдим на вечеря?

— Става. — Тя хвана ръката му. — Устройва ме.

Той целуна пръстите й.

— Разбира се.

13.

Ив се възползва от часа уединение и се върна към самото начало. Отново измина целия път, стъпка по стъпка. Прослуша записа от местопрестъплението, прегледа бележките си и докладите от огледа на оперативната група, на медицинската експертиза и лабораторията.

Докато слушаше показанията, обърна толкова внимание на промените в настроението и тона, колкото на самите думи.

Застана срещу таблото и подробно разгледа всяка снимка, от всеки ъгъл.

Когато Рурк влезе от своя кабинет, извърна глава към него. Доловил блясъка в очите ѝ, той се усмихна и повдигна вежди.

— Лейтенант...

— Тези дни действах като ченге, даже вървах с характерната походка, но не се чувствах като ченге. Сега отново съм на себе си.

— Добре дошла.

— Да хапнем. Какво искаш?

— Щом отново се чувстваш като ченге, избирам пица.

— Върхът. Ако вече не се бяхме отъркаляли в леглото, бих ти се нахвърлила само заради това.

— Впиши го в сметката ми.

Седнаха от двете страни на бюрото ѝ, с пицата и виното помежду им. „Сложил е елха дори тук“, помисли си тя. За неговите стандарти бе малка, но изглеждаше чудесно до прозореца, разпръсквайки разноцветни светлини в мрака.

— Ето как стоят нещата — заговори Ив, — нещо не се връзва.

— Аха. — Той повдигна чашата си към нея и отпи. — Добър извод.

— Сериозно. На пръв поглед картината е следната: на местопрестъплението лежи жена, убита с няколко удара с тъп предмет в тила. От по-ранните наранявания личи, че е била нападната и пребита предния ден. Вратата е заключена отвътре, прозорецът — не. — С парче пица в едната ръка Ив посочи към таблото с другата. —

Елементарните доказателства сочат, че нападателят е влязъл през прозореца, пребил я е и е излязъл по същия път. Понеже няма следи от самозащита, разследващият би могъл да предположи, че е познавала убиеца и не е имала време да осъзнае, че е в опасност. Но ако някой те е пребил вчера, нормално е днес да си малко изплашен, когато отново дойде при теб.

— Не и ако по-ранните наранявания са причинени от самата жертва.

— Да, но ако не знаеш това, откъде би ти хрумнало, когато откриеш трупа? Убиецът е видял поне раната на лицето. Била е точно тук, нанесена със същото оръжие. Затова като прегледаме отново цялата информация, става ясно, че онзи, който я е очистил, е нагласил нещата така, че да изглежда убита от същия човек, който ѝ е нанесъл побой. — Отхапа от пицата и се наслади на пикантния вкус. — Използвал е предишните наранявания за заблуда. Съобразително. Никак не е зле. Разсъждавал е разумно. Проявил е съобразителност и като е взел видеотелефона ѝ.

— Възползвал се е от алчността на жертвата и склонността ѝ към агресивност.

— Да. Но някои малки подробности оборват тази теория. Отново никакви признаци на самозащита. Никакви следи от връзване или нещо, което да издава, че се е опитала да се бори. Не се е измила. Като добавим към това и ъгъла на раните, оказва се, че се е самонаранила.

— И това те кара да поемеш в съвсем друга посока.

— Точно така. Следва самото местопрестъпление, позата на тялото и часът на смъртта. Когато непознат влезе през прозореца посред нощ, нормално е да скочиш от леглото и да се разкрешиш. Тя не го е направила. Това означава, че убиецът е влязъл през вратата. Пуснала го е.

— Все пак не изключвай версията за прозореца. Ако със съучастника ѝ са имали разногласия, може би е предпочел да влезе през него, вместо да рискува тя да не го пусне.

— Прозорецът е бил заключен. Ето какъв е проблемът с паметта. Понякога помага, а друг път ти изневерява. — Ив отхапа парче пица и го преглътна с вино. — И ето какво е предимството разследващото ченге да е познавало жертвата... която, доколкото си спомням, винаги е заключвала всички врати и прозорци. „Светът е пълен с крадци,

изнасилвачи и мошеници“ според Библията на Труди. Дори през деня, когато си бяхме у дома, къщата приличаше на непристъпна крепост. Бях го забравила. Тя не би оставила отворен прозорец в големия лош Ню Йорк. Необичайно е за нея.

— Пуснала е убиеца в стаята си — намеси се Рурк. — Късен гост.

— Да. Доста късен. Не си е направила труда да облече халат. В гардероба имаше един, но не го е сложила, а е посрещнала убиеца си по нощница.

— Това говори за известна близост. Любовник?

— Може би. Не е изключено. Тя поддържаше външността си. Лицето и тялото. Но не помня да са идвали мъже — промърмори Ив и отново се опита да се върне към миналото. — Живях при нея само около шест месеца, но не помня да е имала гости или да е излизала с някого.

— Оттогава досега е твърде дълъг период на въздържание.

— Не съм зачеркнула версията за любовник — продължи Ив, — но прегледах списъка на вещите ѝ, всичко нейно в онази стая: никакви сексиграчки, еротично бельо или презервативи. Все пак възможно е да е поддържала трайна връзка... не открих нищо, което да го доказва, обаче е възможно. Но не и равнопоставен партньор.

— Така ли?

— Трябваше да се слуша нейният глас. Изпитваше нужда да командва. Обичаше да нарежда на хората какво да правят и да ги наблюдава, докато изпълняват прищевките ѝ. Трудовата ѝ биография е доказателство за тази особеност на характера ѝ. Дълга поредица работни места, на никое от които не се е задържала дълго. Не ѝ бе присъщо да изпълнява заповеди, а да ги дава.

— Ролята на приемна майка е била идеална за нея — кимна Рурк. — Тя е шефът, тя командва. Пълна власт.

— Така си е мислила — потвърди Ив. — Наближаваше шейсетте, а няма сведения да се е омъжвала. Само едно официално съжителство. Не, тя не беше от хората, които се чувстват добре в екип. Партньорство не би я устройвало. Може би е позвънила на това лице от видеотелефона си. „Ела, трябва да поговорим.“ Пийнала е вино, взела е хапчета. Може би е изпаднала в състояние на блажено самодоволство.

— Ето още една причина да не прояви толкова съобразителност, колкото обикновено.

Ив кимна.

— Лежи отпусната, приятно замаяна. И размишлява как да изкопчи от теб два милиона. Обезобразила е собственото си лице за тази цел. Да, доволна е от себе си. Но как да те изнуди, щом не може да се покаже навън от хотелската стая?

— Вече помислих по въпроса. Ти не беше във форма — напомни й той, когато Ив го изгледа намръщено. — С треперещ глас е разказала за нападението, вероятно през сълзи. По такъв начин, че да уличи един от нас, или и двамата, като нападатели. Или ако е била по-умна — непознат, когото сме изпратили да я предупреди, че я очаква нещо по-страшно, не постъпи ли така, както сме й казали. — Рурк доля чашата й. — Изтъкнала е, че е направила запис с цел да се защити в случай на внезапна смърт. Или по-тежък побой. Тогава той е трябвало да бъде предоставен на медиите и полицията. Копие от него е щяло да бъде изпратено на мен с недвусмислен подтекст: „Плати, или ще се разчуе“.

— Да, добре. — Ив си взе още едно парче пица. — Всички тези разсъждения доведоха ли до предположение къде може да се намира записът?

— Без съмнение, в ръцете на убиеца.

— Да, без съмнение. Тогава защо не ни бе предаден чрез Зейна, както номерът на банковата сметка? Защо не получихме копие от документирувания разказ?

— Може би убиецът се е надявал, че самият запис е достатъчно ясно послание. И е проявил глупостта да го изпрати по обикновена поща.

— Ясно. — Ив отхапа от пицата. — Съобразителност, наивност, съобразителност, наивност. Това не ми се връзва с останалото. Няма нищо наивно. Всичко изглежда изпипано... така че да изглежда наивно. Престъпление от страст, опит за потуляване, малки грешки. И по-големи. Но мисля... започвам да се питам дали някои от тези грешки не са умишлени. — Отново погледна към таблото. — Може би се въртя в омагьосан кръг.

— Не, продължавай. Харесва ми.

— Труди беше жена с труден характер. Дори синът й каза това. Да — добави Ив, разгадала изражението му, — не съм го елиминирала

като заподозрян. Връщаме се на въпроса защо не е по-напред в списъка ми. И така — някой върши мръсна работа за жена с труден характер. Знае, че ще получи дял, но със сигурност не половината. Може би тя твърди, че ще поиска един милион и обещава десет процента за труда. Не е лошо за малко черна работа. Може би това е номерът, и този някой получава записа, за да го предаде или изпрати.

— Била е доста уверена в себе си — отбеляза Рурк.

— Да, и в помощника си. Но се подсигурява, в случай че нещо се обърка. Отговаря на профила ѝ.

— Обаче помощникът не се оказва толкова послушен, колкото е предполагала — продължи Рурк. — Вместо да изпълни командата като добро кученце, този път се замисля. И решава, че може да спечели повече.

„Ето че отново съм във форма“, осъзна Ив. Споделяше разсъжденията си с него, обсъждаха стъпките, фактите, вероятностите.

— Да. Може би се връща и ѝ казва, че иска по-голям дял. Изтъква, че биха могли да изкопчат доста повече от един жалък милион.

— Това я е вбесило.

— Разбира се — усмихна се Ив. — Замаяна е от виното и таблетките. Развързва езика си и признава, че е поискала два милиона. Малък гаф.

— Или отказва да отреже по-голямо парче от пая.

— И в двата случая съучастникът побеснява. Каквато и да е истината, в крайна сметка намира се заедно с нея в хотелската стая през нощта в събота срещу неделя. Тя стои с гръб към него. Вече му е дала записа, оръжието е под ръка. Той има мотив и възможност. Очиства я. Прибира видеотелефона ѝ, копието от записа, дисковете с досиетата и всичко друго, което би могло да го уличи. Отключва прозореца и изчезва.

— Сега целият пай ще бъде за него. — Рурк сведе поглед към пицата между тях. Почти бяха я унищожили. Храна за ума.

— После решава какво да предприеме. — Ив облиза малко сос от палеца си. — Рано сутринта в понеделник отива до хотела с намерението да отвлече Зейна. По щастлива за него случайност тъкмо тогава тя излиза сама да купи закуски.

— А може би не Труди е имала любовник.

— Интересна идея, а? — Тя наклони глава и побутна пицата, преди да почувства гадене. — Да се вгледаме по-внимателно в хубавата женичка на Боби.

— А не в самия Боби?

— Ще поразмишлявам и за него. Но когато някой е убил собствената си майка, картината обикновено е по-грозна. Издава повече ярост. — „Както при отцеубийство“, помисли си тя. Почти бе плувала в кръвта на баща си. Отърси се от нежелания спомен и се съсредоточи върху настоящето. — Мотивът става по-неясен. Ако е било за пари, защо не е изчакал, докато тя ги прибере? Би могъл да го извърши така, че да изглежда злополука, когато се завърнат у дома, и да ги наследи. Ако е било импулсивно действие...

— Изпитваш нещо към него — каза Рурк. — Симпатия.

— Не е това. — „Е, може би донякъде“, призна тя пред себе си. — Ако реакцията му пред хотелската стая е била актьорска игра, значи пропилява таланта си с недвижимите имоти. Бях при него, когато Зейна е претърпяла премеждието, което означава, че трябва да е имал партньор. Или двамата със Зейна са в заговор. Нищо не е изключено, така че ще се поровим по-дълбоко. Но тази версия не ми се струва правдоподобна.

Той я изглежда изпитателно.

— Но има друга, която си по-склонна да приемеш. Виждам го.

— Да се върнем на жертвата. Тя обича да контролира хората, да ги държи под чехъла си. Както ти изтъкна, не е вземала децата в дома си само заради парите. Искала е да властва над тях, да зависят от нейната воля, да се страхуват от нея. Твърдяла е, че пази досиетата им. Нима можем да бъдем сигурни, че аз съм първата, която се опитва да изнудва?

— Значи не партньор, а покорен слуга.

— Подходяща дума, нали? — Ив се облегна назад на стола си и се завъртя напред-назад. — Слуга. Типично в нейн стил. При проучването, което направих за нея, открих, че се е грижила само за момичета. Това може да обясни защо е била по нощница. Защо да се срамува да посрещне друга жена без халат? Не е имала причина да се чувства притеснена или застрашена от човек, когото е командвала и хокала като дете и който, поради каквато и да е причина, все още се е боял от нея.

— Зейна твърди, че е била отвлечена от мъж.

— Ако приемем тази теория, значи са двама. Или Трудите е имала любовник. Ще проверя по-внимателно що за хора са станали децата, поверени на нейните грижи.

— А аз ще си поиграя с числата.

— Стигна ли донякъде?

— Въпрос на време. Фийни ми издейства официално разрешение, така че мога да използвам офис техниката си, без да мамя „Компюгард“.

— Това е половината от забавлението за теб.

— Понякога се налага човек да се задоволи с другата половина.

— Рурк стана. — Ще продължа.

— Рурк, онова, което казах преди — за пренасянето на работа и воденето на ченгета у дома... Трябваше да добавя, че забърквам и теб.

— Доста пъти сам съм се забърквал без твое знание. — Той леко повдигна крайчеца на устните си. — Опитвам се да свикна да изчаквам, докато ме помолиш за помощ.

— Често те моля. Не съм забравила, че пострада заради мен. При последните ми два случая понесе жестоки удари, защото се замеси по моя молба.

— Ти също пострада — напомни й той.

— Бях там по своя воля.

Чаровната му усмивка би накарала сърцето на всяка жена да запрепуска. Заобиколи бюрото, повдигна ръката й и потърка венчалната й халка.

— Аз също. Работете спокойно, лейтенант.

— Добре, добре — тихо повтори Ив, докато той вървеше към кабинета си. После се обърна към компютъра. — Да заслужим възнаграждението си.

Зареди списъка на поверените на Трудите деца и започна проучване за живота им.

Едно от тях излежаваше трета присъда за жесток побой. „Добра кандидатка“, помисли си тя, ако в момента не се намираше в килия в Мобайл, Алабама. За всеки случай се свърза с охраната на затвора, и това бе потвърдено.

Една по-малко.

Друга бе загинала при взрив в Маями. Няколко откачалки нахълтали в ъндърграунд клуба, където танцувала. „Терористки камикадзе — спомни си Ив, — пожертвали живота си и живота на повече от сто души в знак на протест срещу това, което смятали за експлоатация на жените.“

Следващата бе регистрирана в Дьо Моан, Айова, в момента омъжена, работеща като начална учителка. Едно дете, момче. Съпругът бе компютърен оператор. Все пак двамата си бяха осигурили сносен живот. Може би Труди се бе опитала да намаже от постигнатото от тях.

Ив позвъни в Айова. Жената, чието лице се появи на екрана, изглеждаше уморена. В стаята се чуваха звуци на компютърна игра.

— Весели празници. Бог да ми е на помощ. Уейн, моля те, намали звука за пет минути. Извинете.

— Няма проблем. Карли Туийн?

— Същата.

— Аз съм лейтенант Далас от нюйоркската полиция.

— Ню Йорк. Трябва да поседна.

Последва дълга въздишка и Ив успя да зърне на екрана огромен корем. „Още една отпада“, реши тя, но продължи разговора.

— В каква връзка се обаждате?

— Името Труди Ломбард говори ли ви нещо?

Изражението на жената се промени, стана напрегнато.

— Да, беше моя приемна майка за няколко месеца, когато бях дете.

— Кога беше последният ви контакт с нея?

— Защо? Уейн, сериозно говоря... Защо? — повтори тя.

— Госпожа Ломбард е убита. Разследвам случая.

— Убита? Почакайте, само почакайте, трябва да се преместя на по-тихо място. Тук не чувам нищо.

Жената се изправи с тежко пъшкане и образът на екрана затрептя, докато тя се придвижваше с клатушкане през семейния хол към малък кабинет. Затвори вратата.

— Убита? Как?

— Госпожо Туийн, искам да узная кога за последен път сте се срещнали или разговаряли с госпожа Ломбард.

— Заподозряна ли съм?

— Фактът, че не отговаряте на рутинен въпрос, ме кара да се запитам за причината.

— Бях на дванайсет — сопна се Карли. — Живях при нея осем месеца. Леля ми успя да получи попечителство и ме прибра при себе си. Въпросът е приключен.

— Тогава защо сте ядосана?

— Защото ченге от Ню Йорк се обаждат в дома ми и ми задават въпроси във връзка с убийство. Имам семейство. Бременна съм в осмия месец, за бога. Учителка съм.

— И все още не сте отговорили на въпроса ми.

— Няма да ви кажа нищо за нея. Нищо. Не и без присъствието на адвокат, така че ме оставете на мира.

Екранът стана черен.

— Дотук добре — промърмори Ив.

Въпреки че не можеше да си представи Карли Туийн да се довлече до Ню Йорк в това състояние, за да пръсне черепа на Труд, не я зачеркна от списъка.

При следващото обаждане попадна на гласова поща. Два гласа и две лица — така сияещи, че ѝ бяха нужни слънчеви очила.

Здравейте! Аз съм Пру!

А аз съм Алекс!

Точно сега не можем да се обадим, защото сме на меден месец в Аруба!

Обърнаха се с лице един към друг, кикотейки се неудържимо.

Ще ви позвъним, когато се върнем. Ако някога се върнем.

Очевидно някои хора се бяха възползвали от ниските цени за екскурзии до островите. Щом Пру и Алекс бяха на меден месец, това означаваше, че са се оженили съвсем наскоро и информацията все още е леснодостъпна.

Провери в гражданските регистри на Нови, Мичиган. Пру и Алекс наистина бяха подали заявление за брак и го бяха сключили миналата събота.

Едва ли се бяха отбили в Ню Йорк, за да извършат убийство по пътя си към слънчев остров, океан и секс.

— Добре, Макси Грант, от Ню Ел Ей, да видим какви си ги забъркала. Адвокатка, а? Със собствена кантора. Сигурно имаш

солидни доходи. Бих се обзаложила, че Трудите е потърсила начин да се домогне до част от тях.

Ив пресметна часовата разлика и се обади първо в офиса на Макси Грант.

След второто позвъняване вдигна жена с буйни червени къдрици около скулесто лице. Ярководените ѝ очи съсредоточено се вгледаха в нейните.

— Макси Грант. С какво мога да ви бъда полезна?

— Лейтенант Далас, Централно полицейско управление на Ню Йорк.

— Ню Йорк? До късно работите, лейтенант.

— А вие приемате обажданията на видеотелефона си сама, госпожо Грант.

— Често се случва. Какво мога да направя за нюйоркската полиция?

— Трудите Ломбард.

Усмивката, която се появи на лицето ѝ, определено не изглеждаше приятелска.

— Кажете ми, че сте от отдел „Убийства“ и че онази кучка е в моргата.

— Точно това ще ви кажа.

— Без майтап? Е, нека засвирят фанфари. Как са я очистили?

— Явно не сте изпитвали симпатия към нея.

— Мразех я в червата. Мразех всяка клетка на тялото ѝ. Ако сте открили убиеца, бих стиснала ръката му.

— Ще ми кажете ли къде се намирахте от събота до понеделник.

— Разбира се. Бях тук. Имам предвид, на Западното крайбрежие. Дори и да не съм прекарала всяка минута в този кабинет. — Облегна се назад на стола си и замислено присви устни. — Е, добре, в събота, от осем до обяд полагах доброволен труд в „Сейнт Агнес“. Треньор съм на момичешкия баскетболен отбор. Мога да ви предоставя цял списък с имена на хора, които биха потвърдили. После излязох по магазините с приятелка. Ще ви кажа името ѝ, освен това пазя касовите бележки. В събота вечерта бях на купон. Прибрах се у дома едва след два часа с компания. Секс и закуска в леглото в неделя сутринта. Отидох на фитнес, помотах се из къщи. Вечерта поработих. Ще ми кажете ли

подробности? Мъчила ли се е? Моля ви, кажете ми, че смъртта ѝ е била мъчителна.

— А вие ми кажете защо това би ви зарадвало.

— За девет месеца тя превърна живота ми в ад. Ако не сте некадърно ченге, а нямате вид на такова, сигурно вече сте прегледали досието ми. Влязох в системата, когато бях на осем. Баща ми най-сетне преби майка ми до смърт и беше окошарен. Никой не ме искаше. Така попаднах при онази садистична кучка. Караше ме да търкам пода с четка за зъби, всяка вечер ме заключваше в стаята ми. Понякога прекъсваше електричеството, за да стоя на тъмно. Казваше, че майка ми е заслужила съдбата си и че сигурно ще свърша като нея. — Тя дълбоко си пое дъх, посегна към бутилката вода до лакътя си и отпи глътка. — Започнах да крада, да събирам пари за бягство. Тя ме сгаци. Показа на полицията множество рани по ръцете и краката си. Твърдеше, че съм я нападнала. Никога не съм докосвала онази кучка. Бях изпратена в изправителен дом заради това. Станах голяма побойничка. Сигурно сте чували подобни истории.

— Да, неведнъж.

— Започнах да продавам дрога още на десет. Лошо хлапе — каза тя с усмивка, която издаде, че се срамува. — Няколко пъти попаднах в арест за малолетни до петнадесетата си година. Но влязох в правия път. Най-хубавото, което ми се е случвало досега. Имаше един свещеник... звучи като в „История на седмицата“, но той се привърза към мен и не се отказа от опитите си да ме промени. Направи ме нов човек.

— И сте решили да следвате право.

— Беше подходящо за мен. Онази садистка ме тормозеше, когато бях осемгодишна. Бях видяла смъртта на майка си. Тя използва това и направи всичко възможно да ме съсипе. Почти успя. Няма да изпратя цветя за погребението ѝ, лейтенант. Ще обуя червени сандали и ще пия френско шампанско.

— Кога я видяхте за последен път?

— Не сме се срещали лично от четири години.

— Лично?

Бавно отпи нова глътка.

— Аз съм адвокат, достатъчно добър, за да знам, че е редно да поискам да бъда представлявана, когато разговарям с вас. Но толкова

се радвам, че е мъртва, че ще постъпя безразсъдно. Преди четири години работех за преуспяваща кантора. Като младши сътрудник. Бях сгодена за мъж, който имаше завидни шансове за Сената. Печелех добри пари, с къртовски труд. Един ден тя цъфна в кабинета ми. На работното ми място, за бога. Беше усмихната до уши и се разтапяше от умиление. Доповръща ми се. — Макси отново отпи вода и гневно стовари бутилката. — Трябваше да я изритам, но ме свари неподготвена. Заяви, че притежава копия от всички сведения за мен. За наркотиците, за затвора за малолетни, сбиванията и кражбите. Не бих искала да се разчуе, нали? Не и ако държа да запазя престижната си работа в тази известна кантора. Както и връзката си и планове за брак с мъж, сочен за фаворит в кампанията за Източен Вашингтон.

— Изнудвала ви е.

— Защото ѝ позволих. Твърде наивно. Дадох ѝ петдесет хиляди. След три месеца се върна за още. Такава е тактиката ѝ. Не съм вчерашна, зная това. Но отново ѝ платих. И връзката ми отиде по дяволите. Аз съм виновна, бях толкова напрегната и твърдо решена да не допусна той да узнае, че провалих всичко. — Замълча за миг, след което продължи с по-спокоен тон, издаващ тъга: — Все още съжалявам. И така, плащах ѝ цели две години, докато общата сума достигна четвърт милион. Вече просто не издържах. Напуснах работа и следващия път, когато дойде, ѝ казах: „Прав ти път, кучко, прави каквото искаш. Вече няма какво да губя“. Загубих всичко — тихо добави тя.

— Как го прие тя?

— Здравата се ядоса. Поне това ми достави удоволствие. Разкрещя се, сякаш се опитвам да я ослепя с нажежено желязо. Приятни мигове. Заплаши, че ще загубя правото да упражнявам професията си. Празни приказки, разбира се. Никоя кантора нямало да ме наеме. Може би е имала право, но не ми пукаше. Разкарах я, и слава богу, вече няма да се върне.

— Трябвало е да съобщите на полицията.

— Може би. Трябваше, можеше, щеше. Изиграх картите си по най-добрия начин. Сега имам собствена фирма и съм доволна. Не съм я убила, но доброволно бих предложила услугите си на онзи, който го е сторил. Тя ме караше да се къпя със студена вода всяка вечер. Било полезно за мен. Охлаждало горещата кръв.

Ив потръпна, но бързо се отърси от спомена за студените вани.

— Ще поискам списък на хората, които могат да потвърдят местонахождението ти, Макси.

— Няма проблем. Кажете ми как е умряла.

— Разбит череп с тъп предмет.

— О, надявах се да е нещо по-екзотично. Е, ще се задоволя и с това.

„Хладнокръвна — помисли си Ив по-късно — и безмилостно откровена.“ Испита уважение към нея.

Бе направила крачка напред, доказвайки тактиката на изнудване, прилагана от жертвата.

Откри още две жени. Долови потвърждението в очите им, макар и да не го изрекоха. Щеше да провери техните алибити, както и на още две, с които не успя да се свърже.

Стана да си налее кафе и се отби в кабинета на Рурк.

— Някакъв напредък?

— Все стигам до задънена улица. — Той стана от бюрото, очевидно ядосан. — Сигурни ли сме, че е запомнила числата правилно?

— Била е разтърсена, би могла да сбърка. Но ми ги продиктува два пъти в последователността, в която ти ги дадох. Без колебание.

— Не открих нищо. Ще ги прекарам през компютъра в различен ред. Да видим какво ще изникне. А ти какво направи?

— Получих потвърждение за изнудването. Адвокатка от Калифорния. Не е заподозряна, но твърди, че е платила четвърт милион в продължение на две години, преди да разкара Труди. Това е значителна сума от един източник, а съм убедена, че не е единственият. Бих се обзаложила, че Труди е имала тайни сметки за суми, които не е вписала в данъчната си декларация.

— Това е нещо, което лесно мога да установя.

— Получих от адвокатката два номера на банкови сметки, в които е превеждала сумите. Но са минали няколко години и може би Труди е поразхвърляла спестяванията си.

— Най-хитрият начин да не те надушат данъчните. Ще започна с тези и ще откроя останалите.

— Когато го направиш, провери за електронни трансфери и ще ги проследим до източника.

— Детска игра, която ще ми достави удоволствие след безуспешното търсене.

— Искаш ли кафе?

— Много мил съпружески жест. Да, благодаря.

— Тъкмо отивах да донеса за себе си.

Чу смеха му зад гърба си, докато вървеше към вратата, и отново се спря до таблото. Ако Труди бе имала приходи от изнудване, заделени пари, колко ли щеше да наследи Боби?

„Добър тласък за бизнеса му“, помисли си тя.

За миг си спомни за момчето, което бе донесло сандвич в стаята ѝ, когато бе сама и гладна. Беше го направил, без да каже нищо, с лека усмивка и пръст на устните.

Наля кафе и се подготви да открие дали е убил собствената си майка.

14.

Стоеше в ярко осветена стая с чаша шампанско в ръка, заобиколена от жени. Познаваше лицата им. Калифорнийската адвокатка пиеше направо от бутилката и пристъпваше върху червените си сандали с висок ток, поклащайки ханш. Карли Туийн седеше на стол с висока облегалка, кокетно отпиваше и потъркваше огромния си корем със свободната си ръка.

Другите, преживели същото като нея, разговаряха приятелски като на женско парти. Тя никога не се бе смятала за веща по въпроси, свързани с мода, храна и мъже, и затова мълчаливо пиеше пенливо вино, докато звуците се плъзгаха покрай нея.

Всички се бяха издокарали. Самата тя бе със същия тоалет, който бе облякла за коледното тържество. Дори в съня си — знаеше, че сънува — усещаше болка в ходилата.

Част от стаята бе отделена и в нея седяха пак всички те, но като деца, гледайки партито. Износени дрехи, изпити лица, очи, изпълнени с мъка — отвъд прозрачната стъклена стена, която ги отделяше от светлината, музиката и смеха.

В малкото помещение Боби раздаде на децата сандвичи, които всички лакомо изядоха.

Нейното място не бе тук. Не се чувстваше една от тях, поне не напълно. Другите крадешком поглеждаха към нея и си шепнеха на ухо.

Все пак тя бе първата, влязла в стаята и открила трупа, който лежеше на пода в средата на веселата компания. По нощницата на Труди се стичаше кръв, която засъхваше върху лъскавия под.

— Не е облечена подобаващо — отбеляза Макси, усмихна се и отпи още шампанско. — След като напълни гушата си с толкова пари от нас, би могла да си позволи хубав тоалет. Все пак това е купон, нали?

— Не е планирала да участва в него.

— Най-хубавите неща са непланираните. — Тя побутна Ив с лакът. — Отпусни се. Всички ние сме едно семейство.

— Моето семейство не е тук. — Ив надникна през стъклената преграда и срещна погледите на децата. Вече не бе толкова сигурна. — Трябва да свърша работата си.

— Както желаеш. За мен купонът започва.

Макси завъртя бутилката, хвана я за гърлото с две ръце и с истеричен смях я стовари върху вече разбитата глава на Труди. Ив се втурна натам, побутна я назад, но другите бързо се скупчиха около нея. Повалиха я и отнесе доста ритници, после жените се нахвърлиха върху трупата като кучета.

Успя да изпълзи и се опита да се изправи. Погледна отвъд стената и видя децата да подскачат с викове на радост.

Зад тях се извиси нечия сянка, силуетът на баща ѝ.

Нали ти казах, малката? Казах ти, че ще те хвърлят в яма, пълна с паяци.

— Не!

Тя подскочи и размаха ръце, когато някой я повдигна.

— Спокойно — прошепна Рурк. — Аз съм тук.

— Какво? Какво? — С разтуптяно сърце Ив се събуди в прегръдката му. — Какво става?

— Беше заспала на бюрото си. Нищо чудно, приближава два сутринта. Сънуваше кошмар.

— Не беше... — Замълча за миг, докато се опомни. — Не беше кошмар. Просто странен сън. Мога да ходя.

— Така е по-добре. — Понесе я на ръце към асансьора. — Щяхме да си легнем по-рано, но се увлякох.

— Капнала съм. — Ив потърка лице, но не можа да разсее умората. — Стигна ли донякъде?

— Що за въпрос? Открих три банкови сметки. Подозирам, че има и още. Фийни ще продължи утре сутринта. Аз имам малко своя работа.

— Какви са...

— Да почакаме до утре. Впрочем вече е почти сутрин.

Излезе от асансьора и я отнесе до леглото. Когато опита да свали панталона ѝ, тя отмести ръцете му.

— Мога и сама. Някакви идеи?

— И моите възможности си имат граници, макар и широки.

Ив се пхна в леглото и той я притегли към себе си.

Тя започна да настоява да ѝ каже какво е открил, но следващия път, когато отвори очи, вече бе утро.

Рурк пиеше кафе на дивана, а екранът срещу него бе разделен надве и едновременно показваше информацията от стоковата борса и сутрешния бюлетин. Точно в този момент никое от двете не я интересуваше. Сънено изсумтя вместо поздрав и затътри крака към банята.

Когато излезе, долови мирис на бекон.

На масата имаше две чинии. Тази негова игра ѝ бе добре позната. Щеше да ѝ съобщи новините само ако седне да закуси. Нетърпелива да ги чуе, тя се настани срещу него и грабна чашата с кафе.

— Е?

— Добро утро и на теб. Въпреки че според прогнозата няма да е много добро. Ще вали суграшица, която преди пладне ще премине в сняг.

— Много забавно. Банковите сметки, Рурк.

Той повдигна палец срещу котарака, който крадешком се промъкваше към храната. Галахад се спря и започна да се чеше зад ушите.

— Сметките, които ти е дала адвокатката, са закрити. По същото време, когато я е отрязала. Открих други, зад граница и в космоса. С цифров код, разбира се, но с малко финес се добрах до имената Роберта Тру и Робин Ломбарди.

— Не особено оригинално.

— Не е имала блестящо въображение. Но определено е била доста алчна. Във всяка от двете е имала по около милион. Проследих преводите от адвокатката. И още една шестцифрена сума от сметка на Том и Карли Туийн.

— Да, досетих се, че е изкопчила нещо и от тях.

— Както и от жена на име Марли Пийпълс.

— Пийпълс... това е докторката, педиатър в Чикаго. Вчера не успях да се свържа с нея.

— Има и още. Съставих ти списък. Депозитите, които открих досега, са от преди десетина години.

— Горедолу по същото време, когато е загубила статута си на професионална майка. Когато детето ти влезе в колеж, запазваш този статут, докато се дипломира или навърши дваисет и четири години.

— Хитър начин да компенсира загубата на един източник на приходи.

— Но не си беше купила хубав тоалет за партито.

— Моля?

— Глупавият ми сън. — Ив поклати глава. — Може би не беше чак толкова глупав. Какво е направила с парите? Идва в Ню Йорк, отсяда в евтин хотел...

Рурк набоде парче бекон и ѝ подаде вилицата.

— Някои хора просто изпитват удоволствие да ги трупат. Не ги интересува какво могат да си купят с тях — каза той.

Ив лапна бекона.

— Е, Морис каза, че си е правила пластични операции на лицето и тялото, така че явно част от тях са отишли за това. Снаха ѝ твърди, че е оставила по-ценните си бижута у дома, което означава, че е похарчила нещо и за тях. Лични разходи — замислено каза Ив. — За външността ѝ. Типично за нея. Може би е инвестирала известна сума. Боби търгува с недвижими имоти. Може би си е купила къща, в която да се оттегли, когато ѝ омръзне да тормози бившите си възпитаници.

— Има ли значение?

— Не зная. Колко е имала, кой е знаел за тях и кой е имал достъп. Може би това е важно. — Ив хапна, докато размишляваше. — Не открих нищо, което да сочи към Боби или жена му. Проверих финансовото им състояние, медицинската, образователната и криминалната им история. Но е възможно някой от двамата да е знаел, че притежава два милиона, и да е кроял планове да удвои сумата. Ако поискаме замразяване на сметките и докажем, че средствата са от незаконни източници... може би така ще накараме убиеца да последва пътя на Трудис с нови изнудвания. Може би ще го ядосаме и накрая, през банков лабиринт, дори ще върнем парите там, откъдето са дошли.

— И справедливост за всички.

— Ако светът беше съвършен и никак не прилича на този. Но идеята не е лоша. Ако парите се окажат мотивът, изчезването им би могло да раздвижи нещата. — С известна изненада тя забеляза, че чинията ѝ е празна. Изправи се. — Ще се облека и се залавям за работа. Може би ще направя така, че охраната на Боби и Зейна да изглежда по-слаба. Нужна ни е примамка.

Когато застана срещу гардероба, Ив си спомни какво бе казал Рурк за времето навън. Отиде до скрина и извади вълнен пуловер.

— Двайсет и трети е, нали?

— Остават само два дни за пазаруване преди Коледа.

— Нормално е човек да гледа малко по-несериозно на задълженията си в навечерието на големия празник. Двама туристи, затворени в хотел. Ще поискат да излязат и ще ги пуснем. Ще видя какво мога да направя.

В един часа Ив свика съвещание в конферентната зала на управлението. Повика детектив Бакстър и полицай Трухарт, както и Фийни, Пийбоди и Макнаб.

Събра ги и започна да възлага задачи.

— Фийни, ти продължи да проследяваш сметките. Зная, че имаш по-важна работа, но разпреди времето и хората си.

— Нещата са доста хлабави. През следващите два дни ще липсват много от момчетата ми, включително и този тук. — Той посочи с палец към Макнаб. — Но дотогава няма причина да не ги скапя от работа.

— Ще ти бъда благодарна. Трябват ми два преподавателя — каза му тя. — Малки, дискретни. Искам звук. Ще уредя заповед да ги използвам за двамата ни свидетели.

— Заповед? — Фийни зарови пръсти сред заплетените си червени коси. — Не мислиш ли, че сами ще се съгласят?

— Няма да ги питам. Искам да ги следим, без да знаят. Сигурно ще намериш сред джаджите си някое бръмбарче за подслушване.

— Хитро. — Той замислено потърка брадичката си. — За да получиш заповед за нещо подобно, трябва да имаш или доказателства срещу тях като заподозрени, или съгласието и съдействието им.

Вече бе помислила върху това.

— Като близки на жертвата вече са под достатъчно напрежение. Целта на подслушването е сигурността им, след предполагаемото отвличане на жената.

— Предполагаемо? — повтори Пийбоди.

— Имаме само нейната дума. При тези двамата границата между жертви и заподозрени е тънка. Идеята ми да продължим разследването,

без да я прекриваме, е с подслушватели. Ще се постарая да получа заповедта. Ще повикам Майра на помощ, ако се наложи. Можем да ги сложим и да бъдем готови да реагираме. — Обърна се към Бакстър. — Тук в играта влизате ти и партньорът ти. Искам да тръгнете по петите им, без риск да ви забележат. Искам да зная къде отиват, как изглеждат.

— Ще ни пратиш на улицата на Бъдни вечер? — Бакстър се усмихна. — Някой трябваше да ти го напомни.

— Налага се. Ако се разделят, и вие се разделяте. Ще поддържате връзка един с друг, както и с мен. Рискът е нищожен, но не искам издънки. Може би някой ще ги проследи или заговори. Едва ли ще ги нападне. Вероятността да пострадат е под двацет процента. Да ги сведем до нула, като бъдем нащрек.

— Лейтенант... — Трухарт по навик вдигна ръка. Вече не бе новак след уроците, получени от Бакстър. Но над униформената му яка изби лека руменина, когато Ив се обърна към него. — Ако видим някого да ги следи, да се намесим ли?

— Наблюдавайте и сами преценете как да постъпите. Не искам да започнете преследване и да го загубите по улиците. Подгонете го само ако сте достатъчно близо, за да го хванете без риск. Иначе, дръжте ги под око и ми дайте координатите. Всички доказателства сочат, че жертвата е била набеязана. Няма риск да пострадат невинни, така че ще действаме по този начин. — Тя посочи към таблото и снимката на Труди. — Все пак ѝ е причинил това, което означава, че си имаме работа с тип, способен на убийство, ако има мотив. Искам всички да се приберат живи и здрави у дома за Коледа.

Ив задържа Пийбоди, а останалите излязоха.

— Ще се видя с Майра, за да ме подкрепи при искането на заповед. Имам имената на другите деца, поверени на грижите на жертвата. Онези, с които не успях да се свържа, са отбелязани. Виж какво ще постигнеш с тях. Но първо се обади на Карли Туийн. Отказа да разговаря с мен. Бременна е в осмия месец, уплашена и раздразнителна. Подходи тактично. Ако получиш потвърждение къде е бил съпругът ѝ в часа на убийството, още по-добре.

— Има ли баща? Братя?

— По дяволите! — Ив потърка врата си. — Не запомних. Съмнявам се за баща, щом е била настанена при приемна майка, но все пак провери.

— Веднага. Късмет със заповедта.

За изненада и удивление на Ив, секретарката на Майра не препречи пътя ѝ към вратата на кабинета. Вместо това позвъни, получи одобрение и ѝ даде знак да влезе.

— Весела Коледа, лейтенант. Ако не се видим отново дотогава.

— Благодаря, подобно.

Все още озадачена, тя хвърли поглед назад, когато драконът пред портите затананика коледна песен.

— Трябва да прегледаш секретарката си — каза Ив на Майра, след като затвори вратата. — Изведнъж е станала много любезна и дори си пее.

— Така става с хората по празниците. Казах ѝ да те пусне, по което и да е време, стига да нямам сеанс. Важно е да разговарям с теб тези дни не само заради разследването, а и заради емоционалното ти състояние.

— Добре съм. Всичко е наред. Просто ми трябва...

— Седни, Ив.

Майра заприготвя чай и Ив завъртя очи зад гърба ѝ. Но седна и блажено потъна в едно от удобните ѝ, сини кресла.

— Удрям на камък или стигам до задънена улица с това разследване, така че не мога да си дам почивка. Искам да...

— Пийни чай.

— Наистина не...

— Зная, но ще ми доставиш удоволствие. Личи, че не си спала много. Кошмари ли сънуваш?

— Не. Не точно. Снощи работих до късно. — Взе чая. Какъв избор имаше? — Задряхах за няколко минути. Имах странен сън. Нищо страшно.

— Все пак разкажи ми го.

Не бе дошла за сеанс, по дяволите. Но знаеше, че да спори с Майра на нейна територия, е все едно да блъска главата си в стена. Описа съня си и сви рамене.

— Беше странно, но не се чувствах застрашена или безпомощна.

— Дори когато другите жени те нападаха?

— Не, това само ме ядоса.

— Видяла си и себе си като дете отвъд стъклото.

— Да. Ядях сандвич. Мисля, че беше с шунка и сирене.

— А накрая се е появил баща ти.

— Сянката му винаги витае в сънищата ми. Не мога да избягам от нея. Слушай, разбирам накъде биеш. От едната страна е той, от другата — тя, а аз — по средата. И тогава, и сега. Заклещена съм, но това не е проблем. Поне никой не се опитва да ме убие.

— Наистина ли се чувстваш толкова различна, толкова далеч от другите жени?

— Чувствам се различна от повечето жени, които познавам. Не зная как успявам да се сприятеля с някои от тях, щом през повечето време ми се струват съвсем друга порода. Е, добре, напълно разбихах Макси. Знаех защо изпитва такива чувства, поне в началото. Човек, който я е измъчвал, е мъртъв. Аз не изпитвам същото. Не бих счупила бутилката в главата ѝ. Ако желях смъртта на всички, които ненавиждам, този град би се превърнал в кървава баня. Не я обвинявам, но не съм съгласна с нея. Смъртта не е решение, а край. Убийството е престъпление. Това ме кара да се чувствам отговорна за Труди, независимо дали съм я харесвала или не. Който го е извършил, трябва да си плати. — Поколеба се за миг, но реши да завърши с това, което се въртеше в съзнанието ѝ в момента. — Съжалявам, че не получих възможността да ѝ кажа онова, заради което отидох. Да се изправа лице в лице с нея. Искан ми се да е жива, за да направя така, че да бъде наказана за всичко, което е причинила на онези жени през годините, изнудвайки ги и нарушавайки спокойствието им.

— А сега не можеш.

— Не. Животът е пълен с разочарования.

— Оптимистична мисъл — промърмори Майра.

— Ето една по-оптимистична: тя не може да ми отнеме това, което имам. Зная го. Не успя. Опита се да ме тормози и използва. Не бих ѝ го позволила. Хубаво е да го зная. Едно от нещата, които не може да ми отнеме, е решимостта. Аз съм ченгето, което ще разкрие случая. Това е.

— Добре. Какво искаш от мен?

Ив ѝ каза за намерението си да поиска заповед.

Майра отпи чай и съдейки по изражението ѝ, Ив не би казала, че е убедена.

— Рисковано начинание, Ив.

— Ще замразя сметките. Парите ще бъдат блокирани. Никой няма достъп до сина и снахата в хотела. Но рано или късно трябва да им позволя да го напуснат. Може би убиецът ще изчака, докато се върнат в Тексас. Може би ще хване някого от двамата там, когато не е защитен. Сега няма мотив да ги напада. Предупреждение — да, но не и нападение. Не и ако в основата са парите.

— А какво друго?

— Отмъщение, може би. Но с тази теория стигам до задънени улици. Истината е, че навярно много други хора са й имали зъб, а не знаем за тях. Но отвличането на Зейна сочи към парите. Това е първата ни следа.

— Ще те подкрепя, щом физическият риск е минимален. Възможно е времето, което прекарват затворени в хотела, да навреди на емоционалното им състояние. Връщането към нормалния живот би им се отразило добре, освен че ще бъде от полза за разследването ти.

— Добър довод. Ще ти се обадя. — Ив стана. — Пийбоди и Макнаб заминават за Шотландия утре.

— Шотландия? О, при родителите му, разбира се. Сигурно много се вълнуват.

— Нервите на Пийбоди едва издържат. Първа среща със семейството му... Ако днес не стане нищо важно, по празниците няма да стигна далеч. Най-голям шанс имам сега.

— Тогава — късмет. Ако не се видим, приятни празници на теб и Рурк.

— Благодаря. Все още трябва да свърша някои неща в тази връзка.

— Аха, явно си от хората, които пазаруват в последния момент.

— Не точно.

Тръгна към вратата, но се спря и хвърли още един поглед назад. Днес Майра носеше керемиденочервен костюм и обувки в същия цвят. Колието й бе от масивно злато със ситни камъчета, плътно около шията. Разноцветни, с триъгълна форма. Обиците й представляваха големи златни триъгълници.

— Нещо друго?

— Просто си помислих — заговори Ив — колко време и старание ти е нужно да се издокараш така сутринта?

— Да се издокарам?

Майра сведе поглед към костюма си.

— Да избереш тоалет и бижута, да направиш прическата си. Всичко това. Изглеждаш безупречно.

— Не съм сигурна дали да го приема като комплимент. Може би около час. Защо?

— Просто се запитах.

— Почакай. — Майра протегна ръка, когато Ив отвори вратата.

— А на теб?

— На мен? Не зная. Може би десет минути.

— Разкарай се от кабинета ми — засмя се Майра.

Ив посвети на целта си да издейства заповед доста усилия. Близо час се стара да бъде максимално убедителна, но най-сетне получи това, което искаше.

Казаха ѝ да го смята за коледен подарък.

Доволна, тя тръгна през общото помещение и каза на Бакстър:

— Стягай се. Вземи и помощника си. Искam да заемете позиция до хотела след трийсет минути.

— Ще вали сняг. Не знаеш ли, че прогнозата е за сняг?

— Тогава обуйте ботуши.

Не обръщайки внимание на хленченето му, тя отиде до бюрото на Пийбоди и ѝ махна с ръка.

— Чувам те, Карли. — Пийбоди използваше слушалки с микрофон на режим „поверителен разговор“. — Единствената ти грижа сега е твоето семейство. Да родиш още едно хубаво, здраво момченце. Оценяваме съдействието ти. Сега искам да престанеш да мислиш за това и да прекараш приятни празници... — С усмивка изслуша отговора. — Благодаря. Ще се обадя, когато получим повече информация. Весела Коледа на семейството ти. — После свали слушалките и потупа с маникюр по предницата на блузата си. — Добра съм.

— Помислих, че ще обещаеш да ѝ изпратиш подарък. Какво узна?

— Съпругът е чист. В събота е бил с нея в болницата. Имала фалшиви контракции и останали там няколко часа. Направих проверка,

докато разговарях с нея по видеотелефона. Потвърдено. Няма нито баща, нито брат. Единствено дете. Господи, Далас, никак не ѝ било лесно.

— Ще ми разкажеш в движение. Всеки момент ще получа заповедта и искам да тръгваме. Ще видя какви играчки ми е избрал Фийни.

— Майката се дрогирала. Вземала и по време на бременността, така че Карли се родила наркоманка. Живяла при различни роднини. Не можели да се справят, създавала твърде много проблеми, разходите били непосилни.

Скочиха на ескалатора, за щастие пуст ден преди празниците — всеки късметлия, който имаше възможност да вземе отпуск, вече го бе направил.

— Попаднала в системата. Физическите ѝ проблеми били решени, но намирането на приемно семейство се оказало трудно. Слабичко дете, вероятност от здравословни усложнения. Майка ѝ успяла да остане чиста достатъчно дълго, за да убеди съда да ѝ я върне. Но отново започнала да употребява наркотици и да търси начини да си ги набавя. Момичето било на десет, когато разбрало колко страшен е животът. Майката за втори път загубила родителски права, но едва след като използвала дъщеря си, за да продава детска порнография в мрежата. Върнали я обратно в системата и така се озовала при Труди.

— Където не ѝ е било по-добре.

— Определено. Карала я да се къпе със студена вода всяка вечер. И разни други мъчения. Хлапето пиццало, но нямало кой да го чуе. Никакви белези по тялото. Никакви следи от насилие, а всичко това се трупало върху предишните ѝ прекеждия. Опитала се да свърши със себе си. Прерязала китките си с кухненски нож.

Ив се спря и въздъхна дълбоко.

— По дяволите!

— Каза, че била открита от Боби, който повикал линейка. Когато се събудила в болницата, я обвинили, че е нападнала приемната си майка. Кълняла се, че е лъжа, но Труди имала повърхностни прорезни рани по ръцете.

— Сама си ги е причинила, кучката.

— Бих се обзаложила. Но детето отново попаднало в системата и този път живяло в държавни пансион, докато завършило училище. Сама е променила живота си, Далас. Достойна е за възхищение. Кандидатствала начална педагогика и спечелила стипендия. Установила се в Айова и просто искала да забрави всичко. Да затвори страницата. Преди пет години се запознала със съпруга си и се омъжила.

— Тогава Трудни отново се появява в живота ѝ.

— Родителите не биха искали жена с нейното минало да учи отрочетата им, така се изразила Трудни. Ако искала да запази това, което има, трябвало да плати. Не са богато семейство, но Карли се изплашила. Платили. Когато ѝ казах, че ще се опитаме да им възстановим парите, заплака.

— Колко е измъкнала Трудни от нея?

— За няколко години — общо сто и петдесет хилядарки.

Ив имаше сметка на свое име, открита от Рурк, когато се бяха оженили. Никога не я бе докосвала и не възнамеряваше да го прави. Но този път реши, че ако Карли не получи справедливост от системата, самата тя ще ѝ възстанови сумата.

В електронния отдел Ив разгледа преподавателите, които ѝ предложи Фийни. Бяха по-големи, отколкото би искала, почти с размери на палец.

— Как да ги окача на свидетелите, без да забележат?

Той я изглежда навъсено.

— Хей, това е твоята част от шоуто. Искаше звук. Ако се бе задоволила с обикновен чип за проследяване, щях да ти намеря нещо не по-голямо от прашилка.

— Искам звук. Ще намеря начин.

— Пак заповядай — промърмори Фийни.

— Извинявай. Господи, ти си богът на електрониката! Благодаря ти, че направи това за мен. Зная, че възможностите ти са ограничени.

— На хората не им е до работа. — Кимна към вратата на стаята, откъдето звучеше силна музика, викове и смях. — Спретнали са си купон. Набързо. Дадох им един час за онази игра с подаръци от таен

Дядо Коледа. През следващите два дни ще дойдат само неколцина дежурни.

— Ченгетата не бива да се заблуждават, че престъпността почива по празниците.

— Да, да. Имам няколко момчета на разположение. Аз ще идвам за половин ден само за да следя нещата. Жена ми е решила да приготви коледна вечеря и човек би помислил, че очаква да посрещне някоя шибана кралска фамилия в дома си. Настоява да се облечем за случая.

— Да не би друг път да вечеряте голи?

— В подобаващо облекло, Далас. Костюм или нещо подобно. — Сбръчканото му лице доби унил израз. — Взела е тази скапана идея от теб.

— От мен?! От мен?! — В гласа ѝ се прокрадна обида и лек страх. — Не ме обвинявай за прищевките на жена си.

— Заради приема у вас. Всички бяха издокарани и бляскави. Сега тя иска да бъдем официални. Трябва да нося костюм в собствената си къща. На собствената си маса.

Ив се почувства виновна и се почеса по главата, опитвайки се да измисли нещо остроумно.

— Можеш нарочно да се покапеш със сос още в началото.

Очите му заблестяха.

— Знаех си, че мога да се обърна към теб за съвет. Ако изцапам този костюм, лютивият сос на жена ми направо ще разяде плата. Хей, весела Коледа, мамка му.

— И на теб.

Ив извади предавателите и се плесна по бузата, когато един мускул заигра. Точно пред погледа ѝ Пийбоди и Макнаб бяха слели устни в дълга звучна целувка и телата им се търкаха едно в друго, докато чувствено се поклащаха в такт с музиката.

— Стига! Стегнете се или ще заключа и двама ви в отделни килии за неприлично поведение на обществено място.

Подмина ги и продължи. Когато Пийбоди я настигна, бе задъхана. Ив не смяташе, че е от подтичването.

— Просто бяхме...

— Не казвай нищо — предупреди я Ив. — Не говори. Тръгваме към хотела. Ще закача тези джаджи, за да слушаме какво си говорят двамата. Ти ще провериш банките от списъка, който ще ти дам.

Покажи снимката на Труди. Виж дали някой ще си спомни как е влязла за цяла торба кредити в четвъртък или петък.

— Къде искаш да се срещнем после?

— Ще ти се обадя.

Остави Пийбоди и продължи към хотела. Забеляза охраната и се приближи.

— Ще повикам полицаю долу. Искam да изглежда, сякаш вече няма да ги пазим. Мога ли да го изпратя в едно от вашите помещения, с достъп до камерата на петия етаж?

— Можем да го уредим.

— Ще държа семейство Ломбард под наблюдение без тяхно знание.

— Няма проблем. Изпратете го, когато сте готови.

— Благодаря.

Ив продължи към асансьора и докато се качваше нагоре, обмисли стъпките.

След като даде наставления на полицаю, почука на вратата.

Отвори Боби.

— Някакви новини?

— Напредваме. Засега не мога да ти кажа повече. Имаш ли нещо против да вляза?

— Не, разбира се. Зейна е в банята. Спахме до късно. Няма какво друго да се прави тук, в хотела.

— За това искам да поговорим — започна Ив. — Ще отидеш ли да кажеш на Зейна, че съм тук?

— Да, добре. Веднага се връщам.

— Няма нужда да бързаш.

В мига, в който той тръгна към банята през спалнята, Ив се втурна към гардероба до вратата. Безупречният ред в апартамента издаваше, че двамата държат всичко да бъде на мястото си. Откри палтата им там, където очакваше.

Извади двете подслушвателни устройства, закрепил по едно под яката на всяко палто и ги включи. Имаше и две сака, което я накара да се замисли.

„Студено е — помисли си тя. — Те са от Тексас.“ Щяха да облекат палтата.

Погледна към вратата на спалнята.

— Фийни, ако чуваш, позвъни на видеотелефона ми.

Когато чу сигнала, Ив затвори вратата на гардероба и се отдръпна. Няколко мига по-късно Боби се върна.

— Ще излезе след минута.

— Сигурно ви е омръзнало да стоите затворени.

— Може би. — Той леко се усмихна. — Свърших малко работа оттук. Започнах да уреждам формалностите по погребението. Зейна много ми помага. Не знам какво бих правил без нея, не знам как съм се справял, преди да я срещна. Ще бъде скапана Коледа за нея. Хрумна ми да поръчам малка елха и още нещо.

— Позволявам ви да излезете.

— Навън? — Той погледна към прозорците, сякаш на тях имаше затворнически решетки. — Наистина ли? Мислиш ли, че сме в безопасност след случилото се?

— Мисля, че вероятността някой да ви проследи или заплаши, особено когато сте заедно, е нищожна. Не мога да ви държа тук като ключови свидетели, щом не сте видели нищо. Ако сте се сетили за още нещо, би могло да помогне.

— Не преставам да мисля. Почти не съм спал, откакто... откакто се случи. Не мога да проумея защо майка ми е дошла при теб за пари. Тя има... имаше известни спестявания. Моят бизнес върви добре, още по-добре сега, след като сключихме голямата сделка. Някой я е подтикнал да го направи. Но не знам кой. Нямам представа защо.

— Излез да проясниш мислите си. Може би ще си спомниш нещо.

„Ако не — помисли си Ив, — ще призова и двамата за официален разпит. Ще им изложат фактите, колкото и да са разтърсващи, да видим как ще реагират.“

— Можем...

Боби замълча, когато Зейна дойде при тях, облечена с бял пуловер и елегантен панталон на малки бели и кафяви карета. Ив забеляза, че е отделила време да сложи червило и руж.

— Извинявай, че те накарах да чакаш. Станахме късно.

— Всичко е наред. Как си?

— Добре. Всичко започва да ми се струва като дълъг странен сън.

— Ив ще ни позволи да излезем на кратка разходка — каза Боби.

— Настина ли? Но... — Също като него Зейна погледна към прозореца и прехапа устни. — Ако... Може би той ни наблюдава.

— Ще бъдем заедно. — Боби се приближи и обгърна раменете ѝ. — Ще купим малка елха. Може би ще видим истински сняг.

— Ще се радвам, стига да си сигурна. — Зейна отново погледна Ив. — Мисля, че и двамата полудяваме тук.

— Вземи видеотелефона си — посъветва я Ив. — Ще ви се обаждам от време на време. — Тръгна към вратата и се спря. — Навън е доста студено. Облечете се добре, ако искате да се разхождате. — Докато вървеше към асансьора, тя отново извади видеотелефона си. — Координати, Пийбоди?

— Две преки на запад. Открих това, което търсехме, от първия опит.

— Ела пред хотела.

— Успяхме ли?

— Да — отговори тя и превключи на линията на Бакстър. — Поставени са. Трябва да приемаш сигнала.

— Потвърдено.

— Няма да ги притесняваме. Да видим как прекарват деня си.

Щом излезе на улицата, Ив се огледа. Ако убиецът на Труди ги бе проследил до новия хотел, което бе напълно възможно, къде можеше да се спотайва и да наблюдава? Имаше безброй места. Ресторант, друга стая, дори на улицата през част от деня.

Но бе малко вероятно. Нямахше да е трудно убиецът да ги проследи, с малко хитрост и късмет. А за да ги държи под наблюдение няколко дни, бе необходимо голямо търпение.

С каква цел? Ако целта бяха парите, щеше да ги получи, само ако тя платеше. По-разумно и просто бе директно да приложи тактиката на изнудване. По-разумно и просто бе да се опита да сплаши нея, вместо снахата на жертвата.

Облегна се на колата и изчака Пийбоди. Ако парите бяха мотивът за убийството, защо убиецът не настояваше по-упорито да ги получи?

Пийбоди се изкачи по стъпалата, поруменяла от студа и бързането.

— А ако парите са маскировка?

— Чия маскировка?

— Просто маскировка, Пийбоди. За пореден път клоня към теорията за отмъщение, а не уреждане на сметки. Струва ми се логична. Но ако е отмъщение, защо да чака да дойде в Ню Йорк, при мен? Защо да пръсне черепа ѝ, след като се е свързала с мен, без да изчака да вземе сухото? Защо да не я издебне, когато се завърне у дома, където ще е по-лесно да направи така, че да изглежда нещастен случай?

— Може би убиецът живее тук. В Ню Йорк. Може би е дошла не само при теб.

— Може би, но досега не съм попаднала в списъка ѝ на момиче, установило се в Ню Йорк. Ако е станало импулсивно, защо да се мотае наоколо и да отвлича Зейна, да я заплашва и да поиска от нея пари, които тя няма?

— От алчност.

— Да, обикновено алчността е добър мотив.

Но този път не ѝ се струваше правдоподобен.

Качи се в колата. Не искаше да крачи пред хотела, когато семейство Ломбард решат да излязат.

— Какво откри? — попита тя Пийбоди.

— Националната банка, на една пряка от магазина. Касиерката веднага я разпозна по снимката. Влязла точно преди да затворят, в петък следобед. Поискала двеста кредита за по един долар. Държала се сприхаво. Настоявала да не бъдат опаковани. Без плик или ластици. Просто ги пхнала в чантата си. А, искат заповед за предоставяне на дисковете от охранителните камери.

— Уреди това. Да проследим всяка нишка.

— Накъде тръгваме?

— Към местопрестъплението. Ще направим възстановки на място. — Ив извади слушалката си и я закрепил на таблото. — Бакстър и Трухарт ще ги следват, но не е зле и ние да бъдем в течение какво правят.

— Все още не са излезли — отбеляза Пийбоди.

— Ще излязат. — Ив спря на второто ниво на многоетажен паркинг до хотела в Уест Сайд. — Нима е останало нещо за купуване в този град? — Слезе от колата и намръщено се загледа в тълпата хора долу. — Какво още искат?

— Лично аз — доста неща. Купища кутии, вързани с големи лъскави панделки. Ако Макнаб не се бръкне за нещо лъскаво, ще го убия. Може би снегът най-сетне ще завали. — Пийбоди подуши въздуха като куче. — Мирише на сняг.

— Нима усещаш друг мирис в този град, освен на замърсен градски въздух?

— Имам остро обоняние. Мирише и на соеви хотдози. Ето ги там, в онази пряка. Ще ми липсва тукашната Коледа. Очаквам пътуването до Шотландия с вълнение, разбира се, и с известен страх, но друго си е в Ню Йорк.

На рецепцията работеше същият андроид.

— Хей! — повика ги той. — Кога ще отворите онази стая?

— Когато справедливостта възтържествува.

— Управителят мърмори. Имаме резервации. В новогодишната вечер всичко ще бъде пълно.

— Ако има проблем, свързан с местопрестъплението, кажете му да се свърже с мен. Ще му дам съвет какво да прави на Нова година. — Ив включи подслушвателното, докато се качваха нагоре. — Тръгват. Бакстър — каза тя по видеотелефона си, — излизат.

— Знаем. Говорят за разглеждане на витрините по Пета. Щели да потърсят малка коледна елха за стаята си.

— И аз ги чух. Ще намаля звука. Обади ми се, ако има нещо, което трябва да зная.

— Вече излизат. С младото ми другарче ще се поразходим. И ние тръгваме.

Ив прибра видеотелефона в джоба си и отстрани запечатващата лента. През вратата отсреща надникна жена.

— От полицията ли сте?

— Да, госпожо. — Ив извади значката си.

— Казват, че някаква жена е била убита тук само преди няколко дни.

— Истина е, но няма причина да се вълнувате.

— Лесно е да го кажете. Лари! Лари, казах ти, че е било извършено убийство. Ченгетата са тук. — Тя отново подаде глава през вратата. — Искате да вземете видеокамерата си. Да занесем нещо, което ще можем да покажем на децата утре.

Усмехнат до уши, Лари побутна вратата и излезе с камерата си.

— Здравейте. Бихте ли сложили ръка на кобура си? Ако извадите и значката си и гледате строго, ще бъде страхотно. На децата ще им хареса.

— Моментът не е подходящ, Лари — предупреди го Ив.

— Няма да ви отнема повече от минута. Ще влезете ли? Супер! Ще снимам и вътре. Има ли все още кръв?

— Да не си хлапак на дванайсет? Прибери това нещо, или ще те арестувам за престъпна глупост.

— Супер! Супер! Продължавайте.

— Господи, къде са расли тези хора? Кой дявол ги изпрати на пътя ми? Пийбоди...

— Господине, моля ви, приберете се в стаята си. Това е полицейско разследване. — Пийбоди сниши глас и закри обектива му. — Не си навличайте гнева й, послушайте ме.

— Ще кажете ли името си? Например: „Аз съм полицай Смит, заповядвам ви да се оттеглите“.

— Детектив съм, господине, и наистина ви нареждам да се оттеглите, преди... — Ив направи крачка напред и изтръгна малката камера от ръката му.

— Хей!

— Ако не искате да я хвърля на пода и да я смачкам с ботуша си, ще се приберете обратно.

— Откажи се, Лари. — Жената го смушка с лакът. — Аз ще я взема.

— Вътре има ценни неща — каза Лари, докато съпругата му го побутваше към стаята. — Няма откъде да ги купиш.

Най-сетне вратата се затвори след него.

Ив погледна назад. Сигурна бе, че Лари продължава да снима с проклетата си камера през шпионката. Тя отстрани печата на стая 415 и размаха пръст срещу Пийбоди. Отвори вратата достатъчно широко, за да мине партньорката й, и я последва. Затвори. Заклучи.

— Идиот. — Огледа стаята и бързо забрави за случката в коридора. — Труди се прибира в петък, ядосана. Съставила е нов план, следвайки модел, който вече установихме. Способна е да се самонарани или повреди собствеността си с цел да натопи някой друг. Да вгорчи живота му. Да му отмъсти. Запасила се е с провизии. Можем

да проверим. Ще бъде по-трудно да открием откъде, но явно е заредила хладилника. Вино, супа, готова храна.

— Погрижила се е да има всичко необходимо, след като се обезобрази. Болкоуспокояващи — добави Пийбоди.

— Да, ако не е носела достатъчно със себе си. Ще проверим и това. Но първо си пийва. Доста вино, със солидна храна. Размишлява, доизпипва плана си. — Ив закри из стаята, докато си представяше всичко. — Дали се обажда на убиеца си? Не зная, не зная. Защо? Замисълът е неин, тя командва. И е разгорещена. Бясна.

— Нужна е ярост, за да си причини това.

— Обмисля стъпките си. Как да накара Рурк да клекне. Той си въобразява, че може да я разкара лесно? Е, ще му даде добър урок. Рязко отделя чорапите един от друг. Отлепя етикета, смачква го на топка, хвърля го и взема единия чорап. Хвърля излишния на пода. Натъпква другия с кредитите, проверява тежестта. Може би първо глътва болкоуспокояващо, за да понесе по-лесно ударите. — Ив влезе в банята. — Тук, направила го е тук, в случай че повърне. Не иска да изцапа килима. Кой ще го почисти? — Ив погледна в огледалото над мивката. — Дълго се оглежда. Похарчила е доста пари, за да поддържа това лице. Но си струва да направи малка жертва. Ще получи достатъчно, за да го възстанови. Няма начин онзи богаташ да се отърве безнаказано, след като я е подредил така. Той не знае с кого си има работа.

Ив повдигна юмрук почти до брадичката си така бързо и енергично, че Пийбоди подскочи зад нея.

— Господи, почти го усещам.

— Причернява й. Болката свива стомаха й. Замаяна е, гади й се. Трябва да довърши започнатото, тъкмо е събрала кураж и сила. — Ив имитира ударите, представяйки си ги. Наведе се напред и се подпря на мивката, сякаш за опора. — Снели са нейни отпечатъци от мивката. Къде точно?

Пийбоди извади джобен компютър и намери файла.

— Почти където са ръцете ти. Доста. От всички пръсти на лявата ръка.

— Да, защото все още държи оръжието в дясната. Трябва да се подпре, за да запази равновесие. Хваща се здраво, затова отпечатъците са толкова ясни. От раната на лицето й потича кръв. — Ив се обърна и

посегна към кърпите. — Би трябвало да има две такива. Взема едната, задържа я до лицето си. Може би първо я навлажнява. Затова в мивката имаше следи от кръв. Но кърпата не беше тук, когато я намерихме.

— Убиецът я е взел. Защо ли?

— За да поддържа заблудата, че е била бита. Труди взема кърпата, може би слага лед, за да охлади лицето си. По никоя от дрехите ѝ нямаше кръв, освен по нощницата. Най-вероятно е била облечена с нея, когато се е самонаранила. Не иска да изцапа хубав тоалет. Освен това възнамерява да си легне веднага. Да поспи, докато болката намалее.

— Все пак не се връзва.

— Открий списъка на вещите ѝ. Има ли видеокамера?

— Почакай. — Пийбоди приглади косите си и намери файла. — Няма, но... хей, това е диск за камера. Неизползван. Бил е в дамската ѝ чанта.

— Никой турист не идва в Ню Йорк без видеокамера. Също като нашия приятел Лари. А и по-рано е използвала записи. Първо поспива. Трябва да бъде напълно трезва, когато документира нараняванията. Наглася декора, постараваше се да пролее няколко сълзи, да затрепери. С разказа си насочва подозренията към Рурк или мен. Или и двамата. — Ив погледна към леглото и сякаш видя Труди, с обезобразено и обляно в сълзи лице. — „Ето какво ми сториха. Страхувам се за живота си.“ Сега трябва само да намери начин да ни бъде доставено копие. Със сигурност записът съдържа завоалирана заплаха: „Не зная как да постъпя. Дали да отида в полицията? Но тя е полицията. Бог да ми е на помощ“, дрън-дрън. „Съпругът ѝ е толкова богат и влиятелен. Какво ще стане, ако занеса този запис на медиите? Ще бъда ли в безопасност?“

— Надявам се да прочетеш между редовете.

— А когато се свържем с нея, ще настоява един от двамата ни да дойде тук, без разговор по видеотелефон, който би я уличил, ако бъде записан. Лице в лице. „Дай ми парите, или ще те съсипя.“ Но не се стига до това.

— Защото вестоносецът се обръща срещу нея.

— Влязъл е през вратата. Версията за прозореца не ми харесва. Тук охраната не е достатъчно надеждна. Всеки, който пожелае, би могъл да влезе. Възможно е да е отседнал в хотела. Така би могла да го

държи изкъсо, на разположение по всяко време. Отново ще прегледаме списъка на регистрираните гости по-задълбочено. Ще потърсим връзка. Най-добре е вярното й куче да се намира наблизко. Тя му казва да се качи.

— Не се е чувствала много добре, въпреки болкоуспокояващото и алкохола.

— Да, и е изпитвала нужда да похленчи пред някого. „Налей ми питие. Донеси ми супа.“ Може би го е смъррила. Ако е изпратила диска по него, защо все още не сме скочили? Защо се бавим толкова? Може би неволно назовава истинската сума, която е поискала, или просто казва нещо, което би било по-добре да премълчи. Но нехайно се разхожда по нощница из стаята си. Застава ето там. — Ив даде знак на Пийбоди да заеме позата на Труди. — С гръб към него. Той взема чорапа, стоварва го. Тя пада и се вкопчва в килима. Долу, Пийбоди.

— Ченгетата нямат достойнство.

Пийбоди застана на колене и сграбчи килима, сякаш се гърчи от болка.

— Следва нов удар, отвисоко. Може би и трети, за по-сигурно. Кръв. Със сигурност го е опръскала. Сега трябва да помисли как да заличи следите си. Взема оръжието, видеотелефона, камерата. Записът е запечатан в паметта, възможно е някой да реши да надникне. Съобразително. Кърпата, чорапа. Всичко, по което има нейна кръв. Прави вързоп от по-голямата кърпа. Остава прозореца отворен. Логиката подсказва, че убиецът е влязъл оттам. — Ив застана до прозореца и надникна. — Слизането не е проблем. Или... — Прецени разстоянието до прозореца на съседната стая по евакуационната площадка. — Най-близката стая е свободна. Може би... — Обърна се. — Да повикаме оперативния екип да огледа и нея. Искам водосточните тръби да бъдат претърсени за кръв. Позвъни им веднага. Аз ще слеза да уредя нещата с андроида на рецепцията.

Не изглеждаше никак доволен. Стаята била заета, а за гостите на хотела винаги било неприятно да ги местят.

— Ще е далеч по-неприятно да останат там, докато екипът претърсва стаята. А вие ще имате далеч повече проблеми, ако се наложи да издайствам съдебна заповед този хотел да бъде затворен до приключване на разследването.

Тактиката се оказа успешна. Докато чакаше, Ив се чу с Бакстър:

— Как е положението?

— Наваксват за загубеното време. Извървахме десет километра. А и заваля мокър сняг.

— Опаковайте се добре. Какво правят?

— Главно пазаруват. Преди малко купиха коледна елха, след като огледаха всички изложени елхи в Манхатън. Говорят, че вече ще се прибират да отпразнуват рождението на малкия Исус. Ако ги следи още някой, освен мен и верния ми спътник, аз съм трамвай.

— Не се отделяйте от тях.

— Следваме ги неотлъчно.

В централната част Бакстър прибра видеотелефона в джоба на палтото си. В слушалката си чуваше Зейна да говори за обяд. Дали да си купят хотдози и да останат навън още малко, или да отнесат покупките в хотела и да обядват там.

— В хотела — промърмори той. — Връщайте се в хотела. Отсреща има топло уютно кафене.

Трухарт сви рамене.

— Навън не е толкова лошо. Гледаш празничните украси. Снегът само допълва картината.

— Ще ме убиеш, малкият. Градусите са под нулата, духа вятър и вали сняг. По тротоарите има толкова хора, че едва се разминаваш с тях, а нашите подметки се протриха от ходене. Мамка му! Отиват за хотдози.

— И кафе от автомат. — Трухарт поклати глава. — Ще съжаляват.

— Тя продължава да зяпа витрините. Типична женска. Той мъкне чантите, той чака за хотдози и трябва да жонглира с тях и чантите, докато жена му се захласва по лъскави дрънкулки, които никога не ще могат да си позволят.

— Ако са изнудвачи, значи могат.

Бакстър погледна Трухарт с гордост и одобрение.

— Ето това е цинизъм, който ми харесва. Отскочи до сергията, след като го обслужат. Поръчай два хотдога. Има твърде много хора. Трудно е да ги заснемем. Аз ще остана тук, в случай че тя го придума да влязат в магазина.

Бакстър тръгна надясно към сградите и за миг видя Зейна да извърща глава назад и да се усмихва на Боби, който се придвижваше

към нея, балансирайки с храната и чантите.

— Извинявай, скъпи! — засмя се тя и пое едната чанта и своя хотдог. — Трябваше да ти помогна. Просто се загледах.

— Искаш ли да влезем?

Зейна отново се засмя.

— Долавям отегчение в гласа ти. Не, само исках да надникна. Жалко, че не се сетих да сложа шапка. Ушите ми измръзнаха.

— Можем да се приберем или да ти купим шапка.

Лицето ѝ засия.

— Искам да се поразходим още малко. Отсреща има магазин.

— Единственият, който подминахме, преди да пресечем улицата?

— Зная, зная — каза тя със смях. — Но там продават шапки и шалове. И ти имаш нужда от шапка, скъпи. Може би и от хубав топъл шал. Все още не ми се връща в онази хотелска стая, Боби. Чувствам се като затворник, пуснат на свобода.

— Да, аз също. — Боби прехвърли торбата с коледната елха в другата си ръка. — Ще отидем да си купим шапки. После отново ще погледаме скейтърите и голямата елха.

— Чудесно. Какво ли прави соевите хотдози от сергиите в този град толкова вкусни? Бих се заклела, че човек не може да опита истински хотдог никъде другаде на планетата, освен в Ню Йорк.

— Страхотни са — съгласи се той след поредната хапка от своя. — Особено ако не мислиш какво има в тях.

Смехът ѝ бе звънлив и заразителен.

— Да не мислим!

Когато стигнаха до ъгъла и си проправиха път сред тълпата, той отново успя да отхапе.

— Не зная защо съм толкова гладен. Трябваше да си взема два.

Подготвиха се за пресичане. Когато Боби понечи да стъпи на платното, Зейна внезапно си пое дъх и издаде тих звук. Пръстите му стиснаха ръката ѝ като менгеме.

— Разлях кафето си, това е. По дяволите!

— Опари ли се?

— Не, не. — Тя потърка петното на палтото си с ръка. — Просто залитнах. Господи, дано излезе при пране. О, пропуснахме светофара.

— Няма какъде да бързаме.

— Кажи това на всички други тук — промърмори тя. — Ако не беше такава блъсканица, нямаше да се покапя с кафе.

— Ще вземем нещо и...

Боби политна напред, право пред приближаващо такси.

Чантата изхвърча от ръката му. Последното, което чу, преди да падне на улицата, бяха виковете на Зейна и пронизителният писък на спирачки.

Докато чакаше стаята да бъде освободена и да пристигне оперативната група, Ив провери дебитните и кредитните извлечения на Труди. Изразходваните или изтеглени суми бяха току-що въведени. В петък бе похарчила няколко долара в аптека. Часът потвърждаваше, че е станало след купуването на чорапите и посещението в банката.

Последни приготовления.

После — на пазара.

Къде бяха изчезнали торбичките?

Докато обмисляше версията, видеотелефонът й звънна.

— Далас.

— Имаме проблем. — Изражението на Бакстър не издаваше и следа от обичайния сарказъм. — Мъжът от наблюдаваната двойка беше блъснат от такси на ъгъла на Пета и Четирийсет и втора.

— Господи, тежко ли е пострадал?

— Не зная. Пристигна медицински екип. Съпругата е в истерия. Бяха на тротоара, чакаха да пресекат. Чух звуците. Трухарт е успял да ги заснеме достатъчно ясно. Но на ъгъла имаше твърде много хора. Сигурно е доста зле, Далас. Таксито едва не го прегازی. Шофьорът е тук при мен.

— Някой да го отведе в управлението, за да даде показания. Не се отделяйте от свидетелите. Къде ще откарат ранения?

— В спешното на медицински център „Бойд“. Направо по Пета улица.

— Ще се видим там. Единият от вас да се качи в линейката. Не искам да отделяте поглед от двамата, докато пристигна.

— Разбрано. Господи, Далас, той просто хапваше хотдог и пиеше скапаното кафе — и изведнъж падна. Лекарите ще дадат на жена му успокоително.

— Погрижете се все пак да остане на себе си. По дяволите, Бакстър, не искам да бъде упоена.

— Ще направя каквото мога. Затварям.

Тя се завъртя към вратата и я отвори точно когато Пийбоди я бутна от другата страна.

— Оперативните се качват.

— Ще ги оставим да действат. Ние трябва да тръгваме. Боби е на път за болницата. Блъснат от такси.

— Блъснат... какво, по дяволите...

— Не питай, не мога да ти кажа. Да побързаме, за да стигнем час по-скоро.

Ив профуча по улиците, маневрирайки между множеството коли с включени сирени. И опитвайки се да потисне прокрадващото се чувство за вина.

Нима тя бе изпратила Боби на мястото, където бе пострадал? Нима двама полицаи и подслушвателно устройство не бяха достатъчни за сигурността му?

— Може би е било просто злополука. — Пийбоди едва се сдържа да не изпищи, когато се провряха между микробус и такси — на косъм от евтината му боя. — Хората, особено които не са от града, често стават жертви на злополуки в Ню Йорк. Една прибързана крачка, миг невнимание, зяпане на сградите, вместо светлините на светофара.

— Нямаше смисъл да го наранява. Нямаше. — Ив удари с юмрук по волана. — Каква е ползата? Рурк няма да кихне два милиона само защото някой не е свикнал с движението в Ню Йорк. Защо да ги дава? Това не би помогнало на негодника да постигне целта си.

— Спомена, че доколкото си разбрала от Бакстър, Боби е хапвал и отпивал кафе на тротоара. Или някой го е блъснал, или се е подхлъзнал. Вали, поледица е, тротоарите са хлъзгави. Далас, някои събития са чиста случайност. Понякога е просто лош късмет.

— Не и този път. Не е някакво скапано съвпадение. — Гласът ѝ трепереше от ярост. — Ние допуснахме да се случи, това е. Нещо ни е убягнало, подценили сме някого и сега единият от свидетелите ни е в спешното.

— Нямах вина.

— Аз им позволих да излязат, така че имам. Направи копия от записите. Изпрати едно в лабораторията. Искам да чуя всеки глас, всеки звук.

Спря пред входа на спешното отделение, скочи от колата и нареди:

— Паркирай, аз трябва да вляза веднага.

Забърза към вратите.

Вътре пред нея се разкри обичайната картина на страдание. Мъченици, чакащи да бъдат изслушани, да получат помощ. Болни, приведени на столове. Здрави, нетърпеливо чакащи придружители.

Забеляза Трухарт, който изглеждаше по-млад с дънки и памучен пуловер. Бе седнал до Зейна, държеше ръката ѝ и тихо ѝ говореше, а тя не преставаше да ридае.

— Ив! Ив! — Зейна скочи и се хвърли в ръцете ѝ. — Боби! О, господи! Аз съм виновна. Боби е тежко ранен. Толкова е зле. Не зная...

— Престани. — Ив се отдръпна и енергично я разтърси. — Какво е състоянието му?

— Не ми казаха. Целият беше в кръв. Главата му. Главата и кракът. Беше в безсъзнание. — От очите ѝ бликнаха сълзи. — Чух да говорят за комоцио, нещо счупено и може би...

— Добре, какво точно стана?

— Не зная. — Зейна се върна на стола. — Просто чакахме на светофара. Бяхме купили соеви хотдози и кафе. Беше студено, но толкова се радвахме, че сме навън. Казах, че искам да си купя шапка, а магазинът се намираше на отсрещната страна на улицата. Разлях кафето си, пропуснахме светлината и докато чакахме, той просто падна. Или се подхлъзна. Не зная. Опитах се да го хвана за палтото. Мисля, че го докоснах.

Сведе поглед към ръката си. Ив забеляза, че е бинтована.

— Какво е станало с ръката ти?

— Залях я с кафе. Всичкото се разплиска, когато посегнах към него. Леко се изгорих. Щях да падна. Някой ме дръпна назад. Но Боби... — Зейна закърши ръце в скута си и се залюля. — Таксито го удари. Опитва се да спре, но беше твърде късно, и го блъсна. Той полетя назад и падна. Ударът беше толкова силен.

— Къде е сега? — обърна се тя към Трухарт.

— Откараха го във втора операционна. Бакстър е до вратата.

— Зейна, стой тук. Трухарт, остани при нея.

Премина през чакалнята точно покрай медицинска сестра, която й извика да спре, и зави надясно, когато видя Бакстър, застанал до двойната врата.

— Господи, Далас, бяхме на три метра от тях. От двете им страни.

— Съпругата мисли, че се е подхлъзнал.

— Да, може би. Какви са шансовете му? В момента го оперират. Ръката е счупена, със сигурност. Може би и хълбокът. Черепът е спукан. Не мога да кажа колко е зле, лекарите не дават информация.

Ив прокара ръка по лицето си.

— Възможно ли е някой да му е помогнал да се озове пред колата?

— Аз си задавам същия въпрос, Далас. Следвахме ги неотлъчно, наблюдавахме ги отблизо, но по улиците е същинска лудница. Знаеш как е по това време на годината. Тротоарите са море от хора и всички или бързат, или зяпат и снимат с видеокамери. През празничната седмица джебчиите забогатяват повече отколкото за шест месеца. Ако трябва да се закълна, че никой не се е промъкнал незабелязано покрай нас, не бих могъл. Но има нещо...

— Какво?

— Точно преди злополуката, тя се заля с кафе. Каза, че някой я блъснал. Нещо ме жегна и тръгнах натам. В този миг нашият човек полетя във въздуха.

— Мамка му!

15.

Ив изпрати Бакстър обратно при Трухарт и закричи пред вратите на операционната, докато край нея се носеха остри миризми и нервни гласове.

Ненавиждаше болниците, поликлиниките, центровете за спешна помощ. Места, изпълнени с болка и страдание. Със смърт и безутешна скръб.

С напрегнато очакване.

Дали тя бе изпратила Боби тук? Дали в стремежа си да постигне напредък в разследването го бе тласнала на пътя на опасността? „Егоистично желание“, помисли си сега Ив. Искаше ѝ се час по-скоро да затръшне вратата на миналото си, отново да го заключи не само заради собственото си душевно равновесие, а за да докаже, че е способна. Затова бе поела риск, макар и пресметнат.

И Боби Ломбард плащаше цената.

Или бе просто нелепа злополука? Хлъзгави тротоари, претъпкани с хора, бързаци, блъскащи се, проправящи си път с лакти. Инциденти ставаха всеки ден. Всеки час, по дяволите. Може би нещата бяха съвсем прости.

Но не можеше да го приеме. Дори ако според компютърната програма вероятността се окажеше сто процента, не би повярвала.

Боби лежеше в безсъзнание, с изпотрошени кости, загубил кръв, защото тя го бе изпратила на улицата, надявайки се да надуши убиеца.

Възможно бе да е той. Дори сега не бе изключено. Имаше хора, които убиваха майките си. Напрежение, гняв или нещо по-зловещо, насъбирано цял живот, изведнъж щракваше, като изпукване на кост, и ги караше да убиват.

И тя бе извършила убийство. Не само костта на ръката ѝ бе изпукала в онази ужасна стая в Далас. Онова, което бе таила в съзнанието си, се бе отприщило и ножът се бе забил в плътта му. Отново и отново. Все още помнеше кръвта, мириса ѝ, остър и натрапчив, лепкавата течност по ръцете и лицето си.

Помнеше болката от онази счупена кост и я усещаше, дори през воала на отминалото време. Чуваше виковете си и неговите предсмъртни стонове.

Някои биха нарекли тези звуци нечовешки, но не бе така. Те бяха израз на човешката същност. На първичното в човека.

Потърка клепачите си с длани.

Господи, колко мразеше болниците. Мразеше да си спомня как бе влязла в една от тях, загубила голяма част от себе си. Сякаш тази част се бе изпарила.

Мирисът на собствения ѝ страх. Непознатите, които кръжаха около нея. „Как се казваш? Какво ти се е случило? Къде живееш?“

Откъде би могла да знае? Дори ако си спомняше, ако съзнанието ѝ не се бе заключило, как би могла да им каже?

Бяха ѝ причинили болка, за да я излекуват. Помнеше и това. Наместването на костта, лечението на раните и разкъсванията от множеството изнасилвания. Но никога не бяха разкрили онези тайни, скрити зад стените, които разумът ѝ бе издигнал.

Никой не бе узнал, че детето в болничното легло е извършило зверско убийство. И е викало от човешка болка.

— Далас...

Ив подскочи, но не се обърна.

— Все още не зная нищо.

Пийбоди просто застана до нея. През малкото прозорче на вратата Ив виждаше хирургическия екип около Боби. Запита се защо тези врати имат прозорчета? Защо лекарите искат хората да виждат какво правят те в операционните зали?

Как причиняват болка, за да лекуват.

Нима не бе достатъчно да си го представят, без да виждат кръвта и да чуват пиукането на уредите?

— Върни се при Бакстър да узнаеш повече подробности — каза Ив. — Искам всички свидетелски показания, които е събрал. Имената на разпитаните. Искам проверка на документите на таксито. После изпрати Бакстър и Трухарт обратно в управлението. Искам онзи запис да отиде в лабораторията. Ти остани при Зейна. Виж какво друго ще успееш да изкопчиш от нея.

— Да поставим ли стаята му под охрана? Когато операцията приключи?

— Да.

„Мисли позитивно — каза си Ив. — Ще го откарат в болнична стая, а не в моргата.“

Когато остана сама, събра сили да продължи да гледа. Запита се какво общо има момичето, лежало в операционна зала, подобна на тази, със случващото се сега.

Една от сестрите се втурна навън от операционната. Ив сграбчи ръката ѝ.

— Какво е състоянието му?

— Стабилно. Докторът ще ви даде повече информация. Роднините трябва да останат в чакалнята.

— Не съм роднина. — Ив извади значката си. — Вашият пациент е ключов свидетел по разследване на убийство. Трябва да знам дали ще оживее.

— Изгледите са добри. Късметлия е. Ако да бъдеш блъснат от такси два дни преди Коледа, може да се нарече късмет. Има счупени кости, натъртвания, разкъсвания. Вътрешен кръвоизлив, който спряхме. Стабилизиран е, но травмата на главата е главният повод за тревога. Трябва да поговорите с хирурга.

— Съпругата е в чакалнята с партньорката ми. Трябва да я уведоим.

— Вървете.

— На масата лежи мой ключов свидетел. Налага се да стоя пред вратата.

На лицето на сестрата се изписа раздразнение, но тя махна с ръка.

— Добре, добре, ще се погрижа.

Ив остана там. Чуваше суматохата зад гърба си, звъна на видеотелефони, забързаните стъпки... Изведнъж някой извика:

— Весела Коледа!

Думите прозвучаха провлачено като пиянска песен и последва гръмогласен смях, докато откарваха нещастника на количка. Медицински екип бързаше по коридора с жена на носилка, съпроводжан от хленчене и ридания. Наблизо притича санитарка с кофа, от която вонеше на повърнато.

Някой потупа Ив по рамото и когато тя се обърна, я лъхна мирис на домашно произведен алкохол и дъх на развалени зъби. Мъжът

носеше изпоцапан костюм на Дядо Коледа и бяла брада, висяща на едното му ухо.

— Весела Коледа! Искаш ли подарък? Тук имам един точно за теб!

Посегна към чатала си и извади половия си орган, изрисуван като захарна пръчка в момент на по-бистър ум, но не по-малка лудост.

Ив погледна белите и червени райета.

— Да, изглежда примамливо, но аз нямам нищо за теб. Почакай, имам.

Широката му усмивка се изпари, когато тя му показва значката си.

— Е, к'во сега?

— Имаш късмет, че съм заета, иначе щях да те замъкна в ареста за непристойно поведение и ексхибиционизъм, въпреки че явно художникът си го бива, а и за най-отвратителния дъх на планетата. Ако намеря минута време, ще прекараш Коледа в килия. Така че се разкарай.

— Е, к'во сега?

— Прибери това нещо, преди да изплашиш някое дете.

— А, Дядо Коледа, ето къде си бил. — Сестрата, която бе излязла преди малко, завъртя очи срещу Ив и го сграбчи за ръката. — Хайде, тръгвай.

— Искаш ли подарък? Имам един точно за теб.

— Да, да. Това искам за Коледа.

Ив се обърна, когато вратите на залата се отвориха. Сграбчи първия излязъл за престилката.

— Какво е състоянието му?

— Вие съпругата ли сте?

— Не, ченгето.

— При сблъсък между кола и човек обикновено печели колата. Но е стабилизирани. — Лекарят повдигна два пръста и ги плъзна по носа си, за да потърка вътрешните ъгълчета на очите си. — Счупена ръка, фрактура на хълбок, разкъсан бъбрек. Най-тежка е травмата на главата. Но ако няма усложнения, ще се възстанови. Имал е късмет.

— Трябва да разговарям с него.

— Под упойка е. Стабилизирахме го. Ще го изпратим горе за изследвания. След два часа, ако всичко е наред, навярно ще може да води разговор. — В уморените му очи се изписа любопитство. — Не

съм ли ви виждал някъде? Може би и по-рано съм вършил чудеса за вас.

— Лейтенант Далас. Може би.

— Да, Далас. Изчакайте. Слушайте, трябва да разговарям със съпругата.

— Добре. Ще поставя полицейска охрана. Не искам да пускате никого при него преди мен.

— За какво е всичко това?

— Ключов свидетел. От отдел „Убийства“ съм.

— А, да, разбира се! Случаят „Айкоув“. Смахнати типове. Е, свидетелят ви ще оживее. Попаднал е в добри ръце.

Ив се отдръпна и погледна лицето на Боби, докато го откарваха от операционната. Забеляза, че е загубил част от кожата си. Останалата бе бледа като платно. Когато действието на упойката отминеше, го очакваха адски болки, но дишаше самостоятелно.

— Ще отида горе с него, докато пристигне полицаят.

— Заповядайте. Само не пречете на екипа. Весели празници — добави докторът, докато вървеше към чакалнята.

Ив застана пред друга врата, на друг етаж, в която провеждаха изследвания със скенер. Докато чакаше, вратите на асансьора се отвориха и на етажа се втурна Зейна, следвана от Пийбоди.

— Докторът каза, че ще се оправи. — Сълзите бяха размазали грима ѝ и оставили сивкави струйки по бузите ѝ. Сграбчи ръцете на Ив и ги притисна. — Ще се оправи. Докарали са го тук само за изследвания. Боях се... боях се... — Гласът ѝ секна. — Не зная какво бих правила. Просто не зная.

— Искам да ми разкажеш всичко.

— Вече казах на детектив Пийбоди. Казах ѝ, че...

— Ще го повториш пред мен. Почакай. — Тръгна към униформения полицаи, който излезе от асансьора. — Пациентът е Боби Ломбард. Ключов свидетел по убийство. Искам да го следваш навсякъде. Огледай стаята, в която ще бъде настанен, проверявай самоличността на всеки, абсолютно на всеки, който се опита да влезе. Дори да се закашля, държа да ми докладваш. Разбрано?

— Да, лейтенант.

Доволна от отговора, Ив се върна при Зейна.

— Е, да отидем да седнем някъде. Искам да чуя всичко, всяка подробност.

— Добре, но... нищо не разбирам. — Зейна прехапа долната си устна и извърна глава към вратата, докато Ив я отвеждаше. — Не мога ли да остана, да изчакам, докато...

— Няма да отидем далеч.

Ив повика един асистент и само му показа полицейската си значка.

— Добре — каза той. — Значи съм арестуван. Това означава, че мога да поседна за пет минути.

— Налага се да ползвам стаята ви за отдих.

— Почти съм забравил какво представлява стая за отдих. Столове, маса, кафе. Натам, вляво. О, по дяволите, трябва ви кодова карта. Охранителната система няма да ви допусне. Ще ви заведе.

Поведе ги по коридора, отвори вратата с кодовата си карта и надникна в стаята.

— О, мирише на кафе. Не е лошо.

Остави ги и се отдалечи по коридора.

— Седни, Зейна — нареди Ив.

— Трябва да се движа. Не ме свърта на едно място.

— Нищо чудно. Припомни си какво стана.

— Онова, което ти разказах вече, а после и на детективката.

— Повтори го.

Когато Зейна заговори, Ив обърна внимание на няколко подробности.

— Значи са те блъснали и си разляла кафето си.

— На палтото. — Зейна го повдигна от стола, върху който бе праметнато. — Първия път не беше много. Повече се разплиска, когато Боби... Господи, все още е пред очите ми.

— Случайно ли те блъснаха или нарочно?

— О, не зная. Случайно, предполагам. Имаше толкова много хора. С част от съзнанието си мислех, че е вълнуващо. Тълпите навън, витрините, шумът... Носехме соевите хотдози и чантите. Трябваше да се върнем в хотела. Зная, че Боби искаше да се приберем. Но...

— Но ти не искаше. Боби каза ли нещо? А ти видя ли нещо, преди да падне?

— Не... търках палтото си, гледах надолу и си мислех дали ще се изпере. Мисля, че той посегна да вземе чашата, за да освободя ръката си. После изведнъж падна. Аз... протегнах ръце към него — промълви тя с треперещ глас. Тогава чух клаксона и скърцането на спирачки. Беше ужасно. — Раменете ѝ затрепериха и тя закри лицето си с ръце. Пийбоди донесе чаша вода. Зейна отпи глътка и колебливо си пое дъх. — Няколко души се спряха да помогнат. Всички казват, че нюйоркчани са студени и безчувствени, но не е така. Хората бяха мили, отзивчиви. Опитаха се да помогнат. Дойдоха полицаи. Онези, които се качиха в линейката с нас. Боби кървеше, изпаднал в безсъзнание. Пристигна бърза помощ. Мислиш ли, че скоро ще ме пуснат при него?

— Ще проверя. Искаш ли кафе?

— Никога вече няма да близна.

Зейна пхна ръка в джоба си, извади хартиена носна кърпичка и зарови лице в нея. Ив я остави и излезе с Пийбоди.

— И аз не узнах нищо повече — заговори Пийбоди. — Няма представа дали може да е било съзнателно нападение.

— Ще видим какво ще каже Боби. Записът?

— Бакстър лично ще го отнесе в лабораторията. Откачих преподавателите от палтата.

— Добре си се сетила.

— Взех списъка на свидетелите и копия от показанията, взети на място. Шофьорът е на път за управлението. Документите му са редовни. Кара такси от шест години. Няколко дребни произшествия. Нищо сериозно.

— Отиди там. Вземи първоначалните му показания и сведенията за него за доклада. Напиши го и извади копия за мен и за Уитни. — Ив погледна часовника. — По дяволите! Не мога да направя нищо повече. Ще кисна тук, докато успея да разпитам Боби. Когато приключиш в управлението, тръгвай към къщи. Весела Коледа.

— Сигурна ли си? Мога да изчакам, докато дойдеш.

— Няма смисъл. Ако изникне нещо, ще ти се обадя. Опаковай багажа, приятно прекарване в Шотландия. Вдигнете наздравица за нас.

— Мисля, че и там има такъв обичай. Благодаря. Но ще съм на разположение до полета на совалката утре. Весела Коледа, Далас.

„Много весела“, помисли си тя и погледна към стаята за отдих, докато Пийбоди се отдалечаваше. Някои хора щяха да прекарат най-

ужасната Коледа в живота си.

Изчака около час изследванията на Боби да приключат и да го откарат в болничната стая. Когато влезе, той извърна глава и се опита да я фокусира с изцъклените си зачервени очи.

— Зейна? — промълви с провлачен от опиатите глас.

— Далас е. Зейна е добре. Ще дойде след минута.

— Казаха... — облиза устни — ... че ме е блъснало такси.

— Да. Е, как стана?

— Не зная. Спомените ми са смътни. Чувствам се много странно.

— От лекарствата е. Докторът каза, че ще се оправиш. Имаш няколко счупени кости и спукан череп. Мозъчно сътресение. Чакали сте на светофара, за да пресечете улицата.

— Чакахме — затвори посинелите си клепачи. — Хората бяха натъпкани на ъгъла като сардини. Имаше много шум. Зейна издаде някакъв звук. Изплаши ме.

— Какъв звук?

Боби я погледна.

— Нещо като... „ох“ — затаи дъх. — Но просто се беше покапала с кафе. Кафето, хотдозите и чантите. Бяхме натоварени. Отивахме да си купим шапки.

— Дръж се, Боби — каза Ив, когато очите му започнаха да се затварят. — Какво се случи тогава?

— Аз... тя ми се усмихна. Спомням си усмивката ѝ, която сякаш казваше: „Опа, какво направих“. Не знам, не знам... Чух писъка ѝ. Чух виковете на хора и свиренето на клаксони. Ударих се в нещо. Казаха, че то ме е ударило, и не помня нищо друго, а после се събудих тук.

— Подхлъзна ли се?

— Сигурно. При толкова хора.

— Видя ли някого? Някой каза ли ти нещо?

— Не помня. Чувствам се странно, не на себе си.

Кожата му бе по-бледа от болничните чаршафи, и синините и раните се открояваха, събуждайки отново мъчителното ѝ чувство за вина.

Все пак тя продължи да го разпитва:

— Пазарували сте. Купили сте елха.

— Да. Надявахме се да ни поразвесели. Какво ли е станало с нея? — Боби отново завъртя очи към нея. — Наистина ли ми се случва всичко това? Искам да си отида у дома. Само да си отида у дома.

„Нищо няма да постигна сега“, реши Ив. Губеше времето си и неговата енергия.

— Ще я повикам.

Излезе. Зейна стоеше в коридора и кършеше ръце.

— Мога ли да вляза? Моля те. Няма да го разстроя. Вече се успокоих. Искам само да го видя.

— Да, добре, влез.

Зейна изпъна гръб и се постара да изглежда усмихната. Ив я проследи с поглед и чу шеговитата ѝ реплика:

— Господи, как си се подредил! Хубав начин намери да се отървеш от купуването на шапка.

Докато чакаше, Ив се свърза с лабораторията. Сърдито промърмори, когато ѝ съобщи, че ще получи резултат едва на двайсет и шести. Явно дори нейният гняв не можеше да накара никого да се размърда по Коледа.

Невъзможно бе да направи пробив там, но управлението бе нейна територия. Даде нареждане Зейна в хотела и Боби в болницата денонощно да бъдат под охрана.

— Да — сопна се тя, — включително и навръх Коледа.

Ядосана, звънна на Рурк:

— Ще се прибера късно.

— Много си весела. Какво правиш в болницата?

— Нищо ми няма. После ще ти обясня. Настана бъркотия, която трябва да разчистя, преди да си тръгна.

— И аз имам доста неща за уреждане преди празниците. Какво ще кажеш да се срещнем някъде за вечеря? Обади ми се, щом приключиш.

— Добре. Може би. — Погледна към вратата, когато Зейна излезе. — Трябва да затварям. Чао.

— Уморен е — каза Зейна, — но подхвърли някоя и друга шег. Каза, че цял живот няма да вкуси соев хотдог. Благодаря ти, че остана. За мен беше утеха наблизо да има човек, когото познавам.

— Ще те откарам в хотела.

— Може би ще ми позволят да остана при Боби. Ще спя на стола до леглото му.

— И за двама ви е по-добре да си починеш. Утре сутринта ще изпратя полицейска кола да те докара отново.

— Мога да хвана такси.

— Вземаме предпазни мерки. За всеки случай. Пред вратата ти ще пази полицаи.

— Защо?

— Просто предпазна мярка.

Зейна внезапно сграбчи ръката ѝ.

— Мислиш, че някой е искал Боби да пострада? Че е бил блъснат нарочно? — Гласът ѝ стана с няколко октави по-висок, докато изричаше въпроса, и пръстите ѝ се впиха в ръката на Ив.

— Няма никакви доказателства в подкрепа на тази версия. Но все пак искам да сме предпазливи. Събери всичко, което искаш да отнесеш в хотела, и тръгваме.

— Той се подхлъзна. Просто се подхлъзна, това е — категорично заяви Зейна. — Но ти си загрижена за нас.

— Така е.

— Може ли да видим дали тук има магазин за подаръци? Искам да занеса цветя на Боби. Може би дори малка елха. Днес купихме една, но мисля, че беше смачкана.

— Разбира се, няма проблем.

Сдържайки нетърпението си, Ив тръгна надолу към магазинчето за подаръци. Изчака, докато Зейна умуваше кои са най-подходящите цветя и най-святната от хилавите елхи.

Трябваше да избере и картичка с пожелание, което означаваше още изнервящо умуване.

Изгуби трийсет минути за нещо, което Ив би успяла да свърши за трийсет секунди. Но руменината на лицето ѝ се върна, когато я увериха, че ще доставят цветята в болничната стая след час.

— Ще се зарадва да ги види, щом се събуди — каза Зейна, докато вървяха към изхода. Закопча изцапаното си палто догоре заради режещия вятър. — Не мислиш ли, че цветята са твърде претенциозни? Твърде женски? Толкова трудно се избират цветя за мъж.

Какво разбираше тя, по дяволите?

— Ще му харесат.

— Господи, колко е студено. И отново вали сняг. — Зейна се спря и вдигна поглед към небето. — Може би ще имаме бяла Коледа. Ще бъде вълнуващо. В Тексас почти никога не вали сняг, а дори и да завали, веднага се стопява. Когато за първи път видях сняг, не знаех какво да мисля. А ти?

— Беше твърде отдавна. — През прозореца на друга мизерна хотелска стая. В Чикаго може би. — Не помня.

— Спомням си как направих снежна топка и колко студена беше в ръцете ми. — Зейна сведе поглед към тях и ги пхна в джобовете си. — Когато погледнеш през прозореца сутрин, след като през нощта е натрупал сняг, всичко изглежда толкова бяло и чисто. — Изчака до колата, докато Ив отключи вратите. — Сигурно помниш как сърцето ти подскача от вълнение, защото може би в този ден няма да има училище?

— Всъщност не.

— Не ми обръщай внимание, твърде бърблива съм. Когато съм нервна, винаги ставам такава. Предполагам, че всички вече сте готови за Коледа.

— Почти.

Ив се включи в потока от коли, готова да слуша още бърборене.

— Боби иска траурната служба за майка му да се проведе преди края на годината. — Зейна заусуква горното копче на палтото си, сякаш не знаеше какво да прави с ръцете си. — Не зная дали ще бъде възможно, щом е толкова тежко ранен. Мислеше... мислехме, че е по-добре по-рано, за да започнем новата година без цялата тази мъка. Ще можем ли скоро да си отидем у дома?

„Не мога да ги задържа“, каза си Ив. Би могла да протака, но нямаше основателна причина да иска да останат в Ню Йорк, след като изпишат Боби.

— Ще видим какво ще кажат докторите.

— Едва ли някога ще дойдем отново тук. — Зейна погледна през страничното стъкло. — Случиха се твърде много неща. Твърде много лоши спомени. Може би и с теб няма да се видим повече, след като си тръгнем.

— Зависи...

Ив се качи до хотелската стая, за да се увери, че всичко е непокътнато. Поиска копие от записа на охранителните камери във

фоайето, изпрати полицаия пред вратата и напусна хотела.

Върна се в управлението и откри на бюрото си две кутии в пъстри опаковки. Картичките разкриха, че са от Пийбоди и Макнаб. Един подарък за нея, един — за Рурк.

Не успя да събере достатъчно коледно настроение, за да отвори своя, и ги отмести встрани, за да работи. Оформи доклада си, прочете този на Пийбоди и го подписа.

Следващият половин час бе относително спокоен. Преглеждаше материалите по случая и записките си и размишляваше.

Преди да излезе, закачи диска, който ѝ бе подарила Майра.

Може би щеше да помогне.

Остави го да проблясва на слабата светлина през прозореца, извади видеотелефона си от джоба и с подаръците под мишница излезе от кабинета си.

— Свободна съм.

— Какво ти се хапва? — попита Рурк.

— Труден въпрос. — Ив махна с ръка, когато забеляза Бакстър, и се спря. — Нещо скромно.

— Така си и помислих. „Софияс“ — каза той и изрецитира адреса. — След трийсет минути.

— Става. Ако стигнеш пръв, поръчай огромна бутилка вино. Налей ми цяла чаша догоре.

— Очертава се интересна вечер. Доскоро, лейтенант.

Тя прибра видеотелефона в джоба си и се обърна към Бакстър.

— Нямам шанс да се присъединя и да споделите с мен тази огромна бутилка вино.

— Няма да я делим с никого.

— В такъв случай би ли ми отделила минута? Насаме.

— Добре. — Върна се в кабинета си и включи осветлението с гласова команда. — Мога да те почерпя с кафе, ако искаш, но това е най-доброто, което мога да ти предлага.

— Приемам го.

Той отиде до автоготвача. Все още бе с цивилните дрехи — светлосив пуловер и тъмносив панталон. По панталона имаше пръски кръв, навярно на Боби.

— Не зная какво да мисля — каза той. — Може би съм се отплеснал за миг. Може би просто съм пропуснал нещо. Припомних си

всичко. Написах го. Все още не зная. — Взе кафето и се обърна. — Изпратих малкия близо до тях. Не го обвинявам, отговорността е моя. Изпратих го да купи хотдози, за бога. Помислих си, че след като те вземат своите, ще бъда в добра позиция за наблюдение. А и бях прегладнял, мамка му.

Чувството за вина, което Ив долови, ѝ бе добре познато. Сякаш се взираше в огледало.

— Искаш да те нахокам ли? Тъкмо търся върху кого да излея гнева си.

— Може би. — Бакстър намръщено се загледа в чашата си и отпи глътка. — Слушах ги и не чух нищо. Просто бърборене. Нямах добра видимост през цялото време, но той е висок и виждах главата му, профила му, когато се обръщаше към нея. Приблжих се, когато тя разля кафето, но отново се отпуснах. Бяха по средата, Трухарт стоеше от едната им страна, аз — от другата. Изведнъж писъкът ѝ проглуши ушите ми.

Ив седна на ръба на бюрото си.

— Нищо необичайно?

— Нищо. Над главите ни фучаха въздушни скутери. Един от онези улични Дядо Коледи звънеше с проклетото си звънче. Хората бързаха или се тълпяха до светофара. — Отпи още кафе. — Хукнах натам веднага, щом жената изпищя. Не видях никого да се изнизва. Може би копелето е стояло там. Нищо чудно да е някой от свидетелите. Или просто се е оттеглил незабелязано. Днес на Пета улица имаше стълпотворение. И доста хора се подхлъзваха или препъваха.

Ив вдигна глава и присви устни.

— Преди или след това?

— И преди, и след, и в самия момент. Като си спомня, видях жена... червено палто, бухнала руса коса. Леко се подхлъзна. Точно зад Зейна. Сигурно това я е накарало да залитне и да се залее с кафе. Сякаш още виждам мъжа да се обръща. Чувам го да пита какво има. Тревожно. После се успокоява, когато тя казва, че се е покапала с кафе. Аз също. Изведнъж полита напред. Настъпва хаос.

— Може би и двамата напразно се самообвиняваме, а той просто е загубил равновесие.

— Няма случайни съвпадения.

— Прав си — усмихна се Ив. — Ще прослушаме записа напред и назад. Боби е в безопасност. Никой не може да достигне до него. До нея също. Ще го чуем, след като онези тъпаци от лабораторията престанат да пеят коледни песни. Няма смисъл да се упрекваме или да те хокам, докато не узнаем дали е онова съвпадение — едно на милион, което е чиста случайност.

— Ако аз съм се издънил, държа да го зная.

Ив се усмихна със стиснати устни.

— Това мога да ти обещавам, Бакстър. Ще ти кажа.

16.

Рурк се загледа в своята висока полицайка с великолепно черно манто, докато тя влизаше в ресторанта. Очите ѝ бяха уморени и издаваха напрежение, дори след като внимателно огледа помещението.

Той знаеше, че ченгето си остава ченге двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. Сигурен бе, че ако я попита колко души има в отсрещното сепаре, с какво са облечени, а вероятно и какво са си поръчали, ще може да му каже, дори и да стои с гръб към тях.

Удивително.

Тя подаде мантото си и отпрати сервитьора, който навярно ѝ предложи да я придружи до масата. Тръгна натам сама, с онази нехайна походка, която Рурк обожаваше.

— Лейтенант — каза той и стана, за да я посрещне, — забележителна сте.

— С какво по-точно?

— С тази уверена, властна осанка. Много е секси. — Леко я целуна и посочи към виното, което бе налял, когато я бе видял да влиза. — Можеш да си представяш, че е бездънна чаша.

— Благодаря. — Ив отпи голяма глътка. — Скапан ден.

— Вече разбрах. Какво ще кажеш да поръчаме и после да ми разкажеш?

Тя погледна сервитьора, който внезапно се бе появил до нея.

— Искам спагети с кюфтета, с онзи червен сос. Имате ли от него тук?

— Разбира се, госпожо. А за аперитив?

Ив повдигна чашата си.

— Вече пия.

— *Insalada mista*^[1] — каза Рурк. — Две. За мен — пилешко с пармезан. — Потопи зальк хляб в ароматната мазнина, вече сложена на масата, и ѝ го подаде. — Хапни го с виното.

Ив пъкна залька в устата си.

— Опиши ми сервитъора.

— Какво? Защо?

— Забавно е. Давай.

„Това ще я успокои“, помисли си Рурк.

Тя сви рамене и отпи нова глътка вино.

— Около трийсет и пет годишен бял мъж. Черен панталон, бяла риза, черни обувки, подобни на мокасини. Метър и седемдесет и пет, седемдесет и пет килограма. Кафява коса и кафяви очи. Гладка кожа. Месеста долна устна, дълъг нос, леко гърбав. Крив преден зъб. Прави, гъсти вежди. Акцент, характерен за Бронкс, но се опитва да го преодолее. Малка обица на дясното ухо с някакъв син камък. Голяма сребърна халка на безименния пръст на лявата ръка. Гей. Вероятно има брачен партньор.

— Гей?

— Да, огледа теб от главата до петите, а не мен. Е?

— Е, както казах, забавно е. Какво толкова стана днес?

— Какво ли не — отвърна Ив и му разказа. Салатите пристигнаха, преди да свърши, и тя набоде от своята. — Това е положението. Не мога да упрекна Бакстър или Трухарт, защото, доколкото разбирам, те са свършили работата си. Ако не ги бях насадила, нямаше да се случи.

— Това означава, че обвиняваш себе си. Какъв смисъл има, Ив? Ако е бил блъснат, кой би спечелил от това?

— Връщаме се на парите. Трудни е имала прилично състояние, което той е наследил. Или на отмъщението. Боби е неин кръвен роднина, който е бил свидетел, живял е в дома ѝ, докато е била приемна майка.

— Носел ти е храна — напомни ѝ Рурк. — Едва ли си била единствената, за която го е правел.

— Може би не. Но не се застъпваше за мен. Може би някой смята, че е трябвало да го прави.

— А ти?

Тя набоде още салата, отпи още вино.

— Не. Синовна преданост, инстинкт за самосъхранение. Не го обвинявам за нищо. Но когато аз живеях в дома ѝ, беше дете. В последните години на приемното ѝ майчинство вече е бил по-голям. Възможно е някой да смята, че и той трябва да си плати.

— Мълчанието го превръща в съучастник?

— Нещо такова. Но, по дяволите, би било по-лесно да бъде очистен в дома си, нали? Да, този град е непознат, има повече хора, което е плюс, но в Тексас човек може да опознае навиците им по-добре. Това ме връща, поне донякъде, към версията за импулсивно деяние.

— Замислял ли си се за симпатичната булка на Боби?

— Да, неведнъж. Може би не е била толкова толерантна към свекърва си, колкото твърди. Според мен това означава доста голяма толерантност. Вижда възможност да се отърве от „мама Тру“ и парите ѝ да паднат в джоба на Боби и се възползва. После си казва: „Хей, защо да не очистя и досадния съпруг?“. Той изчезва, и всичко остава за мен. Нима е толкова глупава, та да не ѝ хрумне, че ще я подозирам?

— Като се вгледаш внимателно, какво виждаш?

— Нищо, което да изскочи и изкрещи: „Аз съм убийца“ — нито в доказателствата, нито в показанията ѝ. Но ми се струва твърде добродушна сладурана.

Рурк леко се усмихна.

— Не могат ли момичетата да бъдат сладурани?

— Не и в моя свят. Толкова много розова сантименталност и това „мама Тру“. — Ив хапна нов залък. — Плаче да бъде държана под око.

— При убита свекърва, отвлечане и съпруг в болницата, мисля, че няколко сълзи са оправдани.

Ив забарабани с пръсти.

— В миналото ѝ няма нищо, което да буди подозрение. Не мога да си представя някоя да се омъжи за Боби заради пари... не ми се вярва, дори ако е знаела за мръсните спестявания на Труди.

— В някои среди един милион се смята за солидно състояние — напомни ѝ той.

— Говориш като Пийбоди. Не съм забравила какво е да нямаш пари — промърмори тя. — Но да се омъжиш за някого, за да се докопаш до тях, след като се отървеш и от него, и от майка му? Трудно постижима цел. Не виждам откъде би могла да знае, че Труди има скътано състояние тук и там.

— Връзка с някоя от изнудваните? — предположи Рурк.

Ив трябваше да признае, че той има право. Рурк разсъждаваше като ченге, въпреки че би потръпнал, ако го споменеше.

— Да, логично. Потърсих, но засега нищо. Прочетох показанията на свидетелите и двама от тях казаха, че тя е протегнала ръце към него, опитвайки се да го хване за ръката, преди да падне на улицата. Точно както твърди.

— Но все пак се питаш.

— Да, човек не може да не се запита. Присъствала е и на двата инцидента. Свързана е и с двете жертви. На този етап тя е човекът, който би могъл да спечели най-много, ако мотивът са парите.

— Затова си я поставила под охрана. Колкото за нейна защита, толкова и за наблюдение.

— Не мога да направя почти нищо друго до двајсет и шести. Онези в лабораторията не си дават зор, а половината от моите хора или са в отпуск, или умът им е другаде. Няма пряка заплаха за обществото, така че не мога да накарам криминолозите да се потрудят. Дори оперативните не ми докладваха за резултата от огледа на съседната стая в хотела. Тази Коледа връзва ръцете ми.

— Успокой топката, скъпа.

— Трябва да се примиря — каза тя и насочи пръст срещу него.
— Днес отказах една захарна пръчка.

Докато сервираха предястията им, тя му разказа за пияния Дядо Коледа.

— В твоята работа се срещаш с най-интересната компания на света.

— Да, всякакви чешити. — „Престани — каза си тя, — престани да мислиш за това и си спомни, че имаш и личен живот.“ — Е, успя ли да уредиш нещата в твоята империя?

— Почти. — Рурк наля още вино. — Утре трябва да свърша малко работа, но ще затворя офиса на обяд. Има и още няколко подробности, за които ще се погрижа у дома.

— Подробности. — Ив го изгледа над вилицата си, докато увиваше спагети около нея. — Какво друго би могло да има. Елени ли ще внасяш?

— Ха, жалко, че не ми хрумна по-рано. Не, само това-онова. — Погали ръката ѝ. — Миналата година семейната ни вечеря на Бъдни вечер беше прекъсната, ако си спомняш.

— Помня. — Никога нямаше да забрави как бе шофирала бясно, за да се добере до Пийбоди, ужасявайки се от мисълта, че може да

пристигнат твърде късно. — Този път тя ще бъде в Шотландия. Ще трябва сама да се погрижи за себе си.

— Днес ми се обадиха двамата с Макнаб, за да ми благодарят. Беше изненадана и трогната... всъщност и двамата бяха трогнати, когато им казах, че идеята е твоя.

— Не биваше да го правиш.

— Наистина беше твоя идея.

— Совалката е твоя.

Ив нервно се раздвижи.

— Интересно е, че да даваш подаръци е също толкова трудно, колкото да ги приемаш.

— Това е, защото ти винаги прекаляваш. — Тя смръщи вежди срещу него и набодне кюфте на вилицата си. — Отново си прекалил, а?

— Искаш да ти помогна да отгатнеш?

— Не. Може би. Не — реши тя. — Просто обожаваш да ме дразниш, като се правиш на остроумен.

— Как можа да го кажеш? Заслужаваш да намериш в чорапа за подаръци само въгленче.

— След няколко хиляди години ще се превърне в диамант, така че... Какво е възнамерявала да прави с парите?

Той се облегна назад и се усмихна. Отново бе влязла в ролята на ченге.

— Събирала ги е — продължи Ив. — За какво ли? Имала е цяло състояние. Не е живяла разточително и не е искала никой да знае. Но си е купувала хубави дрънкулки и се е затваряла да им се любовува. Застраховала е бижутата си — изтъкна Ив. — Получих документи за това. Над четвърт милион в бляскави украшения. И се е подлагала на пластични операции. Но всичко това са дребни разходи в сравнение с парите, които е трупала. Това е бил шансът на живота ѝ. Голяма, тлъста сума накуп. Трябва да е имала някакъв план.

— Имот, може би. Или пътуване. Произведения на изкуството, бижута...

— Имала е бижута, много от които не се е осмелявала да носи извън дома си. Ако се перчи с тях, някой би се усъмнил. Но ако е имала намерение да се мести... Трябва да проверя дали е притежавала валиден паспорт. Кога го е извадила или подновила. Има Боби, но вече

е голям и женен. Не може винаги да бъде на нейно разположение. Това я ядосва.

— Нов дом, на ново място. Някъде, където ще може да живее така, както заслужава. В къща с прислуга.

— Трябвало е да има кого да командва, разбира се. Никой не би държал такава сума в банката, без да я докосне. Особено, бих се обзаложила, ако е решила да продължи с изнудването. Не можеш да останеш в добрия стар Тексас, където хората те познават. Вече си адски богата. Трябва да се наслаждаваш на живота.

— Какво ти разкрива това във връзка с разследването? Ако откриеш, че е разпитвала за имот или пътуване, какъв извод би направила, освен че не си е губила времето?

— Струва си да проверя. Може би нещо ѝ се е изплъзнало пред Боби, пред Зейна или някой друг. Може би, ако приемем любимата версия на Пийбоди, някой млад страстен любовник, когото е държала под чехъл, е станал алчен. Или отново клоним към отмъщението. Някоя от бившите ѝ възпитанички събира сведения за нея или е използвана от нея, и се натъква на подготовка за голяма сделка.

Ив побутна чинията си.

— Искам да проверя тази версия. Свърши ли?

— Почти. Не искаш ли десерт?

— Мога да мина и без.

— Има сладолед. — Усмивката му бе дяволита и чаровна. — Шоколадов.

— Гадняр. — Тя поведе вътрешна битка със своята слабост. — Мислиш ли, че ще можем да го вземем за вкъщи?

Интересно бе да обмисли нещата от гледна точка, която ѝ се струваше нелогична. Множеството разпръснати парчета. Може би все още не се подреждаха в пъзел, но очакваха да открие връзките.

— Паспортът ѝ е валиден. — Ив загреба нова лъжичка сладолед и се наслади на богатия шоколадов вкус. — Има международен паспорт от дванайсет години. И е пътувала. Странно, че досега никой не го е споменал. Испания, Италия, Франция. Обичала е Европа, но е била и в Рио, Белиз и Бимини. Екзотични места.

— Никакви междупланетни екскурзии? — попита той.

— Не — поне според печатите в паспорта ѝ. Бих се обзаложила, че е предпочитала да не се отделя от земята. Междупланетните екскурзии изискват доста време и пари. Земните ѝ пътувания са траели по няколко дни, с малки изключения. Най-дългият ѝ престой е бил в Италия. Прекарала ги е във Флоренция. Отново е отскочила до там за един ден, седмица преди да дойде в Ню Йорк.

— Може би слабост към Италия — предположи Рурк.

— Все пак кратки пътувания. — Барабанейки с пръсти, тя хапна още сладолед. — Възможно е да са били тайни. Не е казала на сина си. Трябва да проверя дали е пътувала сама или с придружител. — Прегледа информацията. — Сигурно е имала причина да отиде отново в Италия точно преди да дойде тук за големия си удар. На оглед, най-вероятно. Може би е възнамерявала да си купи вила.

— Ще бъде нужно време, но мога да проверя дали се е обаждала в някоя агенция за недвижими имоти там.

— Разбирала е нещичко, щом синът ѝ е бил в бизнеса. — Ив се отпусна на стола си и въздъхна. — Ето една възможност. Решава да се премести и да води охолан живот, след като смъкне кожата ти.

— Не одобрявам израза. Никой не може да „смъкне кожата ми“.

— Да, но тя отказва да го проумее. Време е да започне да използва натрупаното състояние. Да се окичи с всички онези бляскави дрънкулки, за чиято застраховка е плащала щедри вноски. Време е да го удари на живот. Вече няма търпение. Два от източниците ѝ на приходи са пресъхнали, но винаги е знаела, че не са неизчерпаеми. След като удари джакпота, може да се оттегли. Да се пенсионира.

— Какво казва на семейството си?

„Мисли като нея“, заповяда си Ив. Не бе толкова трудно.

— Синът ѝ я е заменил със съпруга. Неблагодарно копеле. Не е длъжна да му дава обяснения. Ако е възнамерявала да му каже нещо, то е било добре скалъпена лъжа: че е спечелила от лотарията, че е получила наследство, нещо неочаквано. Няма нужда от Боби или някой друг, защото си е намерила вярно куче, готово да свърши малко мръсна работа за нея, когато се наложи. Но трябва да бъдат с нея в Ню Йорк, за всеки случай. — Ив раздвижи рамене. — Или намерението ѝ е да се отърве от помощника си и да наеме нов, когато се премести. Кого познаваш в онази територия, който се занимава с недвижими имоти и би могъл да ни подаде ръка?

— Един-двама души. Но там минава един през нощта.

— Е, добре. — Ив намръщено погледна часовника. — Мразя скапаната часова разлика. Вбесява ме. Добре, това ще почака до утре.

— Не ми се иска да ти напомням, но утре е Бъдни вечер. Едва ли ще намерим работеща агенция, особено в Европа, където държат на почивката по празниците. Мога да задействам връзките си, но ако не е спешно, не бих развалил нечий празник.

— Ясно, ясно. — Ив завъртя лъжичката си. — Ръцете ми наистина са вързани. Това може да почака, онова може да почака — повтори тя. — По-важно е да открием дали е имала спътник при пътуванията си. Може би това е единствената ѝ малка грешка. Подробност, която ще ни помогне да направим крачка напред.

— Тогава ще ти помогна.

— Искам да провериш всичките ѝ полети.

— Всичките?

— Да, всичките. После ще прегледаме списъците на пътниците и ще видим дали има повтарящи се имена. Или някое име от моя списък. — Ив облиза сладоледа от пръста си. — Да, знаей, че офисите на транспортните компании са затворени. Мързеливци. А за достъп до списъците на пътниците обикновено се изисква официално разрешение.

Той се усмихна нехайно.

— Не съм казал нищо.

— Просто ще надникна, това ще направя. Ако нещо изникне, ще се върна назад и ще следвам процедурата. Но ми писна да тъпча на едно място.

— Все още не съм казал нищо.

— Но си го мислиш.

— Мисля си, че трябва да се размърдаш. Искам стола ти.

— Защо?

— Щом ти е нужна тази информация, а и двамата знаем, че мога да се добера до нея по-бързо от теб, ако ми отстъпиш стола и бюрото си. Защо не се заемеш със съдовете?

Тя промърмори, но стана.

— Имаш късмет, че празничното настроение ме възпира да не те удуша заради идеята за съдовете.

— Хо, хо, хо! — Рурк седна на мястото ѝ и запретна ръкави. — Бих пийнал кафе.

— Внимавай, баровец. Търсиш си белята.

— И бисквитка. Ти изяде повечето от моя сладолед.

— Не е вярно — провикна се Ив от кухнята.

Е, добре, беше го изяла, но това нямаше значение. Все пак самата тя искаше кафе и лесно можеше да донесе две чаши. За да се пошегува, сложи миниатюрна бисквита — колкото палеца ѝ — до чашата му върху чинийката.

— Мисля, че най-малкото, което мога да направя, когато отделяш време за мен, е да ти донеса кафе и бисквита.

Застана зад него, наведе се и леко го целуна по върха на главата. След това остави подноса. Той хвърли поглед към кафето, а после към нея.

— Само това ли се откъсна от сърцето ти? Твърде жестоко, дори за теб.

— Зная. Но е забавно. Какво откри?

— Проверявам сметката ѝ, за да установя с коя транспортна компания е пътувала. Щом узная, ще направя справка за датите, отбелязани в паспорта ѝ. После ще взема твоя списък и ще стартирам търсене. Мисля, че заслужавам проклетата бисквита.

— Какво ще кажеш за тази? — Ив посегна зад гърба си и му подаде поръсена със захар курабийка. Каквото и да говореше за Съмърсет — а бог ѝ бе свидетел, че би могла да каже много — трябваше да признае сладкарските му умения.

— Така е по-добре. Сега ще поседнеш ли в скута ми?

— Само събери информацията, приятел. Зная, че е обидно да питам, но ще имаш ли проблеми с „Компюгард“ заради това?

— Ще ти простя, щом си ми донесла бисквитка.

Остави го и включи резервния си компютър.

Какво ли правеха другите семейни двойки след вечеря? Може би гледаха телевизия или се оттегляха в отделни стаи, за да се занимават с хобита или работа. Разговаряха по видеотелефона с приятели и роднини. Канеха гости.

И те правеха някои от тези неща. Понякога. Рурк я бе запалил по филмите. Особено старите черно-бели, от началото и средата на

двайсети век. Имаше вечери от време на време, в които просто се мотаеха по няколко часа, което повечето хора смятаха за нормално.

Ако пропиляването на часове в домашен киносалон, по-голям и определено по-разкошен от повечето обществени, можеше да се нарече нормално.

Преди Рурк да се появи в живота ѝ, бе прекарвала повечето вечери сама, в преглеждане на бележки и размисли върху поредния случай. Ако Мейвис не я заведеше някъде да се позабавлява. Не можеше да си представи себе си така, обвързана с някого. Толкова близка с него, въпреки някои съществени разлики помежду им.

А сега не можеше да си представи живота си другояче.

Мислейки за брака, Ив се насочи към този на Боби и Зейна. Не бяха женени отдавна, така че навярно прекарваха голяма част от времето си заедно. Работеха и живееха заедно. Пътуваха заедно, поне на тази фатална екскурзия.

Откри един паспорт на Боби. Последният печат бе от преди четири години. Австралия. Още две по-ранни пътувания в разстояние на около година. Едно до Португалия и едно до Лондон.

„Почивки“, реши тя. По време на годишния отпуск. Но нищо, за което се изисква паспорт, след Австралия.

Други пътувания — може би. В началото на новия бизнес — може би по-кратки и евтини.

Никакъв паспорт на Зейна, с моминското ѝ име или фамилията на съпруга ѝ. Е, много хора не напускаха страната. Самата тя не бе пътувала, преди да срещне Рурк.

Но се облегна назад и се замисли. Нима Боби не бе завел булката си на голямо сватбено пътешествие? Меден месец, където и да е. Да ѝ покаже някоя част от света, особено място, на което е бил и му е харесало.

Това бе едно от примамливите предложения на Рурк. „Нека ти покажа света.“

Разбира се, може би Боби не бе имал време или желание да харчи пари. Поне точно тогава. Може би бе решил да започнат с Ню Йорк, след като идеята бе подхвърлена от майка му. Струваше ѝ се правдоподобно. И все пак имаше нещо озадачаващо. Отново се зае с другите деца, живели в дома на Труди, и потърси връзка, нещо, което

да я доведе до прозрение. „Една зад решетки, една мъртва“, помисли си тя.

А ако...

— Ето ти списъците.

Изтръгната от размислите си, тя извърна глава.

— Вече?

— Някой ден ще поискам възнаграждението, което безспорно заслужавам.

— Нямах нужда от възнаграждение. Достатъчно богат си, за да си позволиш всичко, което пожелаеш. А съвпадения?

— Ако бързаш, ще ти изпратя половината. — Натисна няколко клавиша. — Ето. Можеш ли да се заемеш с тях?

— Зная как да търся и засичам съвпадения — промърмори тя, стартира търсенето и се завъртя към него. — Имам две смътни следи. Просто предположения. Едната от възпитаничките е в затвор. Главно за побои. Никакви роднини, никакви приятели, за които да се знае. Нищо от сведенията за нея не сочи да има блестящ ум или връзки. Но може би Труди се е опитвала да я бие. Тази кариера на насилие навежда на мисълта, че би й го върнала. Сближава се с някого, който може да се сближи с набелязаната жертва. Докато търси отмъщение, й хрумва, че може да спечели и малко пари.

— Откъде би могла да знае за пътуването на Труди до Ню Йорк с намерение да ни одруса и как би успяла толкова бързо да състави и изпълни план за убийство?

— Убийството е импулсивно. Все още не изключвам това. Може би първоначалното й намерение е било само за побой. Да, зная, че нямам доказателства. Но ще поговоря отново с онзи надзирател след Коледа. Може би ще се свържа и с полия, който я е арестувал.

— А другото предположение?

— Една от възпитаничките е работила като танцьорка в онзи клуб, който беше взривен преди няколко години. Маями. Помниш ли двете откачалки, които влязоха въоръжени с бомби в знак на протест или нещо подобно? Самовзривиха се и причиниха смъртта на над сто и петдесет души.

— Не помня, съжалявам. Преди да те срещна, не проявявах интерес към подобни неща. — Рурк прекъсна това, с което бе зает, и се замисли. — Значи е оцеляла?

— Не. Поне е включена в списъка на жертвите. Но клубът се е намирал под земята и е настанал хаос. Експлозия, хвърчащи разкъсани тела. Кръв, ужас, суматоха.

— Представям си картината, благодаря. — Той се облегна назад и мислено измина пътя, по който тя бе стигнала дотук. — Смяташ, че по някакво чудо е оцеляла, била е идентифицирана погрешно и после е съставила план за кончината на Труди?

— Просто теория — упорито изтъкна Ив. — Има и други. Някой близък на Труди се обръща срещу нея. Отново отмъщение. Любовник или приятел. Все пак мога да поговоря с някои от оцелелите, от хората, с които е работила. Поне за да добия по-ясна представа за нея. — Ив се изправи и закрачи из стаята. — В главата ми се върти и още нещо. Дали Труди някога е хванала Боби да отмъква храна за някое от момичетата? Ако се е случило, какво е сторила. С нея или с него. Или по-късно, когато е пораснал, дали е правил опити да се свърже с тях? Или те с него? Досега не е казал нищо за това. Струва ми се, че най-лесният начин да се доберат до Труди би бил чрез него.

— Отново се насочваш към Зейна.

— Да.

— Помисли върху следното: какво те кара толкова често да се сещаш за Зейна Ломбард?

— Е, както казах, твърде много плаче.

— Ив...

— Дразни ме, но като оставим настрана личното ми негодувание, не бива да забравям за участието ѝ и в двата инцидента. Тя е единственият човек, видял предполагаемия ѝ похитител.

— Защо да съчинява подобна история? Само би привлякла вниманието върху себе си. Нима не би предпочела да остане в сянка?

Ив застана срещу таблото с материали по случая.

— Престъпниците често усложняват положението си, като казват или вършат неща, от които нямат полза. Дори най-хитрите. Въпрос на его. Гордеят се с това, което са извършили, но няма кой да им каже: „Хей, шапка ти свалям, че успя“.

Рурк повдигна вежди.

— Мислиш, че е тя.

Тя плъзна пръст от снимката на Труди към тези на Боби и Зейна. Много удобен триъгълник. Идеален.

— Хрумна ми още когато отворих вратата и открих Труди мъртва.

Той се завъртя на стола си и се вгледа в лицето ѝ.

— Но не благоволи да го споделиш, а?

— Не ставай сприхав.

— Никога не съм бил сприхав. — Той стана, решил, че е време за едно бренди. — Но понякога съм леко раздразнен, както сега. Защо не каза това по-рано?

— Защото всеки път, когато насочех подозренията си към нея, тя се оказваше чиста. Никакви факти, никакви сведения и доказателства, никакъв ясен мотив. — Приблужи се към снимката на Зейна. Големи сини очи, руси чупливи коси. Образ на невинно селско момиче. — Проверих вероятността за нея и излезе нисък процент. Разумът ми отхвърля тази версия, но интуицията ми подсказва друго.

— Обикновено се доверяваш на интуицията си.

— Този път е различно. Интуицията ми вече е подведена, защото съм свързана с жертвата. — Отдалечи се от таблото и се върна пред резервния си компютър. — А и заподозряна номер едно в списъка на интуицията ми не е направила нищо, с което да заслужи да бъде в него. Действията, реакциите и показанията ѝ, цялото ѝ поведение е нормално за подобни обстоятелства. Но щом я погледна, си мисля: „Не може да не си ти“.

— А Боби?

— Може би са съучастници. Единият от тях или и двамата са знаели за замисъла на Труди. Единият съблазнява другия, използвайки секс, любов, пари... всичко това. — Ив извади снимките на нараняванията на Боби от папката си и ги закачи на таблото. — Но инцидентът, след който той се озова в болница... не се връзва. Погрижих се да вляза при него преди нея. Не даде никакъв знак, че се съмнява в нея. Бяха под наблюдение по време на разходката си и Бакстър твърди, че са разговаряли само за пазаруване. Нито дума за Труди или за какъвто и да е план. Просто нямам чувството, че е замесен и че са тандем. Но...

— Боиш се, че спомените ти за него те подвеждат.

— Може би. Трябва да препоредя парчетата от пъзела.

Задачата изпълнена. Няма съвпадения между списъка и отворените файлове...

— Е, това е задънена улица — промърмори Ив. — Можем да пробваме с комбинации от имена, да потърсим други самоличности.

— Ще опитам.

Ив си наля още кафе, издебвайки го, докато стои с гръб към нея, за да избегне лекция за вредата от кофеина.

— Женен си за някого... и работиш с него, живееш с него, спиш с него... без да подозираш, че си кукла на конци. Ден след ден, нощ след нощ. Не е възможно кукловодът никога да не допусне грешка, която би накарала куклата да се усъмни.

— Чувала си израза „любовта е сляпа“.

— Мисля, че е пълна глупост. Страстта замъглява разсъдъка, да, поне за известно време. Но любовта отваря очите. Виждаш по-добре, по-ясно, защото си по-чувствителен отпреди.

Той присви устни, приближи се към нея и докосна косите ѝ, лицето ѝ.

— Това е най-романтичното, което съм чувал да излиза от твоята уста.

— Не е романтично, а...

— Тихо. — Долепи устни до нейните. — Остави ме да изживея този радостен миг. Имаш право, но любовта може и да те накара да виждаш нещата такива, каквито ги предпочиташ. Не отчиташ и факта, че дори ако следваш интуицията си и приемеш, че тя го е извършила, не е изключено наистина да го обича. Може би част от мотива ѝ е била да го освободи от влияние, което според нея е вредно, дори опасно.

— Кой от двамата ни говори като непоправим романтик? Ако реша, че Зейна е убиеца, значи тя е блъснала съпруга си пред колата преди няколко часа. Няма начин, ако е видяла сметката на Труди, да е било просто съвпадение, злополука.

— Съгласен съм с теб по този въпрос.

— Не разполагам с нищо. Имам един ключов свидетел, а и същевременно заподозрян, в болница. Друг в хотелска стая, под наблюдение. Нямам доказателства срещу никого от двамата, пък и срещу когото и да било на този етап. Трябва да продължа да ровя, това е. Да разместя парчетата и да продължа.

Сети се за записа, за способностите на Рурк и техническите чудеса в лабораторията му. Би могла да го накара да поработи за нея, да отдели известно време.

Нямаше право, не би било честно.

— Мисля, че трябва да приключим за днес. Ще проверим резултата от последното търсене утре сутринта.

— Устройва ме. Какво ще кажеш да поплуваме? Да се освободим от напрежението?

— Да, добра идея. — Тръгна с него към асансьора, но се спря и присви очи. — Това е хитър план да ме видиш гола и мокра, нали?

— Любовта определено не ви е заслепила, лейтенант. Четете мислите ми, сякаш съм прозрачен.

[1] Мешана салата (исп.). — Б.пр. ↑

17.

Нямаше сняг за Коледа, а отново отвратителна суграшица, която с дяволско задоволство удряше по стъклата. Улиците и тротоарите щяха да бъдат мокри и заледени, и дежурните по празниците градски чистачи да откраднат още един почивен ден.

Ив се изкуши да последва примера им. Можеше да облече размъкнат пуловер, да работи в дома си и да избегне ледената пързалка по улиците. Да остане на топло и уютно място. Готвеше се да тръгне за управлението от чисто упорство.

Знаеше това, но не промени намерението си.

— Тук имаш всичко необходимо — напомни й Рурк.

— Не е така. — Закачи оръжието си на рамо. — Няма ги Фийни и Майра. Ще ѝ отнема малко време, за да състави профили на Зейна и Боби. Няма го и нещастника, който е дежурен днес в лабораторията. Освен това искам да отскоча до хотела и до болницата, за да проверя как са нещата там.

— Може би не си чула. — Той изпъна крака и с наслада повдигна втора чаша кафе. — Съществува гениално изобретение, наречено видеотелефон. Някои, като нашите тук, са оборудвани и с холоконферентна система.

— Не е същото. — Ив облече яке върху окачения кобур. — Ти у дома ли ще останеш днес?

— Ако кажа „да“, какво?

— Ще излъжеш. Ти също ще излизаш, за да уредиш лично това-онова. Ще пуснеш персонала си рано, мекушаващо, но ти ще работиш.

— Ще остана тук, ако и ти останеш.

— Аз излизам, така че и ти. — Но се приближи, обхвана лицето му и го целуна. — Ще се видим след няколко часа.

— Ще внимаващ, нали? Улиците са опасни.

— Както и смахнатите типове, които скитат по тях, но неведнъж съм се справяла.

— За всеки случай докарах въдеход. — Рурк повдигна вежди, щом видя намръщеното ѝ изражение. — Самият аз ще ползвам един, така че няма смисъл да спорим.

— Е, добре. — Ив погледна часовника. — Щом си толкова загрижен за другите, не е зле да позвъниш в совалката, за да се уверим, че с Пийбоди всичко е наред.

— Вече го направих. Излетели са и са далеч от това ужасно време. Сложи ръкавици — извика Рурк след нея, когато тя тръгна към вратата.

— Досадник — промърмори Ив под носа си.

Но бе благодарна за тях и за меката кожена подплата, която някак се бе появила под мантията ѝ. Откъде му хрумваха подобни неща?

Валежът навън приличаше на ледени иглички, падащи от Марс. Ив се качи в мощната машина и откри, че отоплението вече работи. Този човек не забравяше нищо. Почти я плашеше.

Макар и на топло, в превозно средство с мощността на реактивен танк, ѝ предстоеше тежка битка на път за центъра. Винаги бе наричала хората, които зарязваха работата си заради празниците, хленчеши лентяи, а сега мислено ги ругаеше за това, че не стоят по домовете си. И че карат коли, непригодени за заледени пътища.

Два пъти закачи нечия броня и се почувства длъжна да слезе и провери дали няма пострадали, преди да се обади на пътната полиция.

Когато отново попадна в задръстване, тя си представи как просто преминава върху колите пред нея. Би могла да го направи с танка, в който се намираше.

Най-сетне пристигна в управлението и забеляза, че над двайсет процента от отворите за служебни карти са празни.

Един от детективите ѝ махна, когато влезе в отдел „Убийства“.

— Слейдър, има ли нови трупове?

— Да, лейтенант. Два часа преди края на патрулирането хванахме един тип. Жертвата е брат му, който му гостувал в града за празниците. Паднал по стълбите и си счупил врата. Арестуваният има богаташко жилище, а жертвата е скитник, без постоянен адрес и месторабота.

— Някой помогнал ли му е да падне по стълбите?

— О, да. — Усмивката на Слейдър бе леко злобна. — Нашият човек твърди, че брат му е бил дрогиран... ще го подложим на

токсикологичен анализ, но личи, че е взел нещо. Заподозреният казва, че бил в леглото си, чул шума от падането и открил брат си до стъпалата на долния етаж. Проблемът е, че явно не е съобразил, че ще видим раните по лицето на жертвата, или се е надявал да ни заблуди, че са получени при падането. Но ожулените кокалчета на пръстите и разцепената устна ни накараха да предположим друго.

Ив се почеса по тила. „Някои хора са невероятно глупави“, помисли си тя.

— Работите ли по версия за самозащита или злополука?

— Да, но той упорито се придържа към своята история. Заема висша длъжност в рекламна компания. Предполагаме, че иска името му да остане чисто. Ще поговорим отново с него, след като се поизпоти. На два пъти избухна в плач, но не се отрича от думите си. Смяната ни свърши, лейтенант, а не можем да си тръгнем.

— Притискай го, докато изясниш всичко. Аз ще оформя доклада. По дяволите, много хора от отдела почиват. Не ще мога да си поема дъх. Обадил ли се е на адвокат?

— Все още не.

— Ако закъсаш, повикай ме. И щом приключиш, тръгвай.

Ив остави коженото манто в кабинета си, след като огледа купчината документация, която се бе натрупала за една нощ. „Расте бързо като приливна вълна“, помисли си тя, докато вървеше към електронния отдел.

Поне стените не трепереха от отекващи гласове, музика или пиукане на технически устройства. Неколцина детективи седяха пред терминалите или на бюрата си, а част от машините монотонно бръмчаха, но тук това бе като призрачна тишина.

— Престъпността може да вилнее на воля, щом толкова много ченгета са си у дома, заети да окачват чорапи за подаръци над камината.

Фийни вдигна поглед.

— Положението е почти спокойно.

— Така е, преди да се разрази буря — мрачно отбеляза Ив. — Настъпва затишие.

— Много си весела днес. Какво те гложди?

— Все още не си проследил сметката.

— Не съм, защото няма сметка с тези цифри в тази последователност.

— Може би ги е сбъркала. Ако ги провериш в произволен ред...

— Дошла си да ме учиш как се работи с компютърни търсачки?

Ив въздъхна и се отпусна на стола му за гости.

— Не.

— Проблемът е, че имаме твърде много цифри. Поне една от тях е излишна. Ако ги изключвам една по една и проверявам останалите в произволна последователност, се получава безкраен списък с номера.

Ив не можа да каже друго, освен:

— О, мамка му!

— Няма начин да я открия. Мога да проследя случайните комбинации, но ще отнеме време, ако ги искаш всичките, защото ще бъде като да търся игла в копа сено.

Ив забарабани с пръсти по бедрото си.

— Ще ги взема, когато си готов. Започни с въвеждането на комбинациите.

Фийни й хвърли убийствен поглед.

— Очаква ме адско главоболие. Далас, проблемът е, че искаш информация от скърбяща и стресирана жена. Първо, няма начин да разбереш дали номерът, който ти е продиктувала, е верен.

— Защо не я е накарал да го запамети или запише, за да бъде сигурен, че ще го предаде вярно? Залогът е два милиона, а той се доверява на паметта на една ужасена жена?

— Хората често постъпват глупаво.

Това бе неоспорима истина, но не й помагаше.

— Оказва се достатъчно умен, за да се сети да прикрие всичките си следи след убийството и да се измъкне незабелязано. Достатъчно умен, за да причака друга жена и да я завлече на усамотено място, без никой да забележи нещо нередно. Там също няма оставени следи. А прави глупава издънка за най-важното. Проваля се в това, за което ни внушаваше, че е било мотивът за убийството. Струва ли ти се правдоподобно, Фийни?

— Е, щом поставяш нещата така, не бих се обзаложил. — Той замислено потърка долната си устна. — Мислиш, че е съчинила цялата история?

— Мисля, че си заслужава да проверим тази версия. Знаеш ли, не само ме гложди, а потвърждава теорията, върху която работя от известно време.

— Искаш ли да я обсъдим? Имаме време, кафе.

Той я бе обучавал. Помнеше как безброй пъти бяха разговаряли за случаи и бяха преценявали подробностите от всяка гледна точка на чаша скапано кафе, хапвайки вредна храна.

Беше я учил как да разсъждава, как да вижда и още по-важно — как да усеща нещата при едно разследване.

— Нямам нищо против, но защо да се тровим с бълвоча, който наричаш кафе? Предлагам вместо това да споделиш с мен подаръка, който ти нося.

Стовари на бюрото красиво оформен пакет и видя очите му да засияват като на дете в коледната утрин.

— Тук има истинско кафе?

— Няма смисъл да ти нося фалшиво кафе, щом и аз ще пия от него.

— По дяволите! Благодаря. Хей, би ли затворила вратата? Не искам някой да усети мириса и да довтаса. Господи, ще трябва да сложа ключалка, иначе момчетата ще се надпреварват да крадат. — Когато вратата бе здраво залостена, Фийни зареди програмата за кафе. — Знаеш ли, жена ми се опитва да ме накара да свикна с безкофеиново у дома. Все едно да пиеш чешмяна вода, ако питаш мен. Но това... — С наслада вдъхна от аромата през носа си. — Превъзходно е. — Извърна глава и й се усмихна. — Случайно ми се намират две понички. Съхранявам ги под името „грахова супа“, за заблуда на момчетата.

— Хитро.

Ив се сети за мистериозния крадец на сладкиши, който често откъкваше от запасите в офиса й. Може би не бе зле да пробва метода на Фийни.

— Е, какво те кара да мислиш, че хитрецът е жена?

Запозна го подробно с теорията си, докато споделяха кафето и поничките му.

Той я слушаше, отпиваше кафе и лакомо хапваше поничка с глазура. По ризата му се посипаха ситни трохи.

— Вероятността клони към сина, ако е семейна работа. Роднините убиват, без много да му мислят. Може би е въвлякъл и жена си, оказал ѝ е натиск. „Хей, знаеш ли какво, скъпа? Току-що убих мама. Искам да кажеш, че през цялата нощ съм бил тук, до теб и съм спал като бебе.“

— Би могъл да го направи.

— Но женската злоба също е мощна движеща сила. — Фийни размаха ръка с последния залък от поничката, преди да го лапне. — Особено между снахи и свекърви. „Писна ми от теб, стара досаднице.“ После се хвърля на врата на сина. „О, господи, случи се нещо ужасно, трябва да ми помогнеш.“

— Това не обяснява изнудването, предполагаемото отвличане и злополуката с Боби.

— Напротив, би могло да ги обясни. Единият от заподозрените, а вероятно и двамата, или не искат да имат нищо общо с изнудването, или искат цялата плячка. Отвличането е измислица. Може би нейна. Опитала се е да поразкраси приключението. Някои хора запазват детското си въображение, Далас.

Ив не каза нищо и той се загледа в кафето си. И двамата бързо се отърсиха от спомените, които им навяха думите му.

— Трябва да намериш нещо срещу него. Или нея. Нещо, с което би могла да ги притиснеш. Представи си, че белиш глава лук.

— Какво?

— Глава лук. Започваш да отстраняваш пластове един по един.

„Глава лук“, помисли си Ив. Това би могло да хрумне само на Фийни.

Но ѝ бе дал свежа идея.

Тя се отправи към Майра и завари секретарката ѝ на бюрото, заета с документация на фона на коледни песни, пуснати тихо.

— Как е графикът ѝ днес?

— Лек. Затваряме на обяд, до първия приемен час на двайсет и шести. В момента разговаря с друг полицаи. — Секретарката погледна часовника си. — Скоро трябва да приключи. Следващият ѝ сеанс е след петнайсет минути, дотогава е свободна.

— Трябва ми само за минута. Ще почакам.

— Добре, но дано не сте дошли с намерение да си уговорите час за днес. Със съпруга ѝ имат планове.

— Няма да я задържам дълго — увери я Ив и се отдръпна, когато полицаят излезе от кабинета.

— Момент. — Секретарката размаха пръст и тръгна към вратата на Майра. — Доктор Майра, лейтенант Далас е тук. Исква да ѝ отделите минута.

— Разбира се. — Майра стана от бюрото си, когато Ив влезе. — Очаквах да се видим отново едва след празниците.

— Трябва ми една услуга. Нужен ми е профил, може би дори само впечатление за заподозрян.

— Във връзка със случая „Ломбард“?

— Да. Става дума за снахата.

Майра седна и се облегна назад, докато Ив накратко ѝ изложи доводите си.

— Искам да дойдеш с мен при нея в хотела или в болницата. Все още не зная къде ще се намира след час. Ще се опитам да я задържа в хотела. Зная, че имаш планове. Аз също ще се прибера у дома след това.

— Мисля, че ще мога...

— Добре. Чудесно. — Ив тръгна обратно към вратата преди Майра да промени решението си. — Ще дойда да те взема след час. Ще уредя всичко.

Докато излизаше, използва видеотелефона си, за да се свърже със стаята на Зейна в хотела.

— Ще намина след час — каза ѝ тя.

— О, канех се да тръгвам за болницата. Току-що се обадох и казаха, че Боби все още спи, но...

— Ще се погрижа някой да те откара. — Ив изчака няколко мига. — Какво е състоянието му?

— Стабилно. Казаха, че е стабилно. Но искат да го задържат още поне двадесет и четири часа. За наблюдение. Освен това трябва да уредим някои неща, преди да го изпишат — да намеря инвалидна количка, лекарствата и...

— Защо не се заемеш с това от хотела? Така утре ще бъдеш готова за изписването му. Ще изпратя полицаи да те откара до болницата и обратно.

— Е, добре. Ще го оставя да се наспи.

— Значи се разбрахме. Идвам след час.

Ив се върна в кабинета си, за да напише доклад за пред началника си. Бе стигнала до средата, когато Слейдър надникна през вратата.

— Притиснахме го, лейтенант.

— Брата? Направи ли самопризнания?

— Наркоманчето пристига и нашият човек започва да го хрантути. Но открива, че от дома му започват да изчезват вещи. Скъп часовник, електроника — неща от този род. Решава да нахока брат си и да го изрита. Малкият се прибира късно, надрусан до козирката.

— Потвърди ли го токсикологичната експертиза?

— Да. В кръвта на жертвата има достатъчно дрога, за да отлети до Плутон и обратно. Явно е откъквал скъпите вещи на брат си, за да си я набавя. Той му казал да хваща пътя и се сбили. Сега нашият приятел твърди, че брат му е нанесъл първия удар. Може би да, а може би не. — Слейдър сви рамене. — Но е имало тупаник и от двете страни. Негодникът се търкулва презглава по стълбите, счупва врата си. Другият изпада в паника, опитва се да извърти нещата, сякаш си е бил в леглото и брат му просто се е препънал. Настояваме за обвинение в непредумишлено убийство, но прокурорът не е съгласен. Иска дело за убийство по невнимание. Ще се задоволим с това.

— Добре. Погрижи се да докажеш, че жертвата е крадецът на вещите, преди да обявиш случая за приключен.

— Партньорът ми работи по въпроса. Лесно ще го потвърдим. Глупакът, живият брат, щеше да си спести доста време и неприятности, ако просто беше признал за боя. На хората им харесва да лъжат пред полицията.

„Свършено вярно“, помисли си Ив и в този миг й хрумна нещо. „Пластове.“ Да, може би щеше да се опита да отстрани един.

В подземния паркинг Майра огледа всъдехода.

— Нима караш това нещо в града?

— Рурк настоя. Улиците били заледени. — Ив сви рамене, докато се качваше. — Сигурно без проблем би прекосило Полярния кръг, така че може да е сигурен, че няма да се пребия с него в Ню Йорк.

— Е, чувствам се доста добре тук вътре. — Майра се настани на седалката. — Това е малкото, което може да направи за безопасността ти.

— Да, зная.

— Денис мърмореше да си остана у дома днес. — Майра уви шала с пастелни шарки около врата си. — Накрая обещах, че ще си наема шофьор, за да му угодя. Хубаво е да имаш до себе си човек, който се тревожи за теб.

— Мислиш ли? — Ив хвърли поглед към нея, докато даваше на заден ход. — Може би — реши тя. — Но е трудно да знаеш, че непрекъснато го караш да се тревожи.

— И аз някога се дразнех от това.

— Така ли?

— „Чарли — казваше той, — защо поемаш такива рискове? Да работиш с хора, които се разкриват в толкова мрачна светлина? Щом проникваш в съзнанието им, не се ли боиш, че и те биха могли да проникнат в твоето?“ — Леко се усмихна, изпъна крака и се наслади на топлината. — Често спорехме на тази тема, когато приех назначението в отдела.

— Карали сте се? Ти и господин Майра?

— Женени сме. Разбира се, че сме имали разпавии. Все още ги имаме. Може би изглежда невероятно спокоен човек, но е упорит като магаре. Това ми харесва. — Приглади косите си назад, обърна се и погледна Ив. — Но те са ни приели такива, каквито сме, нали? С всичките ни недостатъци, както и ние тях. Така че намираме начини да разрешаваме противоречията и нещата да потръгват. Ти караш тази огромна машина в днешния ужасен ден. Впрочем много секси возило.

Ив не можа да сдържи усмивката си.

— Нали? Е, колко скоро беше първата ви кавга?

— О, господи, спречкахме се за първия диван, който искахме да купим за първия си апартамент. Човек би помислил, че е най-съдбоносната ни покупка. Близко месец не купихме никакъв, защото никой от двамата ни не отстъпваше. Накрая се спряхме на нещо съвсем различно, отворихме бутилка шампанско и страстно се любихме върху новата придобивка.

— Причината е стресът, нали? Главно стресът и липсата на разбиране. В началото на една връзка хората виждат звезден прах и

дълго време си гукат като гълъбчета, а после започват да се карат за дребни неща. Като добавиш към това и огромен стрес, ето ти обтягане на отношенията.

— Най-общо казано. Конкретно за семейство Ломбард бих се изненадала, ако през последните няколко дни не са имали разногласия. Но често, най-често хората запазват тези лични битки в тайна.

— Но не успяват да ги скрият, особено от опитен наблюдател. А при тези двамата всичко изглежда идеално. Тя е като модел на добра съпруга, достоен за подражание. Просто ми се струва съмнително. — Ив се раздвижи на седалката си. — Зная, че не съм експерт по добро поведение в семейството, но просто ми се иска да вникна по-дълбоко в душата ѝ. Да отскочиш за кафе и закуски рано сутринта, ден след като свекърва ти е била пребита до смърт? Я стига...

— Не е необичайно човек да направи нещо най-обикновено, ежедневно, за да компенсира травмата.

— Тогава защо не се е обадила на рум сървис? Хотелът е евтин, но предлага поне това.

— Адвокат на дявола — каза Майра и протегна ръка напред. — Тя не е свикнала с подобни неща, по-познато ѝ е пазаруването и приготвянето на храна. Съгласна съм, че би било по-лесно и по-разумно при тези обстоятелства, но е трудно да го приема за подозрително поведение.

— По-скоро цялостният ѝ образ. Прави всичко като по списък, сякаш винаги знае какво да каже и как да се държи. Сега заплачи, сега прояви храброст и преглътни сълзите, сега погледни съпруга си с онзи поглед на невинност и съчувствие. Но не забравяй грима и прическата. Долавям някаква суетност, която не се връзва с останалото.

— Не я харесваш.

— Не мога да го скрия от теб. — Ив спря на светофар и заудря с пръсти по волана. Едва сега осъзна, че бе забравила ръкавиците си в управлението. — Привидно няма никаква причина. Само интуицията ми подсказва, че не е чиста. В нея има нещо фалшиво, това е. Може би просто съм предубедена, може би отчаяно търся виновник. Затова ми е нужна тежестта на твоето мнение.

— Никакъв натиск — промърмори Майра.

— Ще ѝ кажа, че те водя, за да поговори с теб — продължи Ив, докато паркираше. — Да ѝ помогнеш да преодолее шока след двата

жестоки удара, които е понесла.

— И ще повярва в това?

Ив леко се усмихна.

— Тя не е единствената, която умее да се крие зад маска. Внимавай, когато слизаш. Тротоарите са хлъзгави.

— Хубаво е — нехайно каза Майра — някой да се тревожи за теб.

Леко смутена, Ив изчака улицата да се освободи, за да слезе. Когато влязоха, кимна на охраната и регистрира Майра като посетител.

— Някакво движение горе? — попита тя жената, която бе на смяна.

— Не е докладвано.

— Поръчала ли е храна? — Когато дежурната повдигна вежди, Ив заговори нехайно: — Просто искам да се уверя, че се грижи за себе си. Освен това, ако хората ми поръчват от рум сървис, държа да зная дали се съобразяват с бюджета.

— Мога да проверя.

— Благодаря. — Ив се качи в асансьора с Майра. — Държа да зная дали Зейна се грижи добре за себе си — каза тя в отговор на неизречения въпрос на Майра. — Ще бъде интересно да видим какво си хапва. — Кимна на полицаия пред вратата. — Искам транспорт за свидетелката до болницата и обратно, но малко по-късно. Да не тръгва по-рано от тридесет минути след мен. Разбрано?

— Да, лейтенант.

Ив почука и изчака. Зейна отвори вратата с приветлива, смутена усмивка.

— Толкова се радвам, че дойде. Преди малко разговарях със сестрата, която наглежда Боби, и тя каза, че се е събудил, така че... О! — Замълча, когато забеляза Майра. — Извинете ме. Добър ден.

— Зейна, това е доктор Майра. Моя приятелка.

— О, радвам се да се запозная с вас. Заповядайте. Ще... ще пийнете ли кафе?

— Не се безпокой, аз ще се погрижа. Доктор Майра е психолог. Реших, че при тези обстоятелства не би било зле да поговориш с някого. Може би Боби също. Майра е най-добрата — добави Ив с усмивка и сложи ръка на рамото на Майра, за да изглежда по-скоро

приятелско посещение, отколкото официално. — Много ми е помагала, когато съм имала... проблеми.

— Не зная какво да кажа. Толкова съм ти благодарна, че си загрижена за мен и за двама ни.

— Ти преживя тежки удари. Оцелелите след насилие невинаги разбират на какъв стрес са подложени. Когато споделяш с мен, въпреки познанството ми с Боби, все пак разговаряш с ченге. Ако не желаеш...

— Не, за бога! Много мило от твоя страна. Тази нощ не можах да мигна. Нямах с кого да поговоря. Никога досега не съм разговаряла с психолог. Не зная откъде да започна.

— Да седнем — предложи Майра. — Значи състоянието на съпруга ти се подобрява?

— Да. Казаха, че трябва да остане в болницата още ден-два, а после ще премине на извънболнично лечение. Честно казано, не разбирам всички медицински термини.

— Мога да ти помогна и с тях.

— Слушайте, отивам в кухнята да наля кафе. Няма да ви преча.

— Нямам нищо против да останеш — каза Зейна на Ив. — Знаеш всичко.

— Все пак ще донеса кафе. Не е зле да ви оставя насаме за минута.

Ив прекоси стаята и влезе в тясната ниша. „По дяволите — помисли си тя, — дори и да сбъркам бутоните на непознатата печка, няма кой да ми се скара.“

Чуваше гласа на Зейна, леко треперещ от напираси сълзи. „О, добра си — реши тя, — но аз съм по-добра.“

Провери запаметените програми от последните двайсет и четири часа. Сирене, малиново сладко, пуканки с повечко мазнина. Ив би се обзаложила, че някой е гледал филми вечерта. Солидна закуска тази сутрин: омлет, препечени филийки, кафе и портокалов сок.

Програмира кафе и надникна в малкия хладилник. Забеляза бутилка червено вино, наполовина празна. Безалкохолни. Замразен безмлечен десерт, двоен шоколад, изяден до половината.

Явно травмата и трагедията не бяха повлияли върху апетита на Зейна.

Когато Ив се върна с кафето, тя попиваше сълзите си с кърпичка.

— Нещата се случиха толкова бързо едно след друго — каза Зейна на Майра. — Нямах време да възстановя равновесието си. Дойдохме тук, за да се забавляваме. Боби ми обеща вълнуваща екскурзия до място, където никога не съм била. Част от коледния ми подарък, а и майка му много искаше да дойде, за да поговори с Ив след толкова години. Но ни сполетяха нещастия. — Нервно накъса хартиената кърпичка и парчетата се посипаха като снежинки в скута ѝ. — Горкият Боби, опитваше се да бъде силен, а пострада. Искам само да му помогна. С каквото мога.

— Сигурна съм, че е достатъчно да бъдеш до него. Все пак важно е да се грижиш и за себе си, докато преодолееш скръбта за жената, с която сте били толкова близки. Да си почиваш, Зейна, да мислиш за здравето си.

— Не мога да мисля за себе си сега. Как бих могла?

— Разбирам. Човешко е да забравяме за себе си в критичен момент. Ние, жените, често го правим — добави Майра и докосна ръката ѝ. — Боби ще има нужда от емоционалната и физическата ти подкрепа през следващите дни и седмици. Трудно е... благодаря, Ив. Трудно е да загубиш родител, човек от семейството. А когато смъртта е внезапна и насилствена, стресът и скръбта са още по-големи. И двамата сте преживели шок. Всъщност — няколко. Надявам се, когато се завърнете в Тексас, да намериш някого там, с когото да поговориш. Мога да ти препоръчам психотерапевти в този регион.

— Ще ви бъда благодарна. Не знаех откъде да започна. Никога не бях разговаряла с психолог.

— Не потърси ли помощ, когато почина майка ти? — попита Ив.

— Не. Дори не ми хрумна. Предполагам, защото възпитанието ми беше такова, че не бих го сметнала за нормално. Просто... продължих напред. Но сега е различно, виждам го. Искам да направя това, което е най-добро за Боби.

— Ще се справиш.

— Може ли за минута, Зейна? Имаме проблем с цифрите, които ни продиктува. Онези, които похитителят те е накарал да запомниш.

— Не разбирам.

— Не открихме такава сметка. Всъщност има твърде много цифри. Мислиш ли, че може да си сбъркала или погрешно прибавила някоя от тях?

— О, не зная. — Рязко повдигна ръце от скута си. — Бях толкова сигурна. Преповторих ги безброй пъти, както искаше той. Дори продължих да си ги повтарям мислено, след като... излезе. Но бях толкова изплашена. Какво да правим? Какво мога да сторя аз?

— Можем да пробваме с хипноза. — Ив отпи глътка кафе и срещна погледа на Майра над чашата. — Другата причина да доведе доктор Майра тук днес, за да се запознаете, беше да свикнеш с нея и да ѝ имаш доверие, ако се наложи да прибегнем до това средство. Доктор Майра често помага на отдела в подобни случаи.

— Би могло да бъде от полза — пое Майра топката. — Бихме могли под хипноза да те върнем към отвлечането, да те накараме да си припомниш всичко, като се погрижим да се чувстваш защитена и сигурна.

— О, не зная. Просто не зная. Хипноза. — Зейна повдигна ръка и нервно усука трите златни синджирчета на врата си. — Не зная. Идеята за това малко ме плаши. Трябва да помисля. Точно сега ми е трудно да мисля за друго, освен Боби.

— Може би така ще успеем да открием кой е убил майка му. — Ив стана малко по-настойчива. — Ако Боби знае, че виновникът е бил открит и осъден и ще плати за стореното, това ще му помогне да се възстанови по-бързо. Доктор Майра?

— Да, напълно вярно. Мога да ти изпратя информация за процеса. Да добиеш по-ясна представа.

— Нямам нищо против. Но не зная, за бога. Само мисълта отново да изживея онова, макар и мислено, ме плаши. Не съм силна като теб — обърна се тя към Ив. — Аз съм обикновена жена.

— Всеки ден обикновени хора вършат необикновени неща. — Майра се усмихна и стана. — Ще ти изпратя информацията, Зейна, и с радост ще поговоря с теб отново, ако мислиш, че мога да ти помогна.

— Много съм ви благодарна. И на двете. — Зейна се изправи и протегна двете си ръце към Ив. — За мен означава много, че работите толкова упорито за нас.

— Ще поддържаме връзка. Сега ще ти уредя транспорт до болницата. Ще ти се обаждат, когато пристигне. Ще се опитам и аз да намина да видя как е Боби, но ако не успея, предай му поздрав от мен.

— Обещавам.

Ив изчака, докато се качиха в асансьора.

— Какво е мнението ти?

— Не зная доколко ще мога да ти бъда полезна. Действията и реакциите й са в рамките на нормалното. Отговорите й са убедителни, макар и да звучат като по учебник. Все пак учебниците са написани въз основа на тези действия и реакции на хора, преживели травми и насилие.

— Отказва да се подложи на хипноза.

— Ти също — изтъкна Майра. — Често първата реакция при предложението е такава.

— Ако хипнотизираш мен, това няма да помогне за залавянето на убиец. Ако се бе съгласила, щях да загубя милион долара от облог със себе си. Снощи е хапнала пуканки.

— Храна за успокоение.

— Има бутилка вино, полупразна.

— Бих се изненадала, ако не бе пийнала няколко чаши.

— Права си — каза Ив с раздразнение. — Не ми помагаш. Приготвила си е хубава закуска, а съм готова да се обзаложа, че и снощи е поръчала нещо апетитно от рум сървиса за вечеря.

— Не всички загубват апетит при стрес. За мнозина храната е утеха, някои дори преяждат, за да компенсират удара. Няма нищо необичайно, Ив. И двете знаем, че това, което имаш срещу нея, е инстинкт, а не доказателства. Дори косвени, поне засега.

— По дяволите! Ще видим дали следващия път ще те возя до дома ти.

Ив излезе от асансьора и тръгна към охраната.

— Проверихте ли поръчките от рум сървиса?

— Да. Нищо за вашите хора. Гостенката ни е поръчала печено пиле с пресни картофи и моркови. За предястие е избрала салата от раци, а за десерт — лимонов пай. Бутилка „Мерло“, както и бутилка изворна вода.

— Добър апетит — отбеляза Ив.

— Да. Явно се старае да поддържа силите си.

Ив долови цинизма и се усмихна одобрително.

— Искам разпечатка на обажданията от видеотелефона в стаята.

— Предположих, че ще го поискате. Три изходящи — едно в болницата снощи и две тази сутрин. Никакви входящи.

— Добре. Благодаря.

Тръгнаха към изхода.

— Дяволите да ме вземат, ако има любеща жена на този свят, която би си пийвала вино и хапвала сладкиши, когато съпругът ѝ лежи с изпотрошени кости в болницата. Ти би ли могла?

— Не. Нито пък ти. Но хапването на пай не е престъпление и мога да те уверя, че не излиза от рамките на нормалното поведение.

— Защо не се е обадила на партньора на Боби, за да му каже за злополуката?

— Може би го е направила от личния си видеотелефон.

— Да, ще проверим това. Обзалагам се, че не е. Не се е свързала с него, защото не желае той да тръгне насам или да ѝ звъни често, за да разпитва как е съпругът ѝ. Искала е малко време насаме с шибания си пай.

Майра се засмя гръмогласно, преди да се овладее, и заслужи укорителен поглед.

— Извинявай. Зная, че не е смешно, просто прозвуча много находчиво. Щом искаш профил, ще ти съставя. — Майра се качи в колата и закопча предпазния колан. — Свидетелката е млада, неопитна жена, която е свикнала да слуша и изпълнява каквото ѝ се каже. Оставя на съпруга си да взема важни решения, а самата тя се занимава с по-ежедневни домашни дела. Това е зоната, в която се чувства спокойна. Обича да бъде обградена с внимание, въпреки склонността си да проявява плахост и срамежливост. Държи на реда и бих казала, че има покорна натура.

— Или умело се превъплъщава в този образ.

— Да, ако си права, Ив, имаш си работа с много хитра, пресметлива жена, готова да се отклони от истинската си същност в името на целта, която си е поставила. Омъжена е за този човек от няколко месеца, което означава, че са много близки и прекарват голяма част от времето си заедно всеки ден. Познавала го е и е работела за него от по-рано, била е ухажвана от шефа си. Да поддържа поза, напълно противоречаща на натурата ѝ толкова време, би било забележително постижение.

— Нищо не ме изненадва. Не отхвърлям другите версии и заподозрени — изтъкна Ив. — Но Зейна остава в списъка.

„На първо място“, мислено добави тя.

18.

Боби седеше в леглото, облегнал гръб на възглавницата, когато Ив влезе в стаята му. Очите му бяха затворени, а мултимедийният екран срещу него работеше. Вероятно слушаше аудио версия на книга. Във всеки случай, звучаха гласове, които водеха ожесточен спор.

Ако спеше, нямаше нужда да чува това. Ако бе буден, тя трябваше да привлече вниманието му. Приблужи се към пулта и даде гласова команда за пауза.

Във внезапно настъпилата тишина, Боби се раздвижи и отвори очи.

— Зейна? А, Ив. Сигурно съм задрямал. Слушах някаква книга. Оказа се скапана — добави той и се опита да се усмихне. — Сестрата ми каза, че Зейна ще дойде скоро.

— Преди малко бях при нея. Двама полицаи ще я докарат дотук и обратно. Времето навън е ужасно.

— Да.

Боби замислено погледна през прозореца.

— Е, как си? — попита Ив.

— Не зная. Вие ми се свят, чувствам се глупаво и съм ужасно ядосан, че съм тук. Самосъжалявам се.

— Имаш право на това.

— Да, така си казвам. Цветята, елхата — много мило.

Той посочи към малката изкуствена елха, украсена с миниатюрни фигурки на Дядо Коледа. На Ив ѝ заприлича на бесилка, на която добрият стар веселяк е увиснал многократно, за назидание.

— Зейна ми каза, че си ѝ помогнала да ги изберете.

— Всъщност не. Просто бях там.

— Винаги се сеща за подобни неща. Малки жестове. Това е ужасна Коледа за нея.

— За теб също. И още повече ще разваля настроението ти, като те попитам дали си си спомнил нещо. За случилото се с майка ти, за злополуката с теб.

— Нищо. Съжалявам. Имам предостатъчно време да мисля, докато лежа тук като идиот, който не може да пресече някаква проклетата улица. — Боби въздъхна, повдигна здравата си ръка и я отпусна. — Доста помислих върху онова, което ми каза. За майка ми. Че се е опитала да ви изнудва за пари. Наистина ли го е направила?

Ив се приближи към леглото и застана отстрани, за да наблюдава лицето му.

— Можеш ли да понесеш още удари?

Той затвори очи за миг. Ив се надяваше, когато отново ги отвори, изразът им да издава сила.

— Готов съм да чуя всичко наведнъж. Нямам по-добро занимание.

— Майка ти е имала няколко банкови сметки, зареждани с парични преводи от жени, които са били поверени на нейните грижи като деца.

— Господи! Боже мой! Сигурно има някаква грешка, недоразумение.

— Получих показанията на две от тези жени, които потвърждават, че майка ти се е свързала с тях и е заплашила да разкрие досиетата им на малолетни престъпници, ако не ѝ платят исканите суми.

Ив се вгледа в лицето му, покрито със синини и рани, чийто израз ставаше все по-измъчен. Срећна втрещения му поглед, издаващ не ужас или недоверие, а мълчаливото съсредоточение на човек, който се бори с непоносима болка.

— Показания — повтори Боби. — На две жени.

— Ще има и още, Боби, когато се свържа с останалите. Казала е на съпруга ми, че разполага и с моето досие и ще го продаде на медиите, които проявят интерес, ако той не ѝ плати. Изнудвала е някогашните си възпитанички от години.

— Бяха беззащитни деца — задъхано промълви той. — Всички бяхме деца.

— Възможно е да е използвала някоя от тях като съучастница при опитите си да изнудва съпруга ми и да е била убита от това лице.

— Никога не съм я лишавал от нищо. Винаги когато поискаше нещо, правех всичко възможно да го получи. Защо да върши това? Зная какво си мислиш — добави той и отново погледна над рамото ѝ към

прозореца. — Досещам се. Щом те е използвала и тормозила като дете, защо да не го прави и сега?

— Нима греша, Боби? Нима паметта ми ме лъже?

Дъхът му затрепери.

— Не. Тя казваше... често казваше, че ти и другите деца, които е приела, сте късметлийки да попаднете на човек като нея, който да ви осигури приличен дом. Да се грижи за вас, да ви учи на дисциплина и уважение. Така говореше, когато те заключваше горе. „Наказание за неприемливо поведение.“ Нещата щели да бъдат още по-лоши, ако сте били оставени на улицата.

— Ти вярваше ли в това, Боби?

— Не зная. Може би донякъде. Никога не ме е удряла. — Той извърна глава и срещна погледа ѝ. — Никога не се е отнасяла с мен по този начин. Ако ме хванеше да правя пакост, обикновено се засмиваше и казваше: „Момчетата са си момчета“. Само към момичетата изпитваше... не зная какво. Имаше нещо дълбоко в нея. Мразеше майка си. Казваше ми, че имаме късмет, че сме се отървали от онази стара кучка. Може би... не зная, може би тя се е държала така с нея. Това е цикъл, нали? Чувала си твърденията, че малтретирането в семейството се предава от поколение на поколение.

— Да, често. — „Това няма да му донесе утеха“, помисли си тя. — А ти, Боби? Предало ли се е и на теб? Ти ли се погрижи за майка си? Сигурно ви е създавала доста проблеми. Отскоро си женен, имаш нов бизнес, а тя капризничи, вгорчава живота ти. Капризна майка със скътано прилично състояние.

Очите му се премрежиха за миг. Стисна клепачи и преглътна сълзите.

— Не те упреквам, че го каза и че си задаваш този въпрос. Можеш да ме регистрираш за тест с детектор на лъжата. Доброволно ще се подложи веднага щом го уредиш. Искам да откриеш убиеца. — Дълбоко си пое дъх. — Обичах майка си. Не зная дали можеш да ме разбереш, но макар и да знаех каква е и какво е вършила, аз я обичах. Ако бях узнал за изнудването, щях да намеря начин да я спра. Щях да я накарам да върне парите и да престане. Това искам да направя. Да върна парите обратно на хората, от които ги е взела. Може би няма да залича стореното, но не зная как иначе да постъпя.

— Да, мога да ти помогна за това. Как щеше да я спреш, Боби?

— Не зная. Тя щеше да ме послуша. Ако видеше, че съм дълбоко разстроен, щеше да ме послуша. — Леко въздъхна. — Или поне да се престори. Вече не зная. Не зная как да кажа всичко това на Зейна. Как да ѝ кажа, че е истина? Струпа ѝ се толкова много.

— Била е близка с майка ти.

— Разбираха се. Зейна се разбира с всички. Положи големи усилия с майка ми... бяха необходими.

Боби отново се опита да се усмихне.

— Жените започват да изпитват странно чувство за близост една с друга. Когато това стане, споделят неща, за които не биха се доверили на мъж. Възможно ли е майка ти да е казала на Зейна какво прави?

— Изключено. — Боби опита да се поизправи, сякаш за да изглежда по-убедителен, и изруга заради счупената ръка, с която не можеше да си служи. — Зейна е... има ясни принципи. Не зная дали на света има напълно честен човек. Може би нямаше да спори с майка ми, но щеше да бъде ужасена и да ми каже. Нямаме тайни.

„Мнозина твърдят това“, помисли си Ив. Но как можеше човек да е сигурен, че партньорът му не крие нищо от него?

— Зейна държи ли на думата си?

На лицето му се изписа безкрайна любов.

— По-скоро би отрязала пръст на ръката си, отколкото да се отметне от нея.

— Тогава би изпаднала в затруднено положение, ако е обещала на майка ти, че няма да каже на никого, дори на теб.

Боби отвори уста, но замълча, и за Ив стана очевидно, че се бори с това ново предположение.

— Не зная как би постъпила. Но щеше да ми каже поне след смъртта на майка ми. Нямаше да го таи в себе си. Къде ли се бави? — Пръстите му нервно мачкаха краищата на ризата. — Трябваше вече да е пристигнала.

— Ще се обадя след минута да попитам дали е на път. Казаха ли кога ще те пуснат?

— Не по-рано от утре, но не издържам повече. Искам да хвана част от Коледа. Тази е първата ни, откакто сме заедно, мисля, че вече ти казах. Поне купих няколко подаръка тук, за да има какво да отвори Зейна. Господи, това е... как да се изразя? Истински кошмар.

Ив извади пакет от джоба на коженото манто.

— Предположих, че ще ти харесат. Сладки — каза тя, когато сложи пакета в здравата му ръка. — Едва ли болничното меню включва коледни сладки.

— Благодаря ти искрено. — Боби надникна в пакета и леко се усмихна. — Тук храната е ужасна.

Някога той ѝ бе носил храна и сега тя му връщаше жеста. Това ги правеше квит, поне ѝ се искаше да мисли, че е така.

Ив позвъни на полицаите и увери Боби, че съпругата му ще пристигне скоро.

По време на дългото, изнервящо шофиране към къщи отново се замисли.

Джобният ѝ видеотелефон звънна и я забави за миг, докато успя да го включи към непознатата система на всъдехода и освободи ръцете си.

— Дано новините са добри, защото шофирам и движението е ужасно.

— Аз съм на по-хубаво място! — зачурулика гласът на Пийбоди и вълнението в него бе в пълен контраст с леденостудения дъжд навън. Лицето ѝ засия на екрана на таблото като запалена свещ. — В Шотландия съм и вали сняг. На големи пухкави парцали.

— Ура!

— О, не бъди такава. Просто исках да ти кажа, че сме пристигнали и е невероятен студ. Семейство Макнаб имат разкошна къща, като голяма планинска вила край река. Бащата на Макнаб говори с типичен шотландски акцент.

— Защо не го усвоиш?

— Не, не. Просто ми допада. Харесаха ме, Далас. Всички са безкрайно мили с мен.

— Още веднъж ще кажа: Ура!

— Не зная защо бях толкова нервна и опърничава. Всичко е върха. Пътуването със совалката беше толкова вълнуващо, а гледките тук са великолепни. Като във филм приказка или...

— Пийбоди, радвам се, че си прекарвате добре. Наистина. Но се опитвам да стигна до дома си, за да мога и аз да се порадвам на Коледа.

— Извинявай, извинявай. Почакай. Видя ли подаръците, които оставих на бюрото ти?

— Да. Благодаря.

— О! — Изражението на Пийбоди се промени няколко пъти и накрая остана нацупено. — Пак заповядай.

— Все още не сме ги отворили.

— Аха! Добре. — На лицето ѝ се появи смутена усмивка. — Решили сте да почакате до утре. Просто се запитах... Е, добре... нещо ново по случая?

— Нищо, което да не може да почака, докато се върнеш. Върви да хапнеш... какво беше, агнешки дреболии.

— Ще ги опитам. Вече изпих доста уиски и главата ми се мотае. Но не ми пука. Нали е Коледа? Миналата година с теб бяхме скарани, а сега не сме. Обичам те, Далас, както и Рурк, и онзи кльошак Макнаб. И братовчедка му Шийла. Весела Коледа, Далас.

— Да, страшно весела.

Затвори, преди Пийбоди отново да се разбъбри. Но се усмихна, докато минаваше през портала на дома си.

Всички лампи в къщата бяха запалени, сякаш бе вечер, и студената мъгла, която се стелеше над градината, проблясваше на светлината. Виждаше трептящите пламъци на свещи и слушаше барабаненето на студените, тежки дъждовни капки по покрива на всъдехода.

Спря, просто спря по средата на алеята, за да погледа, да помисли и да си спомни. Вътре имаше топлина, в камината гореше огън и пращяха истински дърва. Всичко в живота ѝ по някакъв начин я бе водило към този дом. Целият ужас, който бе изживяла, болката и кръвта, които все още я преследваха в сънищата ѝ, я бяха довели тук. Вярваше, че е така.

Имаше това, защото бе надживяла другото. Защото той я бе чакал на отсрещния бряг, вече изминал своя път дотам.

Имаше дом, в който горяха свещи и огън. Хубаво бе да отделя по няколко мига да помисли за него и да си напомни, че пред каквото и да бъде изправена, той винаги ще е тук.

Ако не можеше просто да се наслади на това, което има, поне за двайсет и четири часа, какъв бе смисълът?

Изтича до къщата и изтръска дъжда от косите си. Поне този път Съмърсет не се спотайваше във фоайето, но още докато сваляше мантото си, Рурк излезе от приемната.

— Ето те и теб.

— По-късно, отколкото се надявах. Съжалявам.

— Аз също пристигнах преди няколко минути. Със Съмърсет пийваме пред камината. Ела, седни при нас.

— Е, добре. — Съмърсет. Щеше да се наложи да се преструват на любезни. Това бе закон по празниците. — Първо трябва да се погрижа за нещо. — Криеше малък пакет зад гърба си. — Нужни са ми няколко минути.

— Тайни.

Рурк се приближи, за да я целуне и да надникне над рамото ѝ. Ив се отдръпна и го смушка в корема.

— Не бъди нетърпелив. Идвам след минута.

Той я проследи с поглед, докато се качваше по стълбите, преди да се върне в приемната и да седне пред камината при Съмърсет, за да допие ирландското си кафе.

— Носи някакъв подарък, купен в последния момент.

— Аха. Ще прибера всъдехода в гаража. Сигурно го е оставила навън в това време.

— Разбира се. Зная, че вие двамата обожавате словесните престрелки, но нека обявим примирие поне до втория ден от Коледа.

Съмърсет повдигна рамене.

— Изглеждаш много спокоен.

— Спокоен съм.

— Преди време, неотдавна, до последния момент щеше да тичаш да уреждаш сделки. После щеше да грабнеш първата срещната женска и да заминеш за Сент Мориц или Фиджи. Където ти се прииска. Но не и тук.

— Не, не и тук. — Рурк си взе една от сладките с глазура, които Съмърсет бе подредил в лъскава червена чиния. — Защото, сега го осъзнавам, ако останех тук, неизбежно щях да започна да мисля колко съм самотен. Въпреки всички онези жени, сделките, хората и партитата. Какво друго имах, освен тях? Бях сам, защото нямаше човек, който да означава за мен толкова много, че да ме задържи тук. — Отпи кафе и се загледа в пламъците. — Ти ми подари живота. Така

е — настоя той, когато Съмърсет понечи да възрази. — Работих здравата, за да създам този дом. Помолих те да се грижиш за него. Никога не си ме разочаровал. Но се нуждаех от нея. Единственото, което превръща къщата ми в истински дом.

— Не бих избрал точно нея за твоя съпруга.

— О — засмя се Рурк, — зная.

— Но е най-подходящата за теб. Идеалната — бавно се усмихна Съмърсет. — Въпреки многобройните си недостатъци, а може би благодарение на тях.

— Предполагам, че тя мисли същото за теб.

Когато я чува да слиза, Рурк извърна глава. Бе свалила оръжието си и бе сменила ботушите с чехли. Отнесе пакета до елхата и го сложи при другите.

Рурк забеляза изражението ѝ, докато оглеждаше купчината, която бе струпал. Удивление, смайване и някакво смирение, което го накара да се усмихне.

— Защо го правиш? — попита тя и махна с ръка към подаръците.

— Това е болест.

— Определено.

— Прием кафе по ирландски.

— Значи с уиски. Не, благодаря. Не зная защо някои хора развалят хубавото кафе по този начин.

— Също болест. Ще ти наляя вино.

— Сама ще си наляя. Пийбоди ми се обади, докато се прибирах. Пристигнала е благополучно в Шотландия и прелива от щастие. Каза, че обича и мен, и теб, и онзи кльошак Макнаб... дори братовчедка му Шийла. — Ив леко се усмихна на Съмърсет. — За теб не спомена, но съм сигурна, че просто те е пропуснала. — Седна и изпъна крака напред. — Няма по-голям подарък от това, баровец. Уреди ли всичко, което имаше за уреждане?

— Да — отвърна Рурк. — А ти?

— Не, но майната му. Опитах се да се свържа с лабораторията, но попаднах на запис на Jingle Bell Rock. Защо песни като тази никога не умират? Така се наби в съзнанието ми, че не мога да се отърва от нея.

Котаракът изостави Съмърсет, скочи в скута ѝ и мъркайки сърдито, запристъпва на място по бедрата ѝ.

— Надява се да те трогне. — Рурк посочи към него с чашата си.
— Иска бисквитки, но не постигна нищо с мен и Съмърсет.

— Забрави за тях, дебелако. — Ив го повдигна и потърка нос в неговия. — Имам нещо друго за теб.

Пусна го на пода, отиде до елхата и след кратко ровене сред пакетите взе един.

Извади чифт рога, подходящи по големина за котешка глава, и изкуствена мишка.

— Под достойнството му е да ги носи или да гони някаква глупава играчка — възрази Съмърсет.

Ив само изсумтя.

— Котешка дрога. — Задържа мишката за опашката пред лицето на Галахад. — Да, точно така — каза тя, когато котаракът се изправи на задни лапи и сграбчи животинчето с предните.

— А ти, уважавана служителко на закона — отбеляза Рурк, — си станала пласъор.

— Имам си източници. — Докато Галахад блажено се търкаляше с новата си играчка, Ив успя да сложи рогата на главата му. — Е, изглеждаш доста глупаво, но само за тази вечер. Ние, хората, трябва да се позабавляваме за нечия сметка.

— Да я изяде ли се опитва — запита се Рурк, — или да прави любов с нея?

— Не ме интересува. Поне вече не мисли за бисквитки.

Ив отново седна с крака в скута на Рурк. Когато той нехайно прокара пръсти нагоре-надолу по прасеца ѝ, Съмърсет прие това като намек.

— Приготвих нещо скромно за вечеря. Предположих, че ще искате да хапнете тук. Аз ще вечерям навън с приятели.

„Ти имаш приятели?“, едва не се изплъзна от устата на Ив, но Рурк предвидливо стисна глезена ѝ.

— Всичко е в кухнята.

— Тогава — приятна вечер.

— На вас също.

Ново стискане на глезена я накара да се намръщи.

— Хм, благодаря. Весела Коледа.

Щом останаха насаме, тя побутна ръката на Рурк.

— Не се впрягай. Искях само да кажа нещо.

— Много добре зная какво се канеше да кажеш. През следващите два дни в нашето кътче от света ще цари мир.

— Добре, мога да се въздържа, ако и той се постарее. Освен това възнамерявам да се напия до забрава.

— Какво ще кажеш да ти помогна?

Той стана и й наля още вино.

— А ти?

— Ще пийна малко, но мисля, че не е зле поне един от нас да запази разсъдък. Котаракът вече е дрогиран — отбеляза Рурк, поглеждайки към пода, където Галахад енергично се търкаше в мишката.

— Кастриран е, горкият, и никога не ще разбере какво е секс. Хрумна ми да му подаря малка тръпка за Коледа. Самата аз се надявам да изживея трепетни мигове.

Рурк повдигна вежди.

— И за това мога да ти помогна.

— Може би имам предвид хапване на сладки.

Той се отпусна на дивана, изтегна се до нея и жадно всмука устните ѝ.

— Все още не съм пияна — промърмори Ив.

— Не бързам.

— Трябва да затвориш вратата, ако не искаш да те хванат в крачка. Съмърсет излезе, но духът му винаги витае из коридорите на тази къща.

— Просто целувам жена си.

Леко се надигна с нея така, че можеха да съзерцават огъня и да отпиват вино. Все още притиснати един към друг.

— Страхотно е. — Тя си пое дъх и почувства как ароматът му я изпълва и успокоява всяка клетка на тялото ѝ. — Мога да прекарам цялата Коледа в тази стая, на този диван.

— Ще трябва да се редуваме да донасяме провизии. Да поддържаме силите си и огъня.

— Добре. Ти си пръв.

Той се засмя и докосна косите ѝ с устни.

— Ухаеш зашеметяващо. — Плъзна нос по шията ѝ. — Сложила си някакъв парфюм.

— Понякога намирам минута за това.

— Оценявам усилието.

— Обади ли се на своите хора в Ирландия?

— Да. Къщата е същинска лудница. Печене на сладкиши, детски лудории, но така им харесва. Пожелават ти весела Коледа.

— Не ти ли е мъчно, че не си при тях?

— Ще прекарам Коледа точно където искам да бъда. — Доближи лицето й до своето и я целуна. — Тук. Трябва да пийнеш още вино.

— Вече ми се вие свят.

— Нищо чудно, защото не си обядвала.

— О, знаех си, че съм пропуснала нещо. — Ив взе бутилката и доля чашата си. — След като изпия това и се любя с теб до пълно изтощение, ще изям цял тон.

Рурк стана и отиде да затвори вратите на гостната. Тя му се усмихна от дивана.

— Ела да ме разопаковаш.

Развеселен и възбуден, Рурк седна до краката й.

— Да започнем оттук — предложи той и свали обувките й. Леко притисна пръсти към стъпалата й, и тя замърка.

— Точното място. — Ив затвори очи и отпи още вино. — Знаеш ли какво, после ти можеш да се напиеш, а аз да те разсъблека.

— Някой наистина е завладян от коледната атмосфера.

Обсипа глезените й с целувки.

— Човек не може да избяга от нея, накъдето и да се обърне. — По краката й пропълзя тръпка на наслада. — Опитваш се да се измъкнеш, но все не успяваш.

Тя повдигна единия си клепач, докато той разкопчаваше панталона й.

— Бърз си.

— По-бавно ли искаш?

— Не, по дяволите — усмихна се тя, сграбчи го и заля и двамата с вино. — Ох!

— Видя ли какво направи сега? Трябва да свалим тези дрехи. Горے ръцете — каза Рурк и издърпа пуловера над главата й. — Готово. — Подаде й обратно чашата и я постави стабилно между двете й ръце. — Внимавай.

— Явно вече съм пийнала достатъчно.

— Но не и аз.

Доразсъблече я, а после и себе си. Взе чашата, наклони я над гърдите ѝ и по тях потекоха червени струйки. Ив сведе очи и отново ги вдигна.

— Ох — повтори тя и се засмя.

Той пое капките от кожата ѝ с език и стоновете ѝ го замаяха. Тръпнейки, тялото ѝ се изви към него, докато дланите му го обхождаха.

В отговор ръцете ѝ го обгърнаха, плъзнаха се по ръцете и краката му. С енергично движение се озова върху него, заливайки се от смях.

— Ох!

— Не знаеш ли друга дума?

Бе накарала дъха му да спре. За да ѝ го върне, светкавично я претърколи. С устни и пръсти я накара да крещи и стене от възбуда.

Тя се предаде на вълните на забрава и страст, които нахлуваха в нея в опияняващо съчетание с въздействието на виното. Докато навлизаше в тялото ѝ, все още задъхана от смях, тя обви ръце около врата му и силно го притисна.

— Весела Коледа — едва успя да промълви. — Господи!

И в нов изблик на смях го повлече със себе си.

— Весела Коледа — каза той преди последния тласък.

Ив остана да лежи неподвижна, с премрежен поглед, прикован в елхата.

— Това се казва коледен подарък.

По-късно, по негово настояване, отвори първия пакет. „Да ти бъде удобно“, бе казал. Не се и съмняваше, че ще се чувства добре с дългия кашмирен халат в тъмнозелено.

Вечеряха пред камината, поливайки „скромната“ паста от омари на Съмърсет с шампанско. Когато Рурк зададе въпрос за разследването, Ив поклати глава. Не желаше да говорят за това. Имаше... и двамата имаха право на една вечер, в която кръвта и смъртта да останат заключени вън от техния свят. Свят, в който седяха като деца, с кръстосани крака на пода под елхата и разкъсваха шарени опаковки.

— „Вселената на Рурк“, прочете той на етикета на диск в калъф.

— Фийни го създаде, но по моя концепция. Става за холограф или компютър. — Ив си взе още една сладка. Щеше да ѝ прилошее от прекалено много захар, но за какво бе Коледа? — Персонализирана

игра, в която героят започва от дъното. С почти никакъв друг капитал, освен ума си. После печели пари, оръжия, земя. Строи, води войни. Може да има повече играчи... Биеш се с известни врагове. Можеш да мамиш, да крадеш и да се пазариш. Но има много капани, възможно е накрая да фалираш и да свършиш на улицата или в килия, измъчван от враговете си. Или да властваш над всички познати светове във Вселената. Анимациите са страхотни.

— Ти участваш ли?

— Да.

— Как мога да загубя?

— Трудно е. Фийни тренира цели две седмици и казва, че едва успявал да стигне до дванайсето ниво. Ядосва се. Както и да е, реших, че щом вече не крадеш в реалния свят, би могъл да изживяваш тръпката във виртуалния.

— Най-хубавият подарък е да имам до себе си жена, която ме познава. — Наведе се да я целуне и усети вкус на вино и захар. — Благодаря. Твой ред е.

— Вече отворих милион подаръци.

Бяха от бляскави и изящни до глуповати или секси.

— Почти свършиха. Този.

Тя дръпна панделката на кутията, която ѝ подаде, и макар да го видя да се намръщва, я окачи на врата му. Вътре имаше лупа със сребърна дръжка.

— Антика е — каза той. — Помислих си: „Какво е детектив без лупа?“.

— Страхотна е. — Ив протегна ръка, погледна я през увеличителното стъкло, а после с усмивка го доближи до него и надникна. — Господи, изглеждаш още по-красив. Благодаря. — Насочи го към мъркация котарак. — Но не и ти. Благодаря.

Когато Рурк докосна устните си, тя прочувствено въздъхна, преди да се приближи да го целуне.

— Ето, виж този подарък, мисля, че е подходящ отговор. — Пъхна в ръцете му кутия и продължи да си играе с лупата. — Ако имах такова нещо като малка, щях да подлудя доста хора.

— Или играчка, или някакъв инструмент. — Той вдигна поглед, усетил, че отново е обект на наблюдение. Хвърли ѝ панделката. — Да видим какво си сложила тук.

Внимателно отмести капака на кутията и извади джобен часовник.

— Ив, прекрасен е.

— Също антика. Зная, че обожаваш старинни предмети. Вече има гравирано посвещение — добави тя, преди да го отвори. — Помислих си...

— Времето спира — тихо прочете Рурк и зашеметяващите му сини очи приковаха поглед в нея.

— Помислих си: Да, наистина... — докосна ръката му — ... времето спира.

Той я сграбчи в прегръдката си, притисна устни към нейните, после към шията ѝ и продължи:

— Истинско съкровище. Като теб.

— Хубаво е — промълви Ив. „Не вещите — мислено добави. Знаеше, че я разбира. — А споделянето, близостта.“ — Обичам те. Вече наистина зная какво означава това.

Рурк се засмя, отново я целуна и се отдръпна.

— Има още един за теб.

Навярно бе поредното бижу, ако се съдеше по размера на кутийката. Този мъж просто обожаваше да я окичва с бляскави украшения. Първата ѝ мисъл, когато отвори кутийката, бе, че не просто блести, а би могло да заслепи човек.

Обиците бяха с по три идеално кръгли диаманта, които висяха подредени по големина, под група други, представляващи венчелистчетата на съвършено цвете.

— Убиец — каза тя. Когато видя усмивката му, веднага се досети. — Диамантите на Биг Джак, обирджията от големия удар на Четирийсет и седма. Онези, които намерихме.

— След като бяха стояли скрити близо половин век.

— Бяха конфискувани.

— Не съм ги откраднал — засмя се той и повдигна диска с играта. — Нали помниш? Вече го правя само във виртуалната реалност. Преговарях и ги получих по напълно законен път. Заслужават да блестят на твоите уши. Ако не беше ти, щяха да си останат скрити в онази детска играчка. Без вас, лейтенант, сега Чад Дикс нямаше да празнува Коледа.

— Поръчал си обиците за мен? — Това я трогна най-много от всичко. Повдигна лупата. — Да видим — каза тя и си даде вид, че оглежда камъните през стъклото. — Добра работа.

— Можеш да гледаш на тях като на ордени.

— Много по-красиви от онези, които раздава отделът.

Сложи ги, защото знаеше, че ще му достави удоволствие. Не се и съмняваше в това.

— Отиват ти.

— Бляскави обици като тези биха разкрасили всеки. — Обви ръце около врата му и се притисна към него. — За мен означава много да зная откъде са дошли и защо си ги поръчал. Аз... — Отдръпна се назад и широко отвори очи. — Купил си всичките, нали?

Той наклони глава встрани.

— Нали не си алчна?

— Не съм, за разлика от теб. Купил си всичките диаманти, зная това.

Плъзна пръст по волевата ѝ брадичка.

— Мисля, че трябва да пийнеш още шампанско. Твърде трезвена си.

Ив поиска да каже нещо, но го премълча. Съпругът ѝ имаше право да харчи парите си, както пожелае. За едно бе прав. Диамантите на Биг Джак заслужаваха по-добро място от сейфа на отдела.

— Там отдолу има още един подарък — забеляза той, докато се изправяше. — Онзи, който донесе днес.

— А, да. — Тайно се бе надявала да не се сети за него. — Не е нищо особено.

— Не забравяй, че съм алчен. Дай ми го.

— Добре, ето. — Протегна ръка и го сложи в скута му. — Ще донеса шампанското.

Рурк сграбчи ръката ѝ, преди да стане.

— Почакай една минута, докато видя какво има тук за мен. — Отмести меката хартия, извади съдържанието и каза само: — Охо!

Ив едва прикри смущението си.

— Каза, че искаш моя снимка отпреди.

— Охо! — повтори той и изражението му я накара да се изчерви. — Само как изглеждаш.

Очите му отместиха поглед от копието към оригинала, изпълнени с толкова задоволство, изненада и обич, че гърлото ѝ пресъхна.

— Изрових я и поръчах да я поставят в рамка.

— Кога е направена?

— Скоро след като постъпих в Академията. Съквартирантката ми често снимаше. Опитвах се да уча, а тя...

— Косата ти.

Ив се раздвижи малко нервно. На снимката седеше на бюро, заобиколена от множество дискове. Бе облечена с грозния сив пуловер от униформата на Полицейската академия. Дългата ѝ коса бе вързана на конска опашка.

— Да, беше дълга. Струваше ми се най-лесно просто да я връзвам отзад. Но веднъж по време на тренировка противникът ми ме сграбчи за опашката, дръпна я и ме повали. Тогава я отрязах.

— Очите ти. Поглед на ченге още тогава. Била си почти дете, а вече си знаела какво искаш.

— Знаех, че ако не разкара онзи фотоапарат от лицето ми и не ме остави на мира да уча, ще я убия.

Той се засмя, хвана ръката ѝ, но не откъсна поглед от снимката.

— Какво стана с момичето?

— Издържа около месец. Беше сваятна, но не ставаше...

— За ченге — довърши Рурк. — Благодаря ти за снимката. Точно това исках.

Ив отпусна глава на рамото му, загледа се в примигващите светлини на елхата, докато я замаяха, и си помисли: „На кого му е притрябвало шампанско?“.

19.

Събуди се в познатата ярко осветена стая със стъклена стена. Бе сложила обиците с диаманти и кашмирения халат. В ъгъла имаше огромна елха, достигаща до тавана. Всичките играчки, които висяха по клоните, бяха трупове. Стотици трупове, облени в пурпурночервена кръв.

Цялата женска компания се бе събрала около елхата.

— Не изглежда много празнично — отбеляза Макси, адвокатката, и леко побутна Ив с лакът. — Но ще се задоволим с това, нали? Колко от тях са твои?

Нямаше нужда от лупата, която висеше на врата ѝ като медальон, за да различи лицата на мъртвите.

— Всичките.

— Алчна си, а? — Макси се обърна с лице към тялото в средата на стаята. — Тази все още не е окачена.

— Не, рано е. Работата не е свършена докрай.

— На мен ми се струва достатъчно мъртва. Но ето. — Подаде ѝ чорапа, натъпкан с кредити. — Давай.

— Това не е отговор.

— Може би не си задала подходящия въпрос.

Озова се зад стъклената преграда с децата. Нейният детски образ седеше на пода и я гледаше с уморени очи.

— За мен няма подаръци. Не ми пука.

— Това е твое. — Ив приклепна и подаде значката си. — Ще ти потрябва.

— Всички подаръци са за нея.

Надникна през стъклото и видя подаръците, струпани около мъртвата.

— Сега ще има голяма полза от тях.

— Знаеш, че е била една от нас.

Огледа пълната с малки момичета стая. После впери поглед в собствените си очи.

— Да, зная.

— Какво ще направиш?

— Ще отведе онази, която го е сторила. Това сполетява убийците. Трябва да платят за престъпленията си. Трябва да има възмездие.

Детето повдигна ръце, целите окървавени.

— И аз ли трябва да платя?

— Не. — Дори в съня си, знаеше, че е сън, Ив почувства болка в корема. — Не — решително повтори тя, — с теб е различно.

— Но не мога да избягам.

— Един ден ще успееш. — Отново погледна през стъклото и се намръщи. — Нямаше ли повече подаръци преди минута?

— Хората крадат. — Момичето закачи изцапаната с кръв значка на блузата си. — Хората са толкова безчестни.

Ив подскочи в леглото си и се събуди. Сънят вече избледняваше. Странно бе човек да сънува, че разговаря сам със себе си.

Не можеше да забрави и елхата, окичена с трупове вместо с коледни играчки. За да се успокои, тя се обърна на другата страна и се загледа в дървото до прозореца. Прокара ръка по студения чаршаф до себе си.

Не се изненада, че Рурк е станал преди нея толкова рано, че леглото вече е изстинало. Но бе истински шок да види, че приближава единайсет сутринта.

Стана и забеляза примигващата лампичка на устройството за гласови съобщения върху нощното шкафче. Включи го.

— Добро утро, скъпа Ив. В стаята за игри съм. Ела да поиграеш с мен.

Не можа да сдържи усмивката си.

— Детинщини — промърмори Ив.

Взе душ, облече се, грабна чаша кафе и тръгна надолу. „Явно и аз съм едно пораснало дете“, реши тя.

Рурк бе включил големия монитор и сцената на екрана я накара отново да подскочи. Видя себе си в разгара на кървава битка. Странно защо размахваше меч вместо бластер.

Биеха се рамо до рамо, както неотдавна в реалния живот. Там беше и Пийбоди, ранена, но все още в играта. С какво бе издокарана партньорката ѝ, по дяволите?

По-важното бе с какво бе облечена самата тя. Оскъдните ѝ кожени дрехи изглеждаха по-подходящи за садо-мазо ритуал, отколкото за битка с мечове.

„Бива си ме“, каза си тя, когато нейното изображение отсече главата на противника. След миг Рурк разгроми своя и компютърът обяви, че е достигнал до осмо ниво.

— Добра съм — отбеляза Ив и тръгна към него.

— Да, аз също.

Тя кимна към кадъра на екрана, застинал на пауза.

— Що за облекло си избрал?

— Фийни е добавил опция „дрехи“. Прекарах един час в преглеждане на гардероба, което беше толкова забавно, колкото превземането на Европа и Северна Америка. Как спа?

— Добре. Още един странен сън може би заради шампанското и шоколадовото суфле, което излапах в два часа след полунощ.

— Ще седнеш ли до мен? Играта е програмирана за повече участници. Можеш да се опиташ да навлезеш в територията ми.

— Може би по-късно? — Ив вяло прокара ръка през косите си. — Този сън се запечата в ума ми. Понякога сънищата означават нещо, нали? В тях има нещо. Не съм задала подходящия въпрос — промърмори тя. — Кой е този въпрос?

„Край на игрите засега“, реши той.

— Какво ще кажеш за късна закуска? Ще поговорим.

— Довърши си играта. Ще пийна само кафе.

— Аз спах до около девет.

— Показа ли носа си навън, да видиш дали светът все още се върти?

— Когато станях — сухо продължи той, — потренирах и хапнах суфле. После, преди да дойда да се порадвам на подаръка, поработих около час в кабинета си.

Ив го изгледа над ръба на чашата.

— Работил си?

— Да.

— Навръх Коледа?

— Виноват.

Сниши чашата и широко се усмихна.

— И двамата сме работохолици, нали?

— Предпочитам да мисля, че сме напълно здрави хора, които винаги знаят кое е най-добро за тях. — Рурк стана, грациозен като тигър, с черни дънки и пуловер. — Според мен най-доброто точно в този момент е лека закуска в мансардата, докато обсъждаме поредния ти странен сън.

— Нали помниш какво казах снощи?

— Пияна или трезвена?

— Все едно. Казах, че те обичам. Бих го повторила.

Качиха се да хапнат пресни плодове в остъклената мансарда, през чийто покрив се виждаше небе, решило да се смили над Ню Йорк и да засияе безоблачно и синьо.

Ив не възрази по повод избора му на „Мимоза“ като най-подходящо питие за Коледа.

— Дала си на хлапето... тоест на себе си полицейската си значка?

— Не зная точно защо. Може би Майра ще може да ми го разтълкува като специалист. Предполагам, че съм знаела какво искам или ще искам най-много от всичко на света.

— Трупове, висящи по елхата, са по-лесни за разгадаване.

— Да, сама схванах смисъла. Мъртви са и съм изпълнила дълга си към тях. Но Труди не беше там.

— Защото не си довършила работата си по случая с нея. Не можеш да я окачиш наред с другите, докато не разкриеш убийството.

— Онази адвокатка ми се явява често. Не е тя, зная, че не е, но беше единствената, с която разговарях, и двата пъти.

— Бих казал, че я разбираш най-добре. Била е откровена с теб за чувствата си към Труди, не се е опитала да ги скрие. И накрая е успяла да се пребори. — Подаде ѝ малина. — Изправила се е срещу нея като теб.

— Една от нас. Знаех, че убиецът е една от нас.

— Ченге, дори в съня си. Поне част от теб.

— Знаех и че повечето хора са безчестни. — Каза го нехайно и си взе още една малина. След това внезапно изпъна гръб. — Почакай, почакай. Подаръците. Нека помисля.

Стана и закрачи из мансардата, покрай дръвчетата в саксии, около пеещия фонтан.

— Подаръци, алчност и коледно пазаруване. Тя е имала слабост да пилее пари. Зная, че Труди си е купила доста неща малко преди да започне да ни изнудва. Проверих кредитите и дебитите ѝ. Харчила е на воля.

— Е, и?

— Чантите в стаята ѝ, чанти с покупки. Бяха взети като веществени доказателства. Не проверих дали всичко от списъка на закупените стоки е налице. Не е купила нищо скъпо, например диаманти. Дрехи, парфюми, обувки... Не е била убита заради чифт нови обувки, така че дори не ми хрумна да направя подробна справка. Част от покупките не бяха намерени, но се оказа, че е поръчала да ѝ ги доставят в Тексас. Не проверих всичко поотделно.

— Защо е необходимо?

— Алчност, завист, ламтене за чуждото. Всичко това е присъщо на жените. „О, страшно харесвам тоалета ти, обувките, тези обици“, и прочие. — Описа кръг с ръка във въздуха и се засмя. — Скоро след като са пристигнали, тримата заедно са излезли по магазините. Зейна знае за всичко, което Труди си е купила. Част от нещата са заминали за Тексас. Защо да си правим труда да проверяваме дали някаква блуза ще стигне дотам благополучно? Това ѝ разкрива доста възможности, нали? — Ив се завъртя. — Суетна е. Никога не пропуска да се нагласи. Обзалагам се, че Труди си е купила хубави дрешки, почти същия размер, който тя носи. Кой би разбрал, ако убийцата ѝ си присвои онова, което най-много ѝ харесва? Боби не би забелязал. Мъжете не обръщат внимание на подобни неща. С изключение на тук присъстващите.

— И стигна до този извод след сън за труп, заобиколен от подаръци?

— Мисля, че просто гадая. Не зная, може би подсъзнанието ми ще стигне донякъде. Важното е, че се връзва с впечатлението ми за нея, за Зейна. Ако има възможност да се добере до нещо, би се възползвала. Само да можех да докажа, че е взела нещо от стаята... косвена улика, която всеки прохождаш адвокат би оборил, но бих разклатила самообладанието ѝ, ако я използвам.

Отново седна.

— Била е една от нас — продължи Ив. — Като деца никога не сме получавали хубави неща. Подаяния, чужди дрехи за доизносване.

Трохи от масата, на която другите хапват големи парчета торта.

— Бебешки капризи.

— Не ме е грижа. — Потърка рамото му. — Тези неща никога не са ме интересували. Но се обзалагам, че за нея са от значение. Възможност. — Затвори очи и отпи глътка от коктейла си. — Тук, в Ню Йорк — голям град, в който на всяка крачка може да те сполети какво ли не, изпълнението на замисъла е лесно. Сякаш е получила своя шанс на тепсия. Оръжието е налице, лесно е да го използва и да се отърве от него. Налага се да излезе през прозореца, но не е твърде трудно. Съседната стая е празна. Трябва да се измие някъде, но не в своята баня или тази на Труди. Използва мивката там, в свободната стая. — Рязко се изправи. — Мамка му! Там изхвърля оръжието, окървавените дрехи и кърпите. Отново идеална възможност. Връща се напълно чиста в стаята си, където Боби спи. Нищо не е усетил. А на следващата сутрин кой стои пред прага и чука на вратата на жертвата?

— Не е очаквала това, но променя плана си според ситуацията. Бърза е и хитра, както и търпелива. На следващия ден сутринта отново се промъква в свободната стая и изнася уликите. Би могла да ги изхвърли навсякъде, във всеки контейнер за боклук от хотела до бара, където инсценира отвлечането и оставя чантата си за заблуда. Вече са изчезнали. По дяволите! Не стигнахме толкова далеч с търсенето на оръжието и окървавените дрехи.

— Продължавай — подкани я той. — Звучи интересно.

— Просто догадки, това е всичко. Но ми се струва правдоподобно. — Най-сетне имаше чувството, че е на прав път. — Подвежда ченгетата и ги праща да търсят някакъв измислен тип и несъществуваща сметка. Печели време. Изкарва се жертва. Дисковете на Труди са у нея. Досиетата и записът на Труди с описание на нараняванията ѝ.

„Да, всичко ми е ясно — помисли си Ив. — Събираш това, което може да ти бъде от полза, заличаваш всички следи.“

— Дали все още ги пази? Едва ли се е отказала от такава възможност за бъдеща печалба. По-скоро би проверила каква полза може да извлече от тях.

— Не се опитва сега, когато е най-удобният момент — изтъкна Рурк. — Анонимна доставка на копие от записа, ако съществува такъв, банкова сметка и инструкции.

— Положението е твърде напечено. Защо да насилва късмета си? Нужно ѝ е време да обмисли действията си по-нататък. Дали си струва да упражни натиск върху едно ченге и един бизнесмен точно сега? Може би по-късно. Но ако е умна, каквато явно е, проверява дали имаме алиби за часа на убийството. Оказва се, че имаме. Бихме могли да наемем някого да свърши работата, но не може да знае дали случаят няма да бъде потулен. Или ще платим куп пари, или играта ще загубее. Не е изключено и да станем отмъстителни. — Замълча за миг. — По-разумно е да изчака. Нима ти не би постъпил така? Аз бих направила същото.

— А аз бих унищожил камерата и дисковете. Всички доказателства, че съм влизал в онази стая. Ако бъдат открити у мен, ще свърша в кафеза. — Рурк наля кафе и за двамата. — Не си струва, особено когато очаквам да намажа от скътаното състояние на Труд.

— Именно. Разбира се, ако с Боби се случи нещо, наследяваш всичко. По-важното е, че ако го сполети злополука — фатална или не, полицията ще разследва и отново ще търси невидимия похитител. Междувременно планираш злополуката така, че да изглежда нелепа случайност. „Господи, сполетя ни нещастие, аз съм виновна, че го накарах да излезем да пазаруваме. Аз разлях кафето си. Ох, ах!“

Рурк се засмя.

— Наистина я мразиш.

— От пръв поглед. Нещо не ми дава покой, като сърбеж между плешките. — Раздвижи ги, сякаш за да облекчи сърбежа. — Сега Боби е в болницата и всички, включително и той, са се разкарали от пътя ѝ. Тя е на преден план, където заслужава да бъде според самата нея. Твърде дълго е отстъпвала пред онази кучка, нали? — Извърна глава към него. „Дънки и пуловер днес“, помисли си тя. Облекло за почивен ден. — Слушай, ще те помоля за нещо. Зная, че ще ти отнеме време, но ще получа обработения запис на злополуката едва утре, ако имам късмет. Искане ми се да можех да го чуя изчистен още сега, отделните гласове и звуци.

— Искаш да свърша малко работа в компютърната лаборатория.

— Ще ти се реванширам за услугата.

— Как по-точно?

— Ще поиграя с теб на онази игра. В холоформат.

— Добро начало.

— Ще бъда със същото облекло.
— Наистина ли? — дяволито попита той. — И победеният става слуга на победителя?
— Който несъмнено ще бъдеш ти.
— Ще ме наричаш „сър Рурк“ като през Средновековието.
— О, я по-скромно.
Той избухна в смях.
— Може би се увличам. Ще видим. — Изправи се. — Къде е дискът?
— Ще го донеса. Ще започнем от пазаруването. Благодаря. Искрено.
Рурк ѝ подаде кафето.
— Какво друго бихме правили на Коледа следобед?

Залови се за работа, доволна отново да върши нещо полезно, с чаша кафе и куп информация пред себе си. Каквото и да откриеше, щеше да се наложи да разпитва продавачи. Това означаваше досадно обикаляне по магазините в деня след Коледа, когато всички влизат да купят по нещо един за друг, пазарят се и спорят за отстъпки.

Труди си бе направила доста подаръци. Шест чифта обувки от един магазин. Каква бе тази мания у някои хора? Всичките, освен два чифта, бяха изпратени за Тексас. Е, никога нямаше да ги обуе.

Прегледа целия списък и се натъкна на шест чифта.

Имаше и три чанти от същия магазин. Двете — изпратени у дома, третата — взета от клиентката. Когато погледна цената, Ив се усмихна.

— Трудно е било да устоиш на чанта за шестстотин долара. Шест стотачки. — Поклати глава. — Само за да носиш в нея неща, повечето от които всяко разумно същество би счело за ненужни. Е, да видим с какво друго си се сдобила.

Преди да продължи, Рурк позвъни на домашния видеотелефон.

— Имам нещо за вас, лейтенант.

— Вече? Само след половин час?

— Мисля, че съм го споменава и преди: добър съм.

— Идвам. Обещах твърде щедро възнаграждение за толкова труд.

— Не можеш да се отметнеш — каза той и затвори.

Откри го в домашната компютърна лаборатория, където бе настроил няколко устройства на различен режим.

— Така можеш да извикаш всеки звук или комбинация. Направих и разпечатка, в случай че поискаш съпоставка.

— Може би ще бъде добре. Първо да го прослушахме. Така и не успях да го чуя целия.

Сега го чу и различи всеки глас. Своя, на Бакстър, на Трухарт. Проба след проба. Обсъждането на Боби и Зейна къде да отидат. Шумоленето на палтата им, докато ги обличаха.

Толкова се радвам, че излизаме. Ще се отрази добре и на двама ни. — Зейна.

Ти не разбра нищо от екскурзията. — Боби.

О, скъпи, не се тревожи за мен. Нека забравим за ужасната трагедия поне за два часа. Аз имам теб, а ти — мен. Това е важното, не го забравяй.

Продължиха да бърбят за коледни елхи.

Ив чу суматохата по улиците на Ню Йорк, когато излязоха. Клаксона, гласове, бръмчене на въздушни скутери, характерният грохот на макси бус. На фона на всичко това започна поредният разговор. За времето, за сградите, движението и магазините, на моменти прекъсван от гласовете на Бакстър и Трухарт, които подхвърляха шеги.

Виждаш ли онова маце там? Господ е мъж и е милостив към мен. — Бакстър.

Може би господ е жена и те изкушава с нещо, което не можеш да имаш. — Трухарт.

— Не беше зле, малкият — промърмори Ив. — За бога, ще умра от скука, докато слушам тези брътвежи. „Я, виж това, скъпи. Господи, разкошно е“, дрън-дрън.

— Искаш ли да превъртя напред? — попита Рурк.

— Не, ще го изтърпим.

Отпи кафе и търпеливо изслуша размяната на реплики с всеки продавач на елхи и коледни украси. Кикотенето, когато Боби накара съпругата си да се обърне и да затвори очи и й купи чифт обици. Последва глезено мърморене, че едва ще издържи да не отвори подаръка си до Коледа.

— Повдига ми се.

Заговориха за обяд. Дали да опитат това, дали онова?

— Господи, направи нещо! Тези туристи — каза тя. — Не мога да ги понасям.

Още хихикане и развълнувано бърборене за соевите хотдози. „За някакво си хлебче с имитация на месо“, помисли си Ив с отвращение и изправи гръб на стола си.

— Спри тук. Превърти това. Последните й думи.

— Щом се налага, но това захласване по разни неща от менюто на улична сергия е твърде много дори за мен.

— Не, чуй, чуй какво каза тя. Как го каза.

Какво ли прави соевите хотдози от сергиите в този град толкова вкусни? Бих се заклела, че човек не може да опита истински хотдог никъде другаде на планетата, освен в Ню Йорк.

— Спри записа. Откъде знае това? — запита се Ив. — Не каза: „Сигурно няма друго място на планетата“, или „Никога не съм яла толкова вкусен...“, или нещо подобно. Каза „Бих се заклела“ с носталгия по нещо познато, а не с тон на жена, която за първи път вкухва хотдог от сергия в Манхатън... Тогава решиха да ги купят. „Господи, никога не съм опитвала, ще бъде забавно.“ Кучката лъже.

— Няма да споря с теб, но не е изключено да е било просто грешка на езика.

— Възможно е, но не е така. Пусни записа по-нататък.

Изслуша разговора за шапки и шалове, до репликата, че трябва да пресекат улицата и разливането на кафето. Загриженост, лека уплаха в неговия глас и облекчение.

После писък, викове, клаксони, спирачки. Ридания.

Господи, господи, някой да повика линейка. Госпожо, не го докосвайте, не се опитвайте да го помръднете.

Бакстър бързо се намеси, легитимира се и се зае с бъркотията.

— Добре, искам да отделиш само тях двамата. Без никакъв шум на заден план, от купуването на хотдозите до появата на Бакстър.

Рурк нагласи записа, натисна бутона.

Отново прозвуча непринуденият разговор. Ив забеляза отстъпчивост от страна на Боби. Тихият вик и незабавната му реакция. Раздразнението в гласа й. После писъците.

— Само него — нареди Ив, — след разливането.

Проследи и визуалната графика на екрана — дишане, сила на звука, тон.

— Ето, ето, чу ли?

— Затаява дъх. Естествена реакция, преди да падне.

— Секунда по-рано. Може би подхлъзване, а може би блъсване. Сега нея. На същото място.

Ив се наведе напред, видя и чу звука, който бе привлякъл вниманието ѝ.

— Бързо си поема дъх секунда преди него на записа. После известно колебание, преди да извика името му и да се разпищи. — Погледът на Ив бе смразяващ. — Тя го е тласнала към улицата. Обзалагам се. Възможност. Отново мигновено възползване от обстоятелствата. Да прослушаме шумовете и другите гласове поотделно в същия отрязък. Да видим дали ще изникне още нещо.

Колкото и да бе досадно, безброй пъти превъртяха записа и чуха всеки вариант, както настоя Ив.

— Всичко се връзва — заяви тя. — Вече зная какво се е случило, но не мога да повдигна обвинение. Прокурорът ще ми се изсмее, ако успея да мина с това пред Уитни. Но важното е, че разкрих истината. Сега остава само да я докажа.

— Той я обича.

— Какво?

— Той я обича — повтори Рурк. — Гласът му го издава. Това ще го съсипе, Ив. След смъртта на майка му. Ако си права, а съм длъжен да вярвам, че е така, ще бъде съкрушен.

— Съжалявам. По-добре да понесе и този удар, отколкото ден след ден убийцата да го заблуждава.

Не, нямаше да мисли колко ще страда той. Не сега.

— Не стигнах далеч със списъка, но вече открих една липсваща чанта. Утре ще получа подробно описание, като и на всичко друго, чието местонахождение е неизвестно. Ще го открием у Зейна и ще я призова за разпит. Тогава най-сетне ще я хвана натясно. Разпит. Нямам съществени улики, само куп разпилени косвени, така че ще бъде битка между нея и мен, на моя територия. Тя няма шанс.

Рурк остана загледан в лицето ѝ, докато Ив говореше.

— Неведнъж сте казвали, лейтенант, че понякога ставам опасен. Вие също.

Тя се усмихна със злобно стиснати устни.
— Дяволски си прав.

20.

Започна деня със строги наставления, мърморене и хокане на мързеливците от лабораторията. Хрумна ѝ да прибегне до подкуп и за всеки случай се снабди с билети за мач на „Никс“. Но всяването на страх донесе по-бърз резултат.

Щом чу очаквания сигнал, Ив скочи към компютъра.

— Покажи входящата информация на екрана и я копирай в хард диска.

Прието. Изпълнение...

Прегледа сведенията и удари с юмрук по дланта си.

— Пипнах те, кучко!

— Очевидно новините са добри. — Рурк се облегна на касата на вратата между двата кабинета. — А нещастникът от лабораторията определено ще има нужда от терапия, вероятно дългогодишна.

— Появили са се. — Ив едва се сдържа да не затанцува танца на победата. — Следи от кръв по килима в спалнята и пода в банята на стаята, която е била празна в деня на убийството. Кръвната група все още не е установена, но със сигурност е на Труди.

— Поздравления.

— Това не е достатъчно за арест, но има и нещо по-ценно от кръвта. Нито Зейна, нито камериерките са се престарали с почистването. Получих отпечатък от вътрешната страна на перваза. Неин е. Още един на вратата към коридора.

— В нейния случай престараването не би било излишно.

— Да, прав си. Предвидливостта ѝ не е стигнала толкова далеч. Не е очаквала да претърсим и тази стая. Защо да си правим труда, когато ни е оставила ясна кървава следа, водеща надолу по аварийната стълба?

— А сега?

— Отървах се от ходенето по мъките да разговарям с продавачи ден след Коледа. — Този път Ив запристъпва с танцова стъпка. — Отпечатъците са достатъчно основание да получа заповед за

задържане и да я привикам в стаята за разпити. Искам само да проверя още няколко неща, за да реша как да подхожда отначало.

— Очертава се натоварен ден.

— Готова съм. Ще започна отгук, където е спокойно. Пийбоди ще пристигне след няколко часа.

— Ще те оставя. Трябва да тръгвам. — Той застана срещу нея, повдигна брадичката ѝ и я целуна. — Хубаво беше да си изцяло на мое разположение два дни.

— И за мен беше удоволствие.

— Не го забравяй, защото ще се опитам да те придумам да заминем на почивка. Слънце, пясък и море.

— Не звучи зле.

— Какво ще кажеш да го заплануваме за втори януари? Ще го уредим някак си.

— Добре.

Рурк се спря на прага, преди да излезе.

— Ив, ще я попиташ ли защо? Има ли значение за теб?

— Разбира се. Винаги има.

Когато остана сама, тя извика информацията за бившите възпитанички. Отново потърси връзка между тях. Училище, работа, адвокатка, учителка. Но единствената обединяваща брънка бе Труди.

— Една загинала — каза си Ив. — Всички други са живи и местонахождението им е известно.

Затова се съсредоточи върху мъртвата.

Марни Ралстън. Майката — починала, бащата — неизвестен. Също като родителите на Зейна според получените сведения. Не бе зле човек да се придържа към истината, когато се сдобива с нова самоличност.

Введе командата за отваряне на файла за Марни.

Разнообразна кариера, забеляза тя. Кражби от магазини, джебчийство, хулигански прояви, непристойно поведение, притежание на наркотици. На крехката възраст петнадесет години се бе усъвършенствала и преминала на автокражби.

Според психиатричната оценка — патологична лъжкия със склонност към социопатия. Висок коефициент на интелигентност.

Прочете бележките на психиатъра.

„Лицето притежава буден ум. Изпитва удоволствие да пародира с хитростта си, като заблуждава институциите. Има организирана мисъл и се отличава със способност да влиза в роля, която смята за най-ценна за постигането на целите си.“

— Това е моето момиче — промърмори Ив.

„Има периоди, в които изглежда готова да сътрудничи, но това се оказва поведение на съзнателно нагаждане към обстоятелствата. Макар и да различава добро и зло, избира този път, който ще ѝ донесе най-голяма полза, например внимание, привилегии. Потребността ѝ да заблуждава околните има две страни: първата е стремеж към изгода, а втората — демонстриране на превъзходство над лицата, заемащи отговорни длъжности, което е резултат от малтретиране и пренебрегване в детството.“

— Да, може би. Или просто обича да лъже.

„Хората обичат да лъжат пред полицията“, спомни си тя. За някои това бе почти инстинктивна реакция.

Ив прегледа цялата ѝ биография, включително и медицинското досие.

Счупена ръка, счупен нос, контузии, разкъсвания. Насинени очи, мозъчни сътресения. Всичко това, според докладите на полицията, медицинските експерти и организациите за закрила на децата, бе причинено от майката. Докато тя излежавала присъдата си, детето попаднало в системата. Така се озовало под крилото на Труди.

Но тези наранявания бяха получени преди психиатричния доклад. Преди най-тежките криминални провинения. А Марни Ралстън бе прекарала близо година при Труди, от дванайсет до тринайсетгодишна възраст.

Избягала и се укривала от социалните служби почти две години, преди да стане част от криминалния контингент. Да, да, умница. Само

изключително хитро и изобретателно момиче, при това с голям късмет, би се задържало на улицата толкова дълго.

Когато я спипали, хитрушата, въпреки разкритията на психолога, била поверена на други приемни родители. Избягала няколко седмици по-късно и до осемнайсетата си година останала в неизвестност.

„Не се е забърквала в нови неприятности“, забеляза Ив. Поредица работни места, на които не се бе задържала дълго. Стриптийз, танци, работа в клубове, барове.

Докато според докладите — „бум“.

— Просто да не повярваш...

Ив отдели снимката от последната лична карта на Марни Ралстън в едната половина на екрана и зареди тази на Зейна в другата. Косите на Марни бяха кафяви, късо подстригани и прави. Погледът ѝ издаваше дързостта и увереността на човек, преминал през перипетии и опитал какво ли не, готов за нови предизвикателства.

Хрумна ѝ да се обади на Янси или друг полицейски художник, но реши да си поиграе сама.

— Компютър, увеличи само очите и на двете снимки.

Когато командата бе изпълнена, тя се облегна назад и се вгледа в изображенията. Цветът на очите изглеждаше почти еднакъв. Вероятно леката разлика в оттенъка се дължеше на засилване на яркостта и контраста. Формата бе различна. На Марни бяха издължени, с крайчец извит надолу, а на Зейна по-кръгли.

Пробва с веждите. На Зейна бяха по-извити. Носът — по-тесен, леко чип.

Възможно ли бе тези промени да са резултат от пластични операции? Суетна жена като нея би се подложила на тези скъпи процедури, ако вярва, че така ще стане по-привлекателна. Особено ако желае промяна на външността си и поради други причини.

Но когато отдели устните, Ив присви своите.

— Аха, явно си ги харесвала. Компютър, направи сравнение на двата образа. Има ли съвпадение?

Изпълнение... Изображенията са идентични.

— Променила си косата, очите и носа си. Загладила си бузите. Единствено устните си оставила. Качила си няколко кила — продължи Ив на глас, докато проверяваше ръста и теглото. — Станала си по-женствена, но не си могла да направиш нищо с ръста си.

Описа всичко, както го виждаше, и приложи доказателствата. Лично щеше да се обърне към прокурор и съдия, за да поиска заповед за задържане.

Видеотелефонът ѝ звънна, докато слизаше по стълбите.

— Далас, говори бързо.

— Хей, върнах се. Пристигнах, а теб още те няма. Прекарахме...

— Свържи се с прокуратурата — прекъсна тя веселото бърборене на Пийбоди. — Намери Рио, ако можеш. Удава ѝ се златна възможност.

— Какво...

— Трябва ми среща възможно най-скоро, както и препоръка за съдия, който може незабавно да подпише две заповеди.

— За кого? За какво?

— За Зейна. Претърсване на хотелската стая, на личните ѝ вещи. Подозрение за убийство и опит за убийство. Купонът започва.

— Зейна? Но...

— Действай, Пийбоди. — Ив грабна мантията си от парапета и го облече в движение, докато минаваше покрай Съмърсет. — Аз ще отида в прокуратурата. Ако искаш да бъдеш в течение, прочети докладите, които изпратих на служебния ти компютър. Трябва да съобщя на командира. Идвам.

— Господи, всеки път, когато си взема ден отпуск, става нещо интересно.

— Залавяй се за работа. Искам я в стаята за разпити още тази сутрин.

Затвори. Колата я очакваше. Бе в толкова добро настроение, че изпита благодарност към Съмърсет за престараването му, което обикновено я дразнеше.

Кръвта ѝ закипя. Може би се бе разгорецила повече от обикновено, но по-късно щеше да мисли за това. Точно сега бе устремена към целта си. Имаше предимството на изненадата, доста ценно при противник като Зейна. „Като Марни“, поправи се тя. Трябваше да започне да я нарича с истинското ѝ име.

Щеше да приключи с тази история веднъж завинаги. Да престане да мисли за Труди Ломбард и ужасните месеци, прекарани в дома ѝ, отново да бъдат заключени дълбоко в съзнанието ѝ, където е мястото им.

Щом всичко свърши, помисли си тя, докато се включваше в уличното движение, можеше да си позволи няколко дни почивка с Рурк. Да заминат за своя остров, да се гонят голи като маймуни и да се любят до умопомрачение на пясъка. Да съберат малко слънце и сили за дългата студена зима, чийто край не се виждаше. Видеотелефонът ѝ отново звънна.

— Какво има? — попита Ив.

— Хей, здравей! Прекара ли вълнуваща Коледа?

— Мейвис, здравей. — Умът ѝ трябваше да направи завой на сто и осемдесет градуса. — Да, да. Слушай, на път съм за работа. Какво ще кажеш да ти се обадя по-късно?

— Добре, няма проблем. Искях само да напомня и на двама ви с Рурк за курсовете. Трябва да ги преминете в близките две седмици.

— Няма нужда, помня.

Ужасът я прониза като лазерен лъч.

— Ние с Леонардо можем да дойдем с вас, ако искате. После ще вечеряме заедно.

— Хм. Добре, добре. Не си ли станала малко рано?

— Бебето не ме оставя да спя до късно. Мисля, че това е добра подготовка. Виж, виж какво направи моето съкровище със собствените си ръце!

Показа някакво миниатюрно костюмче, подобно на трико — в кървавочервено, на множество сребристи сърца и завъртулки.

— О!

— Защото бебето ще се появи точно преди свети Валентин. Толкова е близо. Какво мислиш за Бери?

— Кой Бери?

— Име за нашето малко сладкишче. Става и за момиченце, и за момченце.

— Стига да може да понесе подигравките в училище.

— О, я стига! Всъщност все още не сме решили. Ще се чуем отново по-късно.

Ив си представи голямо парче пандишпан с ръце и крака в корема на Мейвис и потръпна. За да се отърве от този образ, позвъни в кабинета на Уитни.

— Командир Уитни — започна тя, когато я свързаха, — постигнах пробив по случая „Ломбард“.

Качи се в асансьора направо от паркинга, примирявайки се с блъсканицата в името на бързото придвижване. Искаше ѝ се да действа светкавично. Навярно лицето ѝ го издаваше, защото Пийбоди скочи от бюрото си, веднага щом я видя да влиза в общото помещение.

— Лейтенант, Рио пътува насам. Изпратих ѝ цялата събрана досега информация, за да добие представа, преди да разговаряш с нея. Я, облякла си пуловера, който ти изплетох.

Озадачена за миг, Ив сведе поглед. Тази сутрин бе твърде разсеяна, за да обръща внимание на неща като облеклото. Едва сега осъзна, че е облечена с подаръка на Пийбоди.

— А... топъл е и е лек. Харесва ми. Изплела си го сама?

— Да, и двата. На Рурк също. И страхотна дебела жилетка за Макнаб. Работех у Мейвис, за да не я види предварително. Отдавна не се бях занимавала сериозно с плетене. — Тя докосна ръкава на Ив. — Макнаб се бръкна за прежда и заедно подбрахме цветовете. Изглежда добре.

Внезапно онемяла, Ив отново погледна пуловера — мек и топъл в преливащи се нюанси на морскосиньо.

— Чудесен е.

Не помнеше някога някой да е изплитал пуловер или да е изработвал каквото и да било специално за нея. „Леонардо не се брои — реши тя. — За него това е бизнес.“

— Наистина е чудесен — потвърди тя. — Благодаря.

— Искахме да направим нещо уникално за вас. Защото вие сте такива. И много лично. Радвам се, че ти харесва.

— Много.

Още повече сега, когато знаеше, че е произведение на Пийбоди. Преди това бе просто пуловер.

— Бакстър, Трухарт — елате с мен.

Влезе в кабинета си. Бе твърде малък за четиримата, но нямаше време да резервира конферентна зала.

— Ще издействам заповеди. За Зейна Ломбард.

— Кротката домакиня от Тексас?

— Същата. Надявам се да успее да докажа, че е бивша възпитаничка на Труди Ломбард. Сменила е самоличността си с ясна

цел, поне отчасти — да се сближи със сина, за да отмъсти на майката. Искам да бъдете в готовност... когато получа заповедите, ще наредя да доведат тук заподозряната. Ще ѝ кажат, че я викаме, за да прегледаме показанията ѝ още веднъж, да ѝ съобщим новини за хода на разследването, и прочие. Веднага щом освободи хотелската стая, искам да влезете. Ето какво търся. — Ив извади диск. — Тук има описания на дамска чанта, парфюм, пуловер и козметични принадлежности, купени от жертвата. Мисля, че Зейна, чието истинско име е Марни Ралстън, си ги е присвоила, след като е убила Труди Ломбард. Намерете ги и ми се обадете.

— Действаме.

— Пийбоди, свържи се с детективите от Маями, разследвали взрива в клуб „Зед“ през пролетта на 2055-а. Информацията е във файла. Искам да зная точно как е било идентифицирано тялото. Изпрати Рио при мен, когато пристигне.

— Тя го е блъснала на улицата — каза Бакстър. — Затова не видяхме никого да ги следи или заговаря. Тя го е направила.

— Така мисля. — Видя на лицето му да се изписва едновременно облекчение и гняв. — Аз съм виновна, че го допуснах, защото не предвидих този ход. Намерете покупките, или каквото и да е друго доказателство, че е влизала в стаята на Труди в нощта на убийството.

Избута ги навън и затвори вратата на кабинета си. Когато се върна на бюрото, изчака няколко мига да се отърси от вълнението, преди да се обади на Зейна в хотела.

— Здравей. Извинявай, сигурно те събудих.

— Нищо. И без това не спя много добре. Господи, минава девет. — Зейна потърка очи като дете. — Мисля, че ще изпишат Боби следобед. Може би утре, но се надявам да е днес. Ще ми се обадят, така че трябва да подготвя всичко.

— Добра новина.

— Най-добрата. Прекарахме приятна Коледа. — Каза го с тон на скромна жена, която се старае да дари на любимия си малко радост въпреки обстоятелствата. — И вие, надявам се.

— Да, много приятна. Слушай, Зейна, не ми се иска да те безпокоя, но се налага отново да прегледаме показанията ти. Рутинно доизглаждане на документацията, което отложихме за след

празниците. Ще ти бъда благодарна, ако дойдеш. Затрупана съм с работа. Мога да изпратя да те докарат.

— О, да... но ако Боби има нужда от мен...

— Имаш време до изписването му, дори и да е днес. А и ще бъдеш в центъра, близо до болницата. Знаеш ли какво, ако трябва да вземеш нещо от хотела, някой от полицаите ще те откара дотам, а после и до болницата, за да ти помогне с Боби.

— Наистина ли? Малко помощ няма да е излишна.

— И аз ще се опитам да се освободя и да дойда.

— Не зная какво бих правила без теб през последните няколко дни. — Големите сини очи предсказуемо се насълзиха. — Ще ми трябва малко време да се облека.

— Няма нужда да бързаш. Първо трябва да свърша няколко други неща. Полицаите ще дойдат, когато си готова. Устройва ли те?

— Да.

Някой почука на вратата и Ив въздъхна.

— Трябва да затварям. Тук е същинска лудница.

— Не мога дори да си го представя. Ще дойда възможно най-скоро.

— Разбира се — промърмори Ив, когато прекъсна разговора. — Влез, Рио. — Тя кимна на закръглената руса помощник-прокурорка. — Прекарах празниците страхотно, ти също. Край на празните приказки, да говорим по същество.

— Хубав пуловер. Е, добре, по същество. Имаш само косвени улики и предположения. Не можем да повдигнем обвинение, още по-малко — да заведем дело.

— Ще получа още доказателства. Първо ми трябва съдебните заповеди.

— Има основания за заповед за обиск. Липсващи вещи от стаята на жертвата, отпечатъци на снахата, както и кръв и отпечатъци в съседната стая. Мога да изтъкна и съвпадението на устните, но все пак не е неоспоримо доказателство за подменена самоличност.

— Ще получа още — повтори Ив. — Уреди ми обиск и арест. Тя ще дойде тук за разпит. Зная как да я притисна.

— Ще бъдат нужни самопризнания, за да я арестуваш.

Ив се усмихна.

— Ще ги получа.

— Звучи интересно. Бих искала да видя как. Ще издействам заповедта за обиск. Погрижи се тя да дойде тук.

Когато уреди това, Ив отново повика Бакстър и Трухарт.

— Заподозряната е вече на път към управлението. Тръгвайте. Влезте и ми намерете нещата, които искам. Веднага щом ги донесете, позвънете на видеотелефона ми. Когато съм готова, ще изпратя Пийбоди да ги вземе.

— Изглеждаше толкова нормална — промълви Трухарт. — И симпатична.

— Добре играе ролята си. Но това е работа за Майра.

Тя бе другият човек, когото Ив държеше да повика.

Позвъни в кабинета ѝ и убеди секретарката да я свърже. Помоли я за наблюдение, стая за разпити А.

— Сега ли?

— След двайсет минути. Ще пристигне Зейна Ломбард. Убедена съм, че всъщност се казва Марни Ралстън и е приела нова самоличност с цел да стане част от семейство Ломбард. Изпращам ти доклада. Осигурих си съдействието на прокуратурата. Имам нужда и от твоето.

— Ще направя каквото мога, за да променя графика си.

„Готово“, реши Ив. След още няколко обаждания се облегна назад да си почине и да проясни мислите си.

Пийбоди надникна в кабинета.

— Далас, водят я.

— Добре. Време е за шоу.

Ив излезе да посрещне Зейна и придружаващите я полицаи в оживения коридор на отдела.

„Издокарана, както винаги“, помисли си тя. Ако не се лъжеше, а ставаше все по-добра в преценяването на нечий гардероб от пръв поглед, Зейна бе облечена със светлосин кашмирен пуловер с изрязано деколте и бродерии на цветя по ръкавите. Отговаряше точно на описанието на една от липсващите покупки на Труди.

„Куражлийка — си каза тя. — При това доста самодоволна.“

— Наистина оценявам съгласието ти да дойдеш, Зейна. По празниците се е събрала доста работа.

— След всичко, което направи за мен и Боби, това е най-малкото, с което мога да ти се отплатя. Чух се с него, преди да тръгна, и му казах, че ще ми помогнеш да го преместим от болницата обратно в хотела.

— Ще се постарая да го уредя. Слушай, ще използвам една от стаите тук за окончателните ти показания. Ще е по-удобно, отколкото в кабинета ми. Искаш ли нещо? Скапано кафе от автомат?

Зейна любопитно оглеждаше коридорите като туристка на уличен панаир.

— О, бих пийнала нещо газирано, само не лимонада.

— Пийбоди, ще се погрижиш ли? Ще влезем в стая А.

— Разбира се, никакъв проблем.

Ив премести папката, която носеше в другата си ръка.

— Чиновническата работа е убийствена — нехайно каза тя. — Най-досадното нещо на света, но всички подробности трябва да бъдат изяснени, за да можете двамата с Боби да се приберете у дома.

— Вече нямаме търпение. Боби трябва да се заеме с работата си във фирмата, а и просто не сме градски тип хора. — Влезе, когато Ив отвори вратата, но се поколеба. — О, това е стая за разпити, като онези в полицейските сериали по телевизията?

— Да. Най-ефективният начин да изясним подробностите. Имаш ли нещо против?

— Мисля, че не. Всъщност струва ми се вълнуващо. Никога досега не съм влизала в полицейско управление.

— Боби ще подпише своите показания в хотела, защото е трудно подвижен. Но нека прегледаме твоите, за да отпътувате час по-скоро за Тексас. Седни.

— Много престъпници ли си разпитвала тук?

— Доста.

— Не мога да си представя как го правиш. Винаги ли си искала да се занимаваш с това?

— Откакто се помня. — Ив седна на масата срещу нея, облегната назад. — Мисля, че Трудни има известна заслуга.

— Не разбирам.

— Докато живееш при нея, се чувствах безпомощна. Беззащитна. Беше доста тежко изпитание.

Зейна сведе поглед.

— Боби ми каза, че е била малко сурова с теб. А сега полагаш толкова усилия да заловиш убиеца ѝ. Това е...

— Ирония на съдбата? И на мен ми хрумна същото.

Погледна към вратата, когато Пийбоди влезе.

— Донесох ти черешова напитка — каза тя на Зейна. — За теб кутия „Пепси“, Далас.

— Обичам аромата на череша, благодаря. — Зейна взе кутията и сламката. — Какво ще правим сега?

— За да бъде официално... не мога да избегна тази формалност, Зейна, въпреки връзката си с Труди в миналото, като част от процедурата ще ти прочета обновената версия на правата при разпит.

— О, господи!

— За твоя защита, Зейна, както и моя — обясни Ив. — Ако случаят попадне в графа „Прекратени разследвания“.

— Прекратени?

— Неразкрити престъпления. — Ив поклати глава. — Колкото и да ми е тежко, напълно възможно е да стане точно това. Но в такъв случай е добре всичко да бъде по правилник.

— Е, добре.

— Ще включа на запис. — Ив прочете часа, датата, имената на присъстващите в стаята и данните за жертвата. След това изрецитира правата. — Разбирате ли правата и задълженията си?

— Да. Боже мой, малко съм нервна.

— Успокойте се, няма да трае дълго. Омъжена сте за Боби Ломбард, сина на жертвата Труди Ломбард. Потвърждавате ли?

— Да. Женени сме от близо седем месеца.

— Добре сте познавали жертвата.

— О, да. Работех за Боби и партньора му, отпреди да се оженим. Бях близка с мама Тру. Така я наричах. Е, започнах да я наричам така след сватбата ни.

— Отношенията ви са били приятелски.

— Да. Добре ли се справям — добави тя шепнешком.

— Отлично. Според предишните ви показания, както и тези на други хора, жертвата е била жена с труден характер.

— Беше... бих казала малко капризна, но това не представляваше голям проблем за мен. Бях загубила майка си, така че мама Тру и Боби

бяха единственото ми семейство. — Загледа се в стената, примигвайки. — Сега останахме само двамата с Боби.

— Твърдите, че скоро след смъртта на майка си сте се преместили в Копър Коув, Тексас, за да търсите работа.

— И след като завърших бизнес колеж. Искях ново начало. — Присви устни. — И намерих моя Боби.

— Не се бяхте срещали със сина на жертвата по-рано.

— Не. Мисля, че това е съдба. Нали разбирате, човек вижда някого, и просто знае...

Ив се сети за Рурк — как погледите им се бяха срещнали на едно погребение.

— Да, разбирам.

— Така беше с мен и Боби. Ди Кей, впрочем — Дензъл К. Ийстън, партньорът на Боби, често казваше, че когато ни види да разговаряме, сякаш във въздуха политат малки сърчица.

— Трогателно. Чия идея беше да дойдете в Ню Йорк?

— Хм! На мама Тру. Искаше да се срещне с вас. Видяла ви по телевизията във връзка с онази история с клонингите и ви познала.

— Кой избра хотела, в който бяхте отседнали в нощта на смъртта й?

— Тя. Като се замисля, това е ужасно. Сама избра мястото на смъртта си.

— Отново ирония. В нощта на убийството вие и Боби сте били в стая отсреща, през три врати от тази на жертвата.

— Господи, да. Бяхме от другата страна на коридора. Не помня точно през колко врати, но сигурно са били три.

— В часа на убийството и двамата сте били в стаята си.

— Да. Бяхме вечеряли навън, мама Тру бе казала, че не й се излиза. Купихме бутилка вино. Когато се върнахме... — страните й красиво поруменяха. — Останахме в стаята цяла нощ. Сутринта отидох до нейната стая, защото не отговаряше на телефона. Предположих, че не се чувства добре или ни е малко сърдита, че сме я оставили сама. Тогава пристигнахте вие... и я открихте. — Зейна отново наведе глава и се постара да пролее няколко сълзи. — Беше просто ужасно. Тя лежеше в онази локва кръв... Влязохте. Не знаех как може човек да го направи. Сигурно е много трудно за една жена да бъде полицай.

— Има и хубави моменти. — Ив разтвори папката и прелисти няколко разпечатки, сякаш проверяваше фактите. — Няма да губим повече време. Ще прочета показанията при включен запис и ще видим дали ги потвърждават.

Докато четеше, Ив нервно хапеше устни.

— Всичко е точно така.

— Добре, добре, а сега да видим какво друго остана да прегледаме. Впрочем имаш хубав пуловер.

Зейна изпъчи гърди и погледна надолу.

— Благодаря. Цветът ми харесва много.

— Подхожда на очите ти, нали? На Труди бяха зелени. Далеч не би й отивал толкова.

Зейна примигна.

— Предполагам, че си права.

Прозвуча почукване на вратата. Фийни влезе. „Точно навреме“, помисли си Ив. Той показа джобен видеотелефон, опакован като доказателство, закривайки го с ръка, за да не се вижда прекалено ясно.

— Далас, може ли за минута?

— Да. Пийбоди, продължи със събитията от понеделника след убийството.

Стана и тръгна към Фийни, щом Пийбоди пое топката.

— Колко искаш да стоя тук и да зяпам? — попита той шепнешком.

— Само хвърли един поглед на заподозряната. — Ив стори същото, извързвайки глава назад. После го хвана под ръка и излезе с него от стаята. — Ще й дадем минута да помисли върху това. Сигурен ли си, че е същият като регистрирания на името на жертвата?

— Да — марка, модел и цвят.

— Добре. Тя успя да го види. Благодаря.

— Можех да изпратя някое от момчетата да го донесе.

— Ти имаш по-строг и заплашителен вид. — За да даде на Зейна още минута да се поизпоти, Ив зае нехайна поза и попита: — Е, как мина официалната вечеря?

— Накарах един от внуците си да ме покапе със сос. Добро хлапе е и се разбираме. — Той широко се усмихна. — Освен това му платих двайсетачка. Струваше си. Жената не се кара твърде много на малкия, а аз се отървах от костюма. Страхотна тактика, Далас. Благодаря ти.

— Радвам се, че успях да помогна. — Видеотелефонът й звънна.
— Далас.

— Бакстър е. Не открихме пуловера, но...

— Облечена е с него.

— Без майтап? Нагла кучка! Но намерихме чантата, парфюма и козметиката. Освен това... нещо, което ще ти хареса. Съдебната заповед се отнасяше и за електронни устройства за комуникация, така че накарах Трухарт да направи справка за обажданията от видеотелефона й. Разпитвала е за полети до Бали и е запазила билет за следващия месец под името Марни Зейн. За един човек. Еднопосочен. От Ню Йорк, не от Тексас.

— Това се казва интересна находка. Ще изпратя Пийбоди за чантата и другите неща. Добра работа, Бакстър.

— С малкия трябваше да компенсирате издънката от миналия път.

— Поставихме я натясно, Далас — отбеляза Фийни, когато тя затвори.

— Да, но я искам в килия.

Ив се върна в стаята със сериозно изражение.

— Детектив Пийбоди, искам да вземете няколко веществени доказателства от детектив Бакстър.

— Да, лейтенант. Приключихме със събитията от понеделник насам.

— Добре. — Ив седна, а Пийбоди излезе. — Зейна, разговаряла ли си по видеотелефон с жертвата по което и да е време в деня на смъртта й?

— С мама Тру? В неделя? Тя се обади в стаята ни, за да каже, че иска да остане в хотела.

Ив сложи телефона на бюрото, изчака няколко мига и го закри с папката.

— А по-късно вечерта?

— Не помня. — Зейна загриза нокътя на палеца си. — Подробности ми се губят.

— Мога да освежа паметта ти. Имало е още обаждания от нейния видеотелефон на твоя. Разговаряла си с нея, Зейна. Нещо, за което не ни каза в предишните си показания.

— Възможно е. — Зейна уморено погледна към папката. — Трудно е да си спомня всеки разговор, особено след всичко, което се случи. — После невинно се усмихна на Ив. — Важно ли е?

— Да, малка, но важна подробност.

— Господи, съжалявам. Бях толкова разстроена, трудно е човек да си спомни всичко.

— Не ми се струва толкова трудно да си спомниш как си влязла в стаята ѝ в онази нощ, нощта на убийството. Изглеждаше е потресаващо, с обезобразено лице.

— Не съм я видяла. Аз...

— Напротив, видяла си я. — Ив побутна папката встрани, за да няма нищо помежду им на масата. — Отишла си в стаята ѝ, докато Боби е спял. Така си се сдобила с пуловера, с който си облечена. Същият, който тя си е купила в четвъртъка преди смъртта си.

— Подари ми го. — По бузите ѝ потекоха сълзи, но Ив би се заклела, че през тях прозираше насмешка. — Купи го за мен, подрани с коледния подарък.

— Това са куп глупости — и двете го знаем. Не ти е подарила нищо. Нито пуловера... — Погледна към Пийбоди, която внесе още един пакет с доказателства — ... нито тази чанта, парфюма, гланца за устни и сенките. Но явно си решила, че щом е мъртва, няма да има нужда от тях. Защо да не им се порадваш? Защо да не вземеш всичко за себе си? — Ив се наведе напред. — Тя беше коравосърдечна кучка, знаеш го не по-зле от мен. Просто си се възползвала от възможността. Това е нещо, в което си добра. Винаги си била, нали, Марни?

21.

Долови го в очите ѝ само за миг. „Не просто учудване — помисли си Ив, — а вълнение.“ После те отново добиха предишния невинен и учуден израз на малко дете.

— Не разбирам за какво говориш. Не искам да оставам повече тук. — Устните, които бе харесвала твърде много, за да промени, затрепериха. — Искam при Боби.

— Дали някога наистина си искала да бъдеш с него? — запита се Ив. — Или просто е бил удобно средство? Но ще стигнем и до това. Време е да свалиш маската, Марни. И за двете ни ще бъде по-лесно. Едва ли е забавно да играеш ролята на скучно създание като Зейна.

Марни жално заподсмърча.

— Толкова си жестока.

— Да, такава съм, когато някой ме лъже. Ти доста се позабавлява с това. Но си проявила малко небрежност в стаята до тази на Труди, където си се измила. Оставила си кръв. Още по-лошо — оставила си отпечaтъци.

Ив стана, заобиколи масата и се наведе над рамото ѝ. Усети лек аромат на цветя и се запита дали сутринта Марни не се е напръскана с новия парфюм на Труди. Представи си как с наслада се възползва от избора на жертвата.

„Навярно дори се е посмяла“, предположи Ив.

— Справила си се забележително добре със смяната на самоличността — тихо каза тя. — Но пълното съвършенство е непостижимо. Освен това какво ще кажеш за видеотелефона на Труди? Малки подробности, Марни, но именно дребните камъчета обръщат колата. Просто не си устояла на изкушението да задигнеш някои неща от нея. Винаги си имала слабост да отмъкваш това-онова.

Ив разтвори папката на масата и показа двете снимки, които бе разпечатала една до друга, както и криминалното досие на Марни Ралстън.

— Малка хитруша, която не губи времето си напразно. Това видях в теб още в първата минута, когато те заварих пред стаята на Труди. Умела използвачка, която се преструва на скромна домакиня.

— Не си видяла нищо — промълви Марни под носа си.

— Нима? Е, поне не биваше да вземаш парфюма, Марни, нито пък пуловера или онази хубава чанта.

— Тя ми ги подари. Мама Тру...

— Пълни глупости, този път се издъни. По-хитро би било отново да пророниш няколко фалшиви сълзи и да признаеш, че просто не си се сдържала. Да кажеш, че се срамуваш. И двете знаем, че Труди никога не би подарила нищо на когото и да било.

— Тя ме обичаше. — Марни закри лицето си с ръце и зариде. — Обичаше ме.

— Отново глупави лъжи — нехайно каза Ив. — Проблемът е, че се сблъска с ченге, което я е познавало и я помни. Не си очаквала да се появя онази сутрин, преди да успееш напълно да заличиш всички следи. Не си предполагала, че аз ще ръководя разследването. — Потупа я по рамото и се облегна с хълбок на масата. — Кой да предвиди това? — Ив хвърли поглед към Пийбоди. — Вероятност едно на милион.

— Никой не би предположил — съгласи се Пийбоди. — Впрочем чантата наистина е страхотна. Би било жалко да остане неизползвана. Знаеш ли какво си мисля, лейтенант? Че нашата приятелка преигра с онова мнимо отвлечане. Щеше да е по-разумно да си трае. Но просто не е устояла на възможността да привлече малко внимание.

— Мисля, че си права. Обичаш светлината на прожекторите, нали, Марни? Толкова години си била принудена да играеш различни роли. Пред полицията, пред организациите за закрила на децата, пред Труди... За известно време си се покрила и си имала спокоен живот. Но не ти е било достатъчно. Ти си умно момиче. Когато пред теб се разкрие възможност, знаеш как да се вкопчиш в нея.

— Просто си измисляш, защото не знаеш какво съм преживяла.

— Зная, Марни. Трябва да призная, че ти се възхищавам за способността да кроиш хитри планове и да се превъплъщаваш в каквато пожелаеш. Знаеш точно как трябва да се държиш, за да постигнеш своето. Разбира се, тя се е хванала на въдицата ти. Решила е да дойде тук, да ме потърси. После, прилагайки старата си тактика, се

е самонаранила, за да обвини някой друг. Наложило се е месеци наред да играеш ролята на покорна съпруга и мила снаха, докато осъществиш плана си. Хайде, Марни. — Ив се наведе напред. — Зная, че изгаряш от желание да ми разкажеш всичко. Кой би те разбрал по-добре от човек, преживял същото? Караше ли те да се къпеш със студена вода всяка вечер? Да търкаш пода? Колко пъти те е заключвала на тъмно и ти е втълпявала, че си нищожество?

— Защо теб толкова те е грижа за онова, което я сполетя? — тихо промълви Марни.

— Кой казва, че ме е грижа?

— Нямах нищо срещу мен. Онези неща? — Тя махна с ръка към пакета с доказателствата. — Мама Тру ми ги подари. Тя ме обичаше.

— Никога не е обичала друго същество на планетата, освен себе си. Но може би ще трогнеш съдебните заседатели. Какво мислиш, Пийбоди?

Партньорката ѝ замислено присви устни.

— Има шанс, щом умее да пролива сълзи, когато пожелае. Но останалото значително ще наклони везните в другата посока. Знаете, лейтенант, че освен голямото обвинение, ще бъде добавено още едно, за приемане на фалшива самоличност. Незначително в сравнение с другото, но все пак сериозно — Пийбоди сви рамене, — щом предполагаемата цел е извършване на убийство. Господи, само като узнаят, че се е омъжила за сина на жертвата, за да си осигури възможност да убие някогашната си приемна майка толкова хладнокръвно. Към това се прибавя и факторът пари като мотив за убийството. Заточението далеч от Земята няма да ѝ се размине. Очакват я тежки дни. — Пийбоди погледна Марни. — Може би ще ни убедиш, че убийството е станало непредумишлено. Че е станало при самозащита. Възползвай се от съчувствието ни.

— Навярно трябва да повикам адвокат.

— Добре. — Ив се отдръпна от масата. — Няма да те свържа със своя. Ти избираш адвоката си, Марни. Имаш това право. Когато го направиш, вече няма да разчиташ на съчувствието и възхищението ми. Имаш ли познат адвокат? — нехайно попита Ив. — Или да ти назнача служебен?

— Почакай. Само почакай. — Марни повдигна чашата с безалкохолно и отпи. Когато я остави, невинното изражение бе

заменено от нескрита пресметливост. — А ако ти кажа, че тя възнамеряваше да смъкне кожата на твоя човек? Аз я спрях. Трябва да получа нещо в замяна.

— Разбира се. Ще поговорим по въпроса. — Ив отново седна. — Но ще се наложи да ми разкажеш всичко от игла до конец. Какво ще кажеш да започнем от самото начало?

— Защо не? Бог ми е свидетел, писна ми от Зейна. Имаш досието ми. Криминални провинения и прочие...

— Да.

— Това не е цялата ми история. Знаеш как е, като дете бях подритвана насам-натам.

— Видях медицинските сведения. Не ти е било леко.

— Научих се да отвърщам на ударите. Сама се грижех за себе си, защото нямаше кой друг. — С отвращение побутна чашата с останалото питие. — Може ли кафе? Без захар.

— Разбира се, ще донеса. — Пийбоди излезе.

— Системата е скапана — продължи Марни. — Умът ми не побира как можеш да работиш за нея след всичко, което ти е причинила.

Ив я гледаше равнодушно.

— Обичам да командвам парада.

— Да, да, мога да си обясня това. Сдобила си се със значка, с лъскаво оръжие. Често сритваш задници. Ясно ми е с какво те привлича тази работа. Връщаш си го на някои хора по свой начин.

— Да поговорим за теб.

— Любимата ми тема. Е, най-сетне ме отърваха от онази кучка, майка ми, и къде ме пратиха? При Трудн. Първо си помислих: „Хей, добро място. Хубава къща, хубави неща, добра жена и момчето й“. Но се оказа по-лоша и от майка ми. Знаеш какво имам предвид.

— Да.

— Беше силна. Аз бях кльощаво хлапе, а тя беше силна. Студена вана всяка вечер, всяка шибана вечер, сякаш това беше нещо като религия. После винаги ме заключваше. Нямах нищо против, беше тихо и имах предостатъчно време да мисля.

Пийбоди донесе кафето и го сложи на масата.

— Знаеш ли, веднъж сложи нещо в храната ми, за да повърна, защото бях взела чифт нейни обици. — Марни отпи глътка кафе и

направи гримаса. — Отдавна не бях попадала в участък. При вас все още не може да се намери свястно кафе.

— Това е част от жертвите, които правим в името на борбата срещу престъпността — сухо каза Пийбоди и това накара Марни да се засмее.

— Добро обяснение. Да се върнем на моята история. И така, втория път, когато кучката ме хвана, отрязва косата ми. Имах хубава коса. Тогава беше по-къса, но хубава. — Повдигна ръка, докосна косата си и я тръсна назад. — Подстрига ме нула номер, сякаш бях извършила военно престъпление или нещо подобно. После каза на социалната работничка, че сама съм го направила. Никой не стори нищо по въпроса. Тогава се зарекох един ден да я накарам да си плати. Тя ме острига до кожа.

Ив си позволи миг съчувствие:

— Избягала си.

— Да. Мислех да подпаля къщата, докато е вътре, но реших, че е глупаво. Ако го бях направила, щяха да ме хванат.

Съчувствието бързо се изпари.

— Палез, убийство... да, нямаше да ти се размине.

— Както и да е, животът беше пред мен. Щях да имам достатъчно време за отмъщение. Все пак тръгнаха по петите ми. Вие, ченгетата, просто не можете да оставите човек на мира.

Поклати глава и отпи нова глътка кафе.

— Избягала си, когато си била на тринайсет. Това е половината ти живот, Марни. Твърде дълго време да таиш жажда за мъст.

Тонът ѝ бе горчив като кафето.

— Какъв смисъл има да се заканиш да отмъстиш на някого, а по-късно да забравиш? Тя ме наричаше курва. Казваше, че такава съм се родила и такава ще си умра. Че съм грозна и никому ненужна. Че съм нищожество. Повтаряше го всеки ден, докато живеех при нея. Когато ѝ се прииска да сложи нови мебели в хола си, изпотроши старите, лепна го на мен и получи чек от държавата, а аз отнесох наказание. Превръщаше живота ми в ад близо година.

— Твърде дълго си чакала да ѝ го върнеш тъпкано.

— Имах други грижи. Винаги знаех къде се намира, в случай че ми се удаде възможност. И тази възможност почука на вратата ми.

— В нощта на взрива в Маями.

— Понякога съдбата просто ни поднася подаръци, нали? В онази нощ не се чувствах добре, колежката ми ме прикри. В долнопробно заведение като онова никой не обърна внимание. Трябваше да ѝ дам своята лична карта и пропуск, за да отвори шкафчето ми в съблекалнята, където държах служебното си облекло. Чух по телевизията, че заведението е гръмнало, почти всички вътре са загинали и телата им са се разхвърчали на парчета. Невероятен късмет за мен. Ако бях отишла на работа, щях да съм мъртва. Беше разтърсващо. Накара ме да се замисля.

— Тогава си помислила: „Защо да не стана друг човек?“.

— Е, ето как стояха нещата. Дължах по малко пари на този-онзи. Нямахе нужда да ги връщам, ако съм мъртва. Взех личната карта на загиналата си приятелка, нейните и моите пари и изчезнах. Беше скътала солидна сума.

— Има ли си име?

— Кой? О, по дяволите, как се казваше?... Роузи, да, Роузи О'Хара. Защо?

— Може би близките ѝ я търсят.

— Съмнявам се. Беше отраснала на улицата и се друсаше. — Отношението ѝ към жената, загинала вместо нея, бе така пренебрежително и безчувствено, както към скапаното кафе. — Нейната лична карта нямаше дълго да ми върши работа, знаех, че трябва да започна на чисто. Тогава ми хрумна идеята за Зейна. Не е трудно човек да се снабди с нова карта и лични данни, ако знае къде да отиде и на кого да бутне пачка. Подложих се на пластични операции, промених лицето си. Реших, че инвестицията си заслужава. Особено когато направих справка за Боби.

— Млад хубавец, необвързан и амбициозен.

— Всичко това, а и все още близък с мамчето. Нямах намерение да я убивам, нека сме наясно. — Тя повдигна двете си ръце и посочи с показалци към Ив. — Не съм живяла при тях в очакване на удобен момент. Искях само да открадна синчето ѝ и да превърна живота ѝ в ад, както някога тя моя, а може би и да си осигуря прилично състояние.

— С един куршум — два заека — отбеляза Ив.

— Точно така. Боби беше лесен. Всъщност не е лошо момче. Малко скучен, но добряк. И в леглото го бива. А Трудни? — Марни се облегна назад, усмихната до уши. — Беше истинско удоволствие.

Отначало си въобразяваше, че си е намерила нова робиня, покорната малка Зейна. „О, мамо Тру, с удоволствие ще свърша това вместо теб. Когато ти е нужен човек за малко мръсна работа, аз съм насреща.“ Тогава дойде голямата изненада. Тя имала заделени пари. Доста пари, от които защо да не се възползвам? Къщата ѝ беше на мое разположение, защото бях малката ѝ помощничка. Имаше хубави нещица тук-там, доста скъпи. Откъде ли се бяха взели? Трябваше малко детективска работа. Изнудване. Можех да използвам това, което бях открила, за да разчистя сметките си с нея. Трябваше ми само време да обмисля плана си.

Облегната с лакът на масата, Марни подпря брадичка на юмрука си.

— Търсех най-добрия начин да се добера до част от парите и да я разоблича. Щяха да я затворят, както тя мен навремето.

„Изпитвала си безкрайно удоволствие — помисли си Ив. — Във всеки миг.“

— Един ден те видя по телевизията и си науми на всяка цена да дойде в Ню Йорк. Щях да ти поднеса всичко това на тепсия и да ококоря големите си сини очи, ужасена, че свекърва ми се е оказала изнудвачка. А вътрешно щях да се заливам от смях.

— Добър план — призна Ив, — но съдбата отново ти е предоставила възможност.

— Ако се бяхте хванали, нещата щяха да се развият различно. Помисли върху това — каза Марни и повдигна чашата. — Мислех, че ще ѝ платите, или поне ще си помислите няколко дни. Тогава щях да дойда при вас, разстроена и цивреща, и да ви кажа какво съм узнала за мамчето на скъпия си съпруг. — Побутна кафето встрани. — И двете щяхме да извлечем полза. Всяко дете, което някога е малтретирала, щеше да ни бъде благодарно. Но вие адски сте я ядосали. Рурк я е накарал да побеснее. Заканила се е да ви принуди да платите скъпо и прескъпо. Само за това можеше да мисли. Когато някой се е подиграл с нея, да му го върне тъпкано. Видя как се бе подредила.

— Да, да, видях.

— Не за първи път, както изтъкна ти. Ако питаш мен, онази ужасна жена имаше ясна цел. Вече се беше разкрасила, когато ми се обади. Не на Боби, той нямаше да се примири с това, което тя искаше да направи. Щеше да я спре, или поне да опита. А аз? Сладката

послушна снахичка? Знаеше, че може да разчита на мен, ако ме сплаши. Няма да е преувеличено да кажа, че бях смаяна, когато влязох в стаята ѝ. Лицето ѝ беше обезобразено. Знаеш ли какво ми каза? Искаш ли да узнаеш?

— Цялата съм в слух — отвърна Ив.

— Каза, че ти си го направила.

Ив се отпусна на стола си, преструвайки се на учудена.

— Нима?

— О, да, постара се да бъде много трогателна. „Виж какво ми стори тя. След като я приютих и ѝ осигурих дом. А е полицайка!“ И аз изиграх добре ролята си. „О, господи! Боже мой, трябва да те откараме в болница, да кажем на Боби, да се обадим в полицията!“ Но тя отсече: „Не, не, не. Извърши го ченге, съпруга на влиятелен човек“. Страхувала се за живота си и затова ме накара да направя запис. „За да се защитя“, каза, и в този миг разбрах точно какво цели. Замисълът ѝ ми стана пределно ясен. Ако не сторите това, което иска, ще отиде при началника на полицията. Всички ще узнаят. Трябвало да направя копие, за да може тя да задържи оригинала, и да ти го донеса лично в управлението. Без да казвам на Боби. Накара ме да се закълна.

Марни се засмя и сложи ръка на гърдите си.

— Приготвих ѝ супа, сложих в нея солидна доза успокоителни и ѝ налях вино. След малко стана доста замаяна. Знаеш ли, бих могла да я убия тогава. Трябва да помислиш и по този въпрос.

— Мисля.

— Претършувах стаята и намерих собственоръчно направеното ѝ оръжие. Намерих и копие от досието ти. Интересни неща. Грабнах всичко. Тя ми се обади по-късно, но ѝ казах, че не мога да говоря. Боби беше там. Обещах да ѝ позвъня, когато се приберем и той заспи. Това никак не ѝ хареса, уверявам те. Е, щом имаш видеотелефона, вече си чула.

— Смъмрила те е — подкани я Ив. — Труди не обичаше да я карат да чака.

— Да. Но аз настоявах: „О, нека кажем на Боби. Няма да излизаме, ще стоим тук и ще се грижим за теб“. Знаех, че няма да се съгласи на това, така че тя взе още една таблетка, а аз излязох в града. Дълга нощ за мен, но, господи, колко беше забавно. Само примигвах съблазнително и молах Боби да поръча шампанско. Той се стареше да

угоди на капризите ми, в типичния си стил на момче от средната класа. Изглеждах много въодушевена, нали разбираш? — Марни си пое въздух през носа, затвори очи и се наслади на спомена. — Замаях го още повече, когато се прибрахме и му дадох нещо допълнително, за да заспи. После отидох от другата страна на коридора да си поговоря с Труди.

— Взела си оръжието със себе си.

— Разбира се. Не за да го използвам — побърза да добави тя. — Държа да изясня това и то да бъде записано. Реших да проявя характер поне веднъж. „Какво си направила? Ти ме излъга! Ще кажа на Боби. Ще отида в полицията!“ — Марни сложи ръце на корема си и се засмя. — Господи! Да беше видяла физиономията ѝ. Не го очакваше. Удари ми плесница. Нарече ме истеричка и ме удари. Каза, че ще направя каквото тя иска от мен, без повече да ѝ противореча. Ако искам да запазя уютното си гнезденце, щяла съм да държа езика си зад зъбите, а иначе — да се озова на улицата. Тя щяла да се погрижи. — Изражението на Марни стана сурово. — Нарече ме „нищожество“, също както когато бях дете. „Ти си едно нищожество — каза, — и не бива да забравяш кой командва.“ После се обърна с гръб към мен. Все още държах чорапа в ръката си. Дори не се замислих. Просто се случи. Дадох ѝ да разбере. Когато падна на колене, продължих. Никога в живота си не съм се чувствала по-добре. Кой бе „нищожество“ сега? — Тя повдигна чашата си. — Хей, може ли още едно кафе? Скапано е, но ободрява.

— Разбира се.

Ив даде знак на Пийбоди и стана да вземе каната с вода, която държаха в стаята.

— Не бях го планирала — продължи Марни. — Но понякога човек просто е принуден да промени плановете си. Има ли някого зад огледалото?

Ив погледна отражението си.

— От значение ли е за теб?

— Просто искам да зная дали имам публика. Не съм замисляла убийство. Изпуснах нервите си за момент. Тя ме зашлеви в лицето.

— С разперени пръсти — промърмори Ив, когато си спомни. — Кратка остра болка, без да остане никаква следа. Беше усвоила начина.

— Тя обичаше болката — да я изпитва и причинява.

Марни се раздвижи на стола си и застана така, че очите ѝ срещнаха погледа на Ив в огледалото, сякаш искаше да каже: „Зная, че напълно ме разбираш“.

Ив почувства, че нещо в нея се пречупи. Знаеше какво е да държи оръжие и да го използва, заслепена от ярост.

— Беше от онези садо-мазо типове, но не сексуално извратена — продължи Марни. — Така мисля. Просто кучка с болен мозък. Не съм имала съзнателно намерение да я убивам. Дори не успях да ѝ разкрия коя съм. Да гледам лицето ѝ, докато ме слуша. Понякога сънувах този миг.

— Сигурно е било голямо разочарование за теб. — Ив се обърна, когато Пийбоди донесе прясно кафе. Изражението ѝ остана хладно. — После е трябвало да мислиш бързо.

— Хрумна ми просто да избягам. Но запазих самообладание. Може би не биваше да вземам пуловера и другите неща. — Марни сведе поглед към пуловера и се усмихна. — Не можах да устоя. Трябваше да почакам, по-късно щяха да бъдат мои, но постъпих импулсивно.

— Знаела си, че съседната стая е празна.

— Да. Камериерката спомена. Чудела се защо не са ни настанили в нея, за да сме наблизко. Добре, че прозорецът беше заключен, иначе щеше да се наложи да се забърша и преоблека на площадката за аварийния изход и да заобиколя отпред. Скапан хотел, скапана охрана. Не предположих, че някой ще претърси съседната стая. Оставих следа, водеща надолу по аварийната стълба. Отворен прозорец, убитя жена, кървава диря. Бях съобразителна.

— Никак не е зле — съгласи се Ив. — Но не биваше да насилваш нещата. Трябваше да изчакаш Боби да я открие.

— Така беше по-забавно. Понякога не е зле човек да ускори събитията. Едва не припаднах, когато се появихте ти и Рурк. Последните хора, които очаквах да почукат на вратата на старата кучка. Наложих се да импровизирам.

— Сигурно си се поизпотила. Била си принудена да оставиш видеотелефона, оръжието и окървавените кърпи в съседната стая, докато претърсваме местопрестъплението.

— Да, някои неща. Но реших, че дори и да ги откриете, все още няма да имате основания да заподозрете мен. Онова, което свърших на

следващия ден, беше просто малка застраховка. Изнесох всичко и го хвърлих в различни контейнери за боклук, после открих подходящо място за отвличането. Живяла съм в Ню Йорк, помнех онзи бар.

— Знаех си.

Марни изсумтя.

— Знаела си... друг път.

— Онзи ден ти сгафи с една реплика за соевите хотдози. Бях закачила подслушвателни устройства и на двама ви. Малка застраховка и за мен.

Лицето на Марни издаде недоумение, а после отново раздразнение. После тя сви рамене.

— Боби се подхлъзна.

— Щом стигна дотук и се надяваш на снизходителност в замяна на съдействието си, не започвай да ме будалкаш. Труди е мъртва и Боби наследява цялото й състояние. Той е единствената пречка между теб и парите. Скуеният Боби.

— Ще изляза след шест месеца — каза Марни, когато Ив я придружи по коридора.

— Мечтай си.

— Боби ще ми наеме адвокати. Тя го заслужаваше. Кажи го! Заслужаваше да свърши така. Ти я мразеше не по-малко от мен.

— Яд ме е на теб — отегчено каза Ив. — Лиши ме от възможността да застана лице в лице с нея, да свърша работата си и да се погрижа да плати за всичко сторено.

— Искам адвокат. Искам психологична експертиза.

— Ще получиш и двете.

Ив я побутна към асансьора и слезе с нея за регистрация.

Когато се върна в кабинета си, Майра влезе при нея и затвори вратата.

— Добре се справи с разпита.

— Имах късмет. Егото й наклони везните в моя полза.

— Ти я разбираше. Но не и тя теб.

— Не се различаваме много. Убивала съм и знаей, че нося в себе си достатъчно агресивност, за да съм способна на това. И преди години, и сега. Но хладнокръвното убийство е нещо друго. Когато

погледна в огледалото си, не виждам лице на убийца. Интересното е — добави Ив, — че навярно и тя не го вижда в своето.

— Ти осъзнаваш истината, за разлика от нея. Зная, че не ти беше никак лесно да се върнеш към всичко това от самото начало. Как се чувстваш?

— Трябва да отида в болницата и да кажа на горкия нещастник какво е извършила жена му и защо. Ще разбия сърцето му. Ще му оставя рана за цял живот. Чувствам се просто страхотно.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Той ще има нужда от помощ след разговора ни. Сам ще реши дали да поговори с теб. Но мисля, че трябва да му го кажа насаме. Дължа му поне това. Дали да не позвъня на съдружника му? Изглежда са близки. Ще му кажа да довлече задника си тук.

— Боби има късмет, че си толкова загрижена за него.

— Приятелите ти подават ръка, дори когато мислиш, че не се нуждаеш от тях. Благодаря ти, че се отби да поговорим. Добре съм.

— Тогава ще те оставя да довършиш.

Час по-късно Ив седеше до леглото на Боби в болницата и безпомощно и отчаяно гледаше как от очите му се стичат сълзи.

— Сигурно има грешка. Заблудила си се.

— Не, не съм. Съжалявам, но не знаех как иначе да ти го кажа, освен направо. Използвала те е. Планирала го е. Може би от тринайсетгодишна. Твърди, че не е възнамерявала да убива майка ти, и навярно това е истина. Било е импулсивна постъпка. От самото начало изглеждаше възможно да е така. Но колкото и тежък удар да е за теб, Боби, имала е план, преструвала се е и те е използвала. Не е била жената, в която умело се е превъплътила. Тази жена никога не е съществувала.

— Не... просто не е способна...

— Зейна Клайн Ломбард не беше. Но Марни Ралстън винаги е била. Тя направи пълни самопризнания, Боби.

— Но ние бяхме женени толкова месеци. Живеехме заедно. Познавам я.

— Знаеш това, което е искала да знаеш. Тя е професионална манипулаторка с досие, дълго колкото ръката ми, Боби. Погледни ме,

Боби. Ти си отгледан от жена с манипулативно поведение, идеалната жертва за друга такава.

— Що за човек съм тогава? — Ръката му се сви в юмрук и силно удари по леглото. — В какво съм се превърнал, по дяволите?

— В мишена. Но не си длъжен да продължаваш да се поддаваш. Тя ще се опита да те изиграе. Ще плаче, ще моли за прошка и ще твърди, че всичко е започнало, преди да те опознае, а после истински се е влюбила. Ще каже, че не те е лъгала, че го е направила заради теб.

— Обичам я.

— Това, което обичаш, е вятър и мъгла. — Измъчвана от нетърпение и известна доза гняв, Ив се изправи. — Постъпи, както желаеш. Не мога да те спра. Но ще ти кажа, че заслужаваш нещо по-добро. Зная, че е нужна смелост у едно дванайсетгодишно момче, за да откъква храна за мен, опитвайки се да направи живота ми малко по-лек. Ще ти бъде нужна и за изпитанието, което ти предстои. Ще се опитам да ти помогна, доколкото мога.

— Майка ми е мъртва. Жена ми е в ареста, обвинена в убийство. Вероятно и в опит да убие мен. Господи, как ще ми помогнеш?

— Признавам, че не мога.

— Трябва да поговоря със Зейна. Искам да я видя.

Ив кимна.

— Да, добре. Когато те изпишат, ще можеш да ходиш на свиждания.

— Тя ще има обяснение, ще видиш.

„А ти може би никога няма да прозреш истината“, помисли си тя.

Ив се прибра у дома, ядосана, че този път приключването на случая я кара да изпитва разочарование и чувство за провал. Мъжът отново щеше да бъде манипулиран, а може би и системата.

Бе разкрила престъплението, но това не бе краят. „Някои неща никога не свършват“, помисли си тя.

Влезе в къщата и погледна Съмърсет.

— Нека примирието продължи още няколко часа. Твърде уморена съм, за да се заяждам с теб.

Отиде направо в спалнята. Завари Рурк там, гол до кръста, да изважда тениска от едно чекмедже.

— Лейтенант, не е нужно да питам как е минал денят ти. Изписано е на лицето ти. Тя се е издънила?

— Не, притиснах я. Пълни самопризнания. Прокурорът ще повдигне обвинение в непредумишлено убийство на Труди и безразсъдно застрашаване на живота на Боби. Ще лежи на топло доста време.

Рурк облече тениската, приближи се към нея и попита:

— Какво има?

— Преди малко бях в болницата. Казах на Боби.

— Разбира се, направила си го лично — промърмори той и докосна косите ѝ. — Ужасно ли беше?

— Не можеше да е по-трудно. Дълбоко в себе си отказва да повярва. Очевидно част от него разбираше, че му казвам истината. По-скоро не желаше да го приеме. Ще дойде в управлението. Настоява да говори с нея. Тя се зарече, че ще го убеди да ѝ наеме адвокати, и навярно ще успее.

Рурк обгърна талията ѝ.

— Любов. Кой може да се бори с нея?

— Той е жертва — Ив допря чело до неговото, — а не мога да му помогна.

— Пълнолетен е, сам взема решения. Не е безпомощен, Ив. — Повдигна брадичката ѝ. — Ти изпълни дълга си.

— Свърших работата си. Тогава защо съм в такова скапано настроение? Не завърши така, както ми се искаше. Това е проблемът. Все пак се радвам, че си тук.

Тя се обърна и закрачи към елхата.

— Какво друго те мъчи?

— Зейна мисли, че двете сме еднакви. Не е така, зная. Но част от мен е като нея и напълно разбира как е могла да грабне чорапа и да нанесе ударите.

— Ив, ако тази част я нямаше и не разбираше защо някои хора постъпват така, а ти не, нямаше да си толкова добро ченге.

Товарът просто се свлече от плещите ѝ, когато застана срещу него и го погледна.

— Да, да. Прав си. Знаех си, че има полза да бъдеш близо до мен. — Върна се при него и дръпна ръкава на тениската му. — За какво е това, баровец?

— Реших да се поизпотя във фитнес залата, но жена ми се прибра по-рано, отколкото очаквах.

— И аз бих потренирала, за да излея част от насъбрания гняв. — Ив се отдръпна назад, свали оръжието си и наклони глава встрани. — Ако някога разбереш, че не съм човекът, за когото се представям, и съм се докопала до теб само заради бездънната ти хазна, какво ще направиш?

На лицето му се появи неповторимата дяволита усмивка и в очите му проблеснаха сини пламъчета.

— Тогава, скъпа Ив, ще сритам жалкия ти задник и ще вложа значителна част от съдържанието на хазната си, за да превърна остатъка от живота ти в ад.

Още един товар падна от гърба ѝ и тя му се усмихна.

— Така си и помислих. Голяма късметлийка съм.

После хвърли оръжието на стола и остави значката си до него. Потърси ръката му, преплете пръсти с неговите и поне за малко остави работата си настрана.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.